

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE.”

Anul XVI.

CELOR CE BINEVESTE-SC PACE.

No. 12.

PRELEGERI

pentru

Săptămâna de Rugăciune

dela 11 până la 19 Decembrie, 1936

Cuvânt către presbiteri și predicatori

De când datează mișcarea adventă și până în zilele noastre adunările din Săptămâna de Rugăciune au fost un timp de reînviore spirituală pentru Comunități. Prin harul lui Dumnezeu avem bucuria de a fi ajuns iarăși într-o asemenea ocazie. Conducătorii Comunităților noastre din lumea întreagă vor fi însuflețiți de dorința de a depune toată stăruința spre a face din această săptămână un timp de deosebită binecuvântare și reînviore în rândurile membrilor noștri. Așa dar, aceia cari au răspunderea conducerii Comunităților, să plănuiască din vreme și cu foarte mare atenție în vederea acestui timp deosebit de solemn. Dacă dorim ca această Săptămână de Rugăciune să fie plină de succes în Comunitățile noastre, trebuie să se facă pregătiri serioase și cu rugăciune pentru scopul acesta.

Pentru Săptămâna de Rugăciune au fost pregătite lecturi foarte frumoase. Toate au apărut în paginile acestui Curier Misionar. Alegerea de buni cetitori pentru prezentarea acestor importante și la timp venite solii va contribui în mare măsură la succesul adunărilor. Cetitorii vor fi aleși din vreme, și vor fi sfătuiți serios să studieze cu atenție și cu rugăciune prelegerile ce le-au fost date.

Unde este cu puțință e bine să se țină adunări în fiecare zi, și să se facă planuri hotărâte pentru clipe de rugăciune și mărturisire. Faceți din această săptămână cu adevărat o Săptămână de Rugăciune.

Trăim în mijlocul primejdiilor zilelor din urmă. Inimile oamenilor sunt pline de turburare și neliniște. Dumnezeu așteaptă să reverse asupra noastră pacea Sa și puterea Sa. Ca mijloace de mântuire și har, El ne-a pus la îndemână „Sângele Mielului” și „Cuvântul mărturiei lor”. Să îngrijim ca membrilor și în deosebi tineretului să li se dea ocazie de mărturisire și rugăciune. Mărturisind pentru Mântuitorul lor, inimile li se vor încălzi și umple de fericire. Să înălțăm rugăciuni fierbinti ca în timpul acestei Săptămâni de Rugăciune multe suflete să fie câștigate pentru Împărăția lui Dumnezeu, și Biserica să crească peste toț pământul.

Aduceți-vă aminte de copii. Și pentru ei au fost pregătite studii alese potrivite pentru mintea lor. Pentru adunările lor vor fi aleși conducători cu experiență. Este timpul „să strângem pe copii”.

În primul Sabat din Săptămâna de Rugăciune trebuie să se anunțe strângerea darurilor anuale pentru Sabatul dela 19 Decembrie, 1936. Tot atunci se vor împărți și plicuri pentru daruri tuturor membrilor. Timpul acesta de criză care a venit peste lume este o ocazie deosebită pentru poporul lui Dumnezeu. Ziua cea mare a Domnului este aproape, și este nevoie de mijloace pentru terminarea lucrării. În toate părțile pământului misionarii noștri primesc invitații și au ocazii de aur, pe cari nu le pot satisface din lipsă de mijloace. Încurajați pe iubiții noștri membri să-și aducă aminte că dărnicia și rugăciunea biruitoare merg mână în mână. Atrageți atenția asupra privilegiului nostru de a da în această vreme deosebită, nu unul altuia, ci Domnului, care ne-a răscumpărat cu sângele Său, pentru înaintarea lucrării Sale în toată lumea.

Fie ca această săptămână să ne aducă pe noi toți la o nouă apropiere de Dumnezeu printr'o mai bună înțelegere și apreciere a privilegiului și puterii rugăciunii.

Comitetul Uniunii române

Programul prelegerilor Săptămânii de Rugăciune

Vineri, 11 Decembrie, 1936

Hristos, Mântuitorul nostru

De W. H. Branson

Sâmbătă dimineața, 12 Decembrie, 1936

O dăinuitoare vieață creștinească

De Maede MacGuire

Sâmbătă după amiază, 12 Decembrie, 1936

Cunoașterea adevărului

De Louis K. Dickson

Duminecă, 13 Decembrie, 1936

Căminurile noastre, lumini pentru vecini

De O. Montgomery

Miercuri, 16 Decembrie, 1936

Tineretul, școlile și solia noastră

De H. A. Morrison

Vineri, 18 Decembrie, 1936

Puterea lui Dumnezeu spre mântuire

De I. H. Evans

Sâmbătă dimineața, 19 Decembrie, 1936

Trăind vieața lui Hristos

De F. M. Wilcox

Sâmbătă după amiază, 19 Decembrie, 1936

O nouă înaintare în misiuni

De L. H. Christian

La această prelegere se vor strânge și darurile pentru misiuni.

Hristos, Mântuitorul nostru

W. H. Branson

Trăim într'o lume răsvrătită și plină de păcate, și cu toții ne-am împărtășit de răutatea ei. Tânăr și bătrân, bogat și sărac, sunt la fel de păcătoși. „Scriptura a închis totul sub păcat“. Gal. 3, 22. „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“. Rom. 3, 23. Așa de cu totul a învăluit miasma cea murdară a păcatului lumea, că toți oamenii s'au împărtășit de influența-i mănjitoare și molipsitoare. Am devenit un neam de păcătoși. Păcatul a devenit pentru noi ca o moștenire. Ne naștem și creștem în el. E în natura noastră să fim răi. Iată ce spunea și David: „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m'a zămislit mama mea“. Ps. 51, 5.

Așa dar nu există oameni cari să fie buni prin firea lor. Sunt grade de vinovăție, dar nu există nimeni care să nu fie vinovat. „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s'au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar“. Rom. 3, 10—12.

Indiferent cât de onorați am fi, noi suntem păcătoși. Indiferent care ar fi poziția și reputația noastră în societate, noi suntem păcătoși. Putem fi socotiți bărbați și femei morali, și putem fi luați ca pilde în orice ocazie din viață, și totuși în realitate, prin firea noastră, suntem păcătoși.

Dar ce este păcatul? Răspundem: Păcatul este răsvrățire. Este a spune lui Dumnezeu: „Știu mai bine decât Tine ce trebuie să fac și cum trebuie să trăiesc“. Este lepădarea îngrădirilor pe cari Dumnezeu le-a așezat asupra noastră, conducerea după propriile noastre căi, săvârșirea plăcerilor noastre, îngăduirea impulsurilor rele ale firii noastre pământești, în loc de a onora pe Dumnezeu printr'o viață de ascultare și dreptate. Este neascultare prin faptă, cuvânt sau cuget, de Legile Creatorului.

Păcatul se poate manifesta prin fapte vădite, sau deși ar putea sta ascuns în inimă, sub un exterior împodobit, totuși cu siguranță el este acolo. Astfel păcatul de a urî un frate este tot așa de real înaintea lui Dumnezeu ca și fapta deschisă a unui ucigaș. Vina poate să fie de grade diferite, dar ea totuși există. Privirea plină de păcat este tot așa de condamnată, ca și săvârșirea adulterului deși după măsura omenească un om cu ochiul și inima desfrănată poate să fie încă respectat de societatea omenească, în timp ce făptuitorul de adulter poate fi un proscris.

Măsurile lui Dumnezeu nu sunt ca măsurile noastre omenești; pentru că „omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă“.

1 Sam. 16, 7. Biblia declară că chiar lucrurile ascunse vor fi aduse la judecată. Pentru că Domnul „va scoate la lumină toate lucrurile ascunse în întunec, și va descoperi gândurile inimilor“. 1 Cor. 4, 5.

Plata păcatului

Plata păcatului este moartea. Urmarea aceasta este inevitabilă. Oricât de mare ar fi dibăcia omului de a găsi o cale de scăpare din această încercătură a sa, el este fără de ajutor. Păcatul, ca un șarpe veninos, și-a înfipt colții în viețile noastre, lăsând acolo o otravă care este absolut fatală. El este comparat cu moartea cu încetul pricinuită de lepră. Astfel Domnul, vorbind prin Ieremia, declară: „Lovitura ta este de nevindecat, și rana ta este usturătoare. Niciunul nu-ți apără pricina, ca să-ți lege rana; nu-i niciun leac, niciun mijloc de vindecare!“ Ieremia 30, 12, 13.

Niciun doctor n'a fost vreodată în stare să dea la iveală vreun leac împotriva păcatului. Păcatul este o boală de nevindecat prin străduința și puterea omenească, pentru că noi noi n'avem „niciun leac de vindecare“. Tocmai pentru motivul acesta sentința morții a trecut la toți oamenii, și omul în starea sa naturală este sortit a rămâne fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Efes. 2, 12.

Omul nu poate să se mântuiască singur

Așa dar, murdăria și vina păcatului nu poate fi îndepărtată prin vreo efortare omenească. Omul, neajutat, nu poate să scape de pedeapsa ce-l așteaptă cu siguranță. Iată ce ne vorbește Domnul prin profetul Său: „Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot rămâne scrisă înaintea Mea, zice Domnul Dumnezeu“. Ier. 2, 22.

La fel ne spune și Iov: „Chiar dacă m'aș spăla cu zăpadă, chiar dacă mi-aș curăți mâinile și hainile cu leșie, Tu tot m'ai cufunda în mocirlă, de s'ar scărbi până și hainele de mine!“ Iov 9, 30, 31.

Etiopianul și pardosul

Ieremia întreabă: „Poate un Etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, cari sunteți deprinși să faceți răul?“ Ier. 13, 23. Concluzia acestui pasagiu este că și una este tot așa de imposibilă ca și cealaltă. Pardosul care este pătat din firea sa, oricât ar dori el să-și schimbe petele, sau oricât ar încerca să facă lucrul acesta, n'are niciun mijloc la îndemână pentru împlinirea acestui lucru. El poate spune: „Aș dori să am o singura culoare, neagră, galbenă sau roșie. Aș vrea

să nu mai fiu pătat. Cred că-mi voi schimba culoarea". Dar este cu neputință pentru el să schimbe culoarea chiar numai a unui singur fir de păr. Și tot așa de imposibil este pentru un om care este obișnuit să facă răul să se schimbe și să facă fapte bune. Orice efortare omenească de a căpăta îndreptățirea nu duce la niciun rezultat, pentru că în noi înșine n'avem nicio putere de a ne împotrivi ispitei.

„Cum ar putea să iasă dintr'o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul". Iov 14, 4. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună". Rom. 8, 7.

„Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești în general, — toate acestea au sferile lor de acțiune și de succes; dar aici ele sunt cu totul fără putere. Ele pot produce o îndreptare exterioară a purtării omenești, dar nu pot schimba inima omului; ele nu pot curăți ieșirile vieții. Trebuie mai întâiu o putere, care să lucreze dinlăuntru, trebuie o vieță nouă de sus, pentru ca oamenii să fie întorși dela păcat la sfințenie". — „Calea către Hristos", p. 22. 23.

Hristos, singurul nostru Mântuitor

Dar cazul păcătosului nu este lipsit de nădejde, căci nu depinde de sine mântuirea și liberarea din puterea păcatului. Dumnezeu a dat ca ajutor pe Cel care „are putere să izbăvească". Ps. 89, 19; Isa. 63, 1.

Acela este Isus Hristos. Numai El este în stare să curățe sufletul și să sfarme puterea păcatului asupra vieții. Numai El poate să refacă în om chipul lui Dumnezeu, și să redea bucuria mântuirii. Dar, slavă lui Dumnezeu, El poate să facă aceasta din belșug. În adevăr El „poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El". Ebrei 7, 25.

Isus declară: „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi". Ioan 8, 36. Aceasta arată că prin Hristos păcătosul poate să fie liberat în chip desăvârșit de vina și pedeapsa păcatului. El „va fi cu adevărat slobod". Legăturile și lanțurile cu cari era legat, vor fi sfărâmate. Robul trebuie să fie liberat. Cel condamnat trebuie să fie îndreptățit și lăsat slobod.

Dumnezeu prin moartea Fiului Său S'a îngrijit de mijlocul de curățire pentru orice păcat al omului. „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat". 1 Ioan 1, 7. El a făgăduit că omul ale cărui păcate sunt roșii ca stacojii, vor deveni, prin harul și puterea Sa, „albe ca zăpada". Isa. 1, 18.

În Ieremia cetim făgăduința unui nou legământ, unde ni se spune: „Le voi ierta nelegiuirea, și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatul lor". Ier. 31, 34. Dumnezeu nu numai că iartă păcatele o-

mului și curățește de ele pe păcătosul pocăit, dar El le și uită, le aruncă înapoia Sa, și nu le mai amintește niciodată împotriva omului aceluia. Eu nu știu cum poate să facă aceasta, dar o face.

Astfel „dacă noi ne încredințăm Lui și Il primim pe El ca Mântuitor al nostru, atunci, oricât de păcătoasă ar fi fost vieța noastră, noi suntem socotiți drepti din cauza Lui. Caracterul lui Hristos înlocuiește atunci pe al nostru, iar noi suntem primiți și priviți de Dumnezeu, ca și cum nici nu am fi păcătuit niciodată". — „Calea către Hristos", p. 79.

Se povestește despre un tânăr ateu, care, străduindu-se să determine pe fratele său mai tânăr care era foarte spiritual, să nu mai citească Biblia, cumpărase pentru el o minunată carte de științe naturale. Într'o seară, pe când citea volumul acesta, fratele fu auzit vorbind sieși: „Mulțumesc lui Dumnezeu! Lăudat să fie Domnul!" Surprins că cetirea unei astfel de cărți dă naștere la asemenea expresiuni, scepticul întrebă care era motivul pentru o astfel de explozie de laudă. Fratele răspunse: „Ascultă numai. Această carte zice că s'a aflat că în unele locuri marea are o adâncime de 9 kilometri".

„Da! Și ce vrei să spui cu asta?" întrebă scepticul.

Fratele său răspunse: „Iată, Dumnezeu spune că păcatele poporului Său vor fi aruncate în adâncul mării, și dacă păcatele mele sunt la 9 km adâncime, știu că sunt îndepărtate și eu sunt liber".

Mântuit prin credință

Cineva ar zice: „Cum pot primi eu această iertare deplină de păcatele vieții mele?" Răspundem: trebuie s'o primești prin credință. „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută". Ebrei 11, 6.

De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea". Marcu 11, 24. În „Calea către Hristos" la pagina 61 și 62, cetim:

„Aceasta este învățătura pe care ne-a dat-o Domnul Hristos, că orice dar dorit dela Dumnezeu să credem că îl primim, și va fi al nostru. . . . Din simpla istorisire a felului, cum Isus a vindecat pe acest bolnav (paraliticul dela Betesda), putem învăța, cum trebuie să credem în El, pentru a obține iertarea păcatelor. Să auzim povestirea despre paraliticul din Betesda. Sărmanul acesta zăcea acolo fără niciun ajutor; treizeci și opt de ani el nu se mai servise de picioarele sale. Și iată, că Isus îi zice deodată: „Scoală-te, ia-ți patul tău, și umblă!" Paraliticul ar fi putut răspunde: „Doamne, dacă Tu mă vei face sănătos, atunci am să pot merge, precum zici". Dar, nu! El crezu direct din capul locului cuvântul lui Hristos; crezu că a fost făcut sănătos, și porni să se ridice; el se sculă să meargă și merse. El făcu după cuvântul Domnului.

și Dumnezeu îi dădu puterea. Paraliticul fu pe deplin vindecat.

„In aceeași stare ne găsim noi păcătoșii. Noi nu putem oferi înșine ispășire pentru păcatele noastre din trecut, și nici nu putem schimba prin proprie putere inima noastră, ca să ne facem singuri sfinți. Dar Dumnezeu ne-a promis, că va face toate acestea pentru noi, prin Hristos. Noi trebuie să credem această făgăduință, noi trebuie să mărturisim păcatele noastre și să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Noi trebuie să vrem a-I servi Lui. Tot atât de sigur cum noi facem aceasta, la fel va împlini și Dumnezeu cele făgăduite de Dânsul. Dacă crezi făgăduința Lui — și deci crezi că ești iertat și curățit — Dumnezeu și face aceasta; și atunci ești însănoșit, exact la fel cum fu însănoșit, paraliticul, când, crezând el, puterea lui Hristos intră într'însul, și merse. Totul se face dacă noi credem.

„Nu aștepta să simți, că te-ai făcut sănătos, ci zi: „Cred, și este așa, nu pentru că eu simt, ci, pentru că Dumnezeu a promis“.

Câteunul ar fi ispitit să zică: „Eu sunt prea mare păcătos ca Dumnezeu să mă mai poată mântui. Păcatul a dăinuit atât de mult în vieța mea, încât nu mai pot fi niciodată biruitor“. Dacă așa stau lucrurile, atunci îngăduie-mi să te încurajez cu asigurarea că Hristos este un Mântuitor cu mult mai mare decât ești tu păcătos. Pavel care spunea despre sine că este cel dintâi dintre păcătoși, găsi pe Hristos în stare să-l mântuiască în chip desăvârșit. Puterea pe care o are la îndemână Hristos pentru mântuirea noastră este infinit mai mare decât puterea păcatului ce este în noi. Noi nu trebuie să așteptăm până când ne-am schimbat, ca de abia atunci să venim la El. În felul acesta nu vom putea veni niciodată. Noi nu ne putem schimba inimile noastre de carne sau să ne facem cu o iotă mai buni în fața Sa. Toate eforturile noastre omenești de a ne schimba sunt absolut în zadar. Faptele bune, săvârșite cu scopul de a merita har și iertare dela Dumnezeu, sunt fără de valoare. Noi nu suntem mântuiți prin ceea ce facem pentru Hristos, ci prin ceea ce face El pentru noi. Dacă suntem vreodată mântuiți de vina și puterea păcatului, El și numai El trebuie să facă această mântuire. Și așa de sigur este El de puterea Sa nemărginită de a mântui, încât adresează o universală invitație păcătoșilor să vină la El, zicând: „Cine vrea, să ia apa vieții fără plată!“ Apoc. 22, 17. Iarăși cetim:

„Isus dorește ca noi să venim la El așa cum suntem, păcătoși, neputincioși, simțind că avem nevoie de Dânsul. Putem veni cu toată slăbiciunea, cu toată nebulia, cu toată păcătoșenia noastră, să cădem în pocăință la picioarele Sale. În aceasta stă chiar mărirea Lui, ca El atunci să ne cuprindă

în brațele iubirii Sale și să lege toate rănilile noastre, curățindu-ne de orice întinăciune.

„Tocmai aceasta e greșeala, pe care o fac mii de oameni: ei nu cred că Isus îi iartă pe ei pe fiecare personal. Nu cred lui Dumnezeu pe cuvânt. Acesta este însă privilegiul tuturor celor cari împlinesc condițiile, ca ei să știe că iertarea se acordă în dar pentru fiecare păcat. Lepădați departe de voi bănuiala că făgăduințele lui Dumnezeu nu ar fi pentru voi. Ele sunt pentru fiecare păcătos căit. Putere și har sunt puse prin Hristos la dispoziție, spre a fi aduse de îngeri fiecărui suflet credincios. Nimeni nu este atât de păcătos, încât să nu mai poată găsi putere, curățire și îndreptățire în Hristos, care a murit pentru noi. El așteaptă mereu, să ia de pe noi hainele cele pătate și murdare de păcate, și să ne îmbrace cu veșmintele albe și curate ale dreptății Sale. El nu dorește ca păcătosul să moară, ci să se întoarcă și să fie viu“. — Idem p. 65.

Oricui se încovoiaie sub simțul vinovăției îi voi spune: Nădăjdueste și privește deplina iertare în palmele rănite ale lui Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Primește-o astăzi din mâna care poartă încă semnul răstignirii, și mergi pe calea ta, bucurându-te. Prin jertfa lui Hristos s'a făcut posibilă o deplină liberare. El plăti totul pentru vinovăția și păcatele noastre, și când sângele Său este adus ca jertfă înaintea lui Dumnezeu în Sanctuarul cerec pentru păcătos, Dumnezeu consideră pe păcătos slobod. Sângele lui Hristos îl curăță de orice păcat.

Oare nu vom veni noi astăzi din nou cu toții la Hristos ca să fim curați? Mântuirea Sa este valabilă pentru toți, pentru că „cine vrea“ poate veni. Niciun caz nu este prea greu pentru El. Niciun păcat nu este prea negru pentru El ca să nu-l poată ierta. Niciun păcătos nu este așa de rău încât El să nu-l mai poată mântui. Niciun sfânt nu este așa de slab, încât El să nu-l poată ajuta și întări. El așteaptă să ajute, și dorește să mântuiască. Chiar acum este aproape, și vocea Sa îmbietoare șoptește fiecăruia: „Fiule, dă-Mi inima ta!“ „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru care nu obosește iertând“. Isa. 55, 7.

Astfel poarta este deschisă și Isus așteaptă în-lăuntrul. El așteaptă să curățească și să mântuiască. El așteaptă să vindece inima sdrobotită, să vestească robilor slobozenia, și să libereze pe cei asupriți. Intreg cerul ne invită să venim și să ne convingem personal de tot ceea ce cerul a făcut pentru păcătos prin Evanghelie.

„Duhul și Mireasa zic: „Vino! Și cine aude, să zică: „Vino!“ Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!“ Apoc. 22, 17.

O dăinuitoare vieață creștinească

Maede MacGuire

„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală, și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El”.

O vieață creștinească dăinuitoare este o vieață de rămânere în Hristos. Mulți au uneori bucuria și mulțumirea unei conștiințe părtășii cu Hristos, dar ea nefiind continuă, și neînțelegând cauza acestei stări de lucruri, se turbură și se frământă. În grădina mea este un cireș înflorit. Pare a fi un uriaș bulgăre de zăpadă. Mă duc și rup o ramură ca să admir florile ei plăcute și să mă bucur de mirosul lor. Dar florile de pe crăchița aceea nu se vor mai face niciodată fructe. Mlădița nu poate să dea fructe dacă nu rămâne în pom. „Nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine”. Vieața este în copac, și curentul de vieață va străbate prin ramuri numai atâta timp cât se menține legătura. Noi suntem mlădițe ale Viței celei vii. El ne îndeamnă să rămânem în El, dar legătura se face prin alegerea noastră proprie, și niciodată ea nu se va sfărâma decât tot prin alegerea noastră.

De vreme ce vieața noastră, bucuria noastră, lucrarea noastră și pregătirea noastră pentru venirea lui Hristos, toate depind de menținerea acestei legături cu El, cât de important este, deci, să studiem cu sârguință și rugăciune mijloacele minunate pe cari Dumnezeu le-a pregătit pentru această experiență dăinuitoare. Mai înainte de toate noi trebuie să înțelegem ce este ea, și apoi cum s'o primim și s'o menținem.

În Sfintele Scripturi cetim: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu”. Înțelegem că aceasta însemnează că omul fu creat cu o natură morală exact asemănătoare cu aceea a Cratorului. El era drept, virtuos, curat, sfânt, iubitor, desăvârșit. Dar prin neascultare, natura morală a omului fu stricată, chipul lui Dumnezeu desfigurată, iar virtutea, curătenia, sfințenia și iubirea au fost pierdute. Izvoarele vieții au fost pângărite, stricate, murdărite cu nelegiuire și egoism, și omul nu putea să înceteze de a mai păcătui, sau să trăiască în armonie cu Legea lui Dumnezeu.

Chipul lui Dumnezeu refăcut

Planul de mântuire cuprinde în sine completa refacere a chipului moral al lui Dumnezeu în om, astfel încât chiar în natura sa el va fi din nou asemenea cu Dumnezeu, reflectând caracterul Său desăvârșit, și săvârșind cu bucurie și plăcere voința lui Dumnezeu. Pentru ca Dumnezeu să poată face lucrul acesta noi trebuie să înțelegem planul Său și să conlucrăm cu El.

Lucrarea de câștigare a mântuirii este o lucrare de tovărășie, o lucrare unită. Trebuie să fie o conlucrare între Dumnezeu și păcătosul pocăit. Lucrul acesta este necesar pentru formarea principiilor drepte în caracter. Omul trebuie să facă eforturi serioase ca să învingă orice l-ar împiedeca de a ajunge desăvârșirea. Dar pentru ca să aibă succes, el trebuie să depindă continuu și pe deplin de Dumnezeu. Sforțarea omenească prin sine însăși nu este îndestulătoare. Fără ajutorul puterii divine, ea nu valorează nimic. Dumnezeu lucrează și omul lucrează. Impotrivirea în fața ispitei trebuie să pornească din partea omului, dar puterea pentru aceasta trebuie s'o ceară dela Dumnezeu. De o parte este înțelepciune, milă și putere infinită; iar pe de altă parte, slăbiciune, păcătoșenie și neputință completă. În „Faptele Apostolilor”, la pagina 482, cetim:

„Dumnezeu dorește să aibă stăpânire asupra noastră. Dar El nu ne poate ajuta fără voia și conlucrarea noastră. Spiritul lui Dumnezeu lucrează prin puterile și facultățile date omului. Prin noi înșine, nu suntem în stare să aducem țințele, dorințele și înclinațiile noastre în armonie cu voința lui Dumnezeu; dar dacă noi, vrem, Mântuitorul va face aceasta pentru noi”.

Se cere desăvârșirea caracterului

Ni se spune aici că Dumnezeu pune înaintea noastră țința desăvârșirii. Mulți sunt turburați și descurajați că experiența lor nu le aduce pace și mulțumire. Greutatea constă în aceea că bucuria și pacea așteptată de ei este pe un plan cu mult prea jos decât cea dorită de Dumnezeu. Atât Scripturile cât și Spiritul profeției sunt foarte clare asupra acestui punct. În „Parabolele” cetim:

„Dumnezeu nu va primi decât pe aceia, cari sunt hotărâți a năzui la o țință înaltă. El însărcinează pe fiecare sculă omnească să facă tot ceea ce poate mai bine. Dela toți El cere desăvârșirea morală. Să nu lăsăm ca măsura dreptății să se lase tot mai jos, în scopul de a o acomoda pornirilor noastre moștenite sau dobândite, cari tind spre nedreptate. Noi trebuie să recunoaștem că nedesăvârșirea caracterului este un păcat. Toate calitățile unui caracter desăvârșit se găsesc în Dumnezeu, care este desăvârșirea absolută, și cel ce primește pe Hristos ca un Mântuitor personal, are cu atât mai mult posibilitatea de a poseda aceste calități. Și, toți cari vor să fie conlucrătorii lui Dumnezeu trebuie să țințească la desăvârșirea fiecărui membru al corpului, a fiecărei însușiri bune a sufletului”. — Pag. 299, 300.

„Dumnezeu cere dela copiii Săi un caracter

desăvârșit. Legea Lui este copia caracterului Său și este adevărata normă pentru fiecare caracter. Modelul acesta dumnezeesc este prezentat tuturor, pentru ca să nu fie nicio greșeală de înțelegere în ce privește felul de oameni, din cari El dorește să alcătuiască împărăția Sa". — Pag. 286.

Iată ce încurajare ne este dată: „Nimeni nu trebuie să fie înfrânt, în sfera sa, de a ajunge la desăvârșirea caracterului. Prin jertfa lui Hristos s'au creat posibilități pentru credincios ca să primească toate lucrurile ce privesc viața și sfințenia. Dumnezeu ne cheamă să ajungem ținta desăvârșirii, și pune în fața noastră exemplul caracterului lui Hristos. În omenescul Său, desăvârșit printr'o viață de continuă împotrivire la rău, Mântuitorul a arătat că prin conlucrare cu Divinitatea, ființa omenească poate ajunge la desăvârșirea caracterului în viață. Aceasta este asigurarea lui Dumnezeu pentru noi, că putem să câștigăm o biruință deplină". — „Faptele Apostolor", p. 531.

Este de cea mai mare importanță ca noi să luăm aceste cuvinte în chip serios și să studiem cu sârguință planul prin care Dumnezeu țintește să ne aducă la desăvârșirea unui caracter creștin. Noi știm că timpul de încercare pentru oameni se va închide în curând, și caracterele noastre vor rămâne așa cum le va găsi ceasul acela. Iată ce spune mai departe Spiritul profeției:

„Noi credem fără să ne indoim, că Hristos va veni în curând. . . . Această venire a Lui nu este să ne curățe de păcatele noastre, să îndepărteze defectele din caracterele noastre, sau să ne tămăduiască de slăbiciunile firii și pornirilor noastre. Dacă se face vreodată lucrarea aceasta pentru noi, apoi ea se face înainte de ceasul acela. Când va veni Domnul, acei cari sunt sfinți, vor fi încă sfinți. Acei ce și-au păstrat corpul și spiritul în sfințenie, în sfințire și onoare, vor primi însușirea finală a nemuririi. Dar acei cari sunt nedrepți, nesfințiți și murdari, vor rămâne așa pentru totdeauna. Atunci nu se mai face pentru ei nimic spre a fi liberați de lipsurile lor, și a li se da caractere sfinte. Curățitorul nu va mai șede atunci ca să mai săvârșească procesul Său de curățire, și să mai îndepărteze păcatele și decăderea lor. Toate acestea trebuie să se facă în aceste ore de încercare. Acum trebuie să se facă această lucrare pentru noi. . . . Acum suntem în atelierul lui Dumnezeu. Mulți dintre noi suntem ca niște pietre necioplite din carieră. Dar dacă noi ne apucăm tare de adevărul lui Dumnezeu, influența lui ne va schimba. El ne va înnobila și va depărta dela noi orice nedesăvârșire și orice fel de păcat. În felul acesta suntem pregătiți să vedem pe Rege în frumusețea Sa, și în cele din urmă să venim în legătură cu ingerii curați și cerești în împărăția slavei. Aici trebuie să se facă această lucrare pentru noi; aici corpurile și spiritele noastre trebuie

să fie pregătite pentru nemurire". — „Mărturii", Vol. II, pp. 355. 356.

Ceea ce ne este spus aci este în armonie cu Scripturile cari descriu caracterul acelora cari vor fi luați să întâmpine pe Domnul când va veni:

„Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste. . . . ca să vi se întărească inimile, și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi". 1 Tes. 3, 12. 13.

El trebuie să înfățișeze înainte-I „o Biserică slăvită, fără pată, fără sbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană".

Cum se desăvârșește caracterul ?

Când sunt prezentate aceste ținte sunt unii cari zic: „Sunt așa de înalte, încât mă descurajează. Dacă Dumnezeu cere desăvârșirea de caracter, pot să mă las păgubaș de pe acum, pentru că niciodată n'am să pot ajunge o astfel de țintă". Aceasta nu arată decât doar cât de rău au înțeles ei planul lui Dumnezeu și mijloacele puse de El la îndemână ca prin ele oricine să poată fi sigur de ajungerea țintei. Revenind la cercetarea acestor mijloace, să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne dea înțelegere și credință ca să pătrundem cu bucurie în planul lui Dumnezeu.

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v'a chemat este credincios, și va face lucrul acesta". 1 Tes. 5, 23. 24. Aci Dumnezeu făgăduiește că El însuși va face lucrarea. Nicăiri în Scriptură nu ni se spune că omul poate să devină singur desăvârșit, ci mai de grabă că lucrul acesta este cu neputință.

„Poate un Etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa ați putea voi să faceți binele, voi, cari sunteți deprinși să faceți răul". Ieremia 13, 23. „Cum ar putea să iasă dintr'o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul". Iov 14, 4.

Fiece pas în mărețul proces prin care Dumnezeu țintește să ne facă asemenea Lui este supranatural. Tocmai pentru motivul acesta este cu neputință pentru noi să ajungem desăvârșirea despărțiți de El. Dumnezeu face lucrarea, dar El cere conlucrarea noastră cea mai serioasă și activă pentru orice pas. Și nu trebuie să pierdem din vedere faptul că El nu ne face mai întâi desăvârșiți și apoi să ne unim cu El. El unește divinul Său cu omenescul nostru, pentru ca puterea divină plantată în lăuntrul nostru să ne transforme și să ne modeleze după chipul Său. El începe această lucrare printr'o experiență minunată.

O naștere supranaturală

Dumnezeu ne-a dat „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezești”. 2 Petru 1, 4. Orice ființă vie are propria sa fire prin care este recunoscută. Un miel are o fire blândă și bună. Un lup are o fire violentă, sălbatecă și crudă. Niciun lup, prin eforturile sale proprii, nu poate deveni vreodată miel. Nimic, afară de un act de creațiune, nu poate să imprime firea blândă de miel, și să înlocuiască firea sălbatecă de lup. Aceasta ilustrează ce înțește Dumnezeu să facă în noi prin minunea unei nașteri din nou. Deși această naștere nu poate fi adusă la îndeplinire decât de Dumnezeu, totuși nu putem ajunge la ea decât printr'un act de credință din partea noastră. Primul pas spre mântuire trebuie să fie un act de credință în Dumnezeu. Să vedem atunci ce este credința în sine.

„Credința este mâna prin care sufletul se prinde cu putere de darurile divine de har și milă”. — „Patriarhi și Profeți”, p. 431. — Să cugetăm la această mână a credinței în timp ce cetim cum trebuie să fie primită natura divină de fiecare ins în parte. Despre Isus cetim:

„Nici chiar printr'un gând El nu S'a supus ispitelor. Așa poate fi și cu noi. Făptura omenească a lui Hristos, era unită cu cea dumnezeiască; El era pregătit de luptă prin Duhul Sfânt care locuia într'Insul. Și El a venit să ne facă părtași la natura Lui dumnezeiască. Câtă vreme suntem legați cu El prin credință, păcatul nu mai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă mâna credinței noastre și o ajută să țină bine dumnezeirea lui Hristos, ca noi să putem ajunge la desăvârșirea de caracter”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 100.

Numai prin naștere din nou putem fi părtași de natura divină, și numai lucrarea naturii divine în noi și conlucrarea noastră serioasă și continuă, este ceea ce ne face în stare să ajungem desăvârșirea de caracter.

„Mai întâiu trebuie curățită fântâna inimii și numai după aceea se va curăța și izvorul care țâșnește din ea. Acela care încearcă să ajungă la cer prin propriile sale fapte de ținere a legii, încearcă un lucru imposibil. Nu este nicio siguranță pentru acela care are o credință de formă, o înfățișare a temerii de Dumnezeu. Vieța de creștin nu este nici o modificare, nici o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a naturii. Ea este moartea față de eul personal și față de păcat, și o intrare într'o vieță cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se poate produce decât numai prin lucrarea minunată a Duhului Sfânt”. — Idem, pp. 138. 139.

„Când Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire, El transformă vieța. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și cerurilor. Bucuria vine în locul întristării, iar fața

oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mâna care ridică poverile, nimeni nu vede lumina ce se coboară de sus. **Bindecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi acea putere pe care niciun ochiu omenesc nu o poate vedea creează o făptură nouă după chipul lui Dumnezeu**”. — Ibidem.

Oare nu este momentul să ne punem fiecare din noi întrebarea: „A creat Dumnezeu în mine o ființă nouă după chipul Său? Dacă nu, atunci nu voi căuta fără zăbavă să capăt asigurarea că această vieță a început în mine?”

Puterea ocrotitoare a lui Dumnezeu

Impreună cu această naștere supranaturală vine și o curățire și o putere ocrotitoare supranaturală. Când apostolul Pavel scrisese bisericii din Corint, aminti unele din păcatele cari erau așa de răspândite în vremea aceea. El vorbește despre desfrânați, închinători la idoli, adulteri, hoți, lacomi, bețivi, defăimători, hrăpăreți, apoi adaogă: „Și așa erăți unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeu-lui nostru”. El nu spune că s'au spălat, s'au sfințit și îndreptățit ei înșiși. Numai Dumnezeu poate să facă lucrul acesta, dar El dorește să-l facă și pentru tine și pentru mine. Pavel mai face o declarație asemănătoare în epistola sa către Titu. „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătași, robiți de tot felul de poftes și de plăceri, trăind în răutate și în pismă, vrednici să fim urâți și urîdu-ne unii pe alții”. Apoi spune mai departe: „Dar, când s'a arătat bunătatea lui Dumnezeu, ... El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt”.

Cât de adesea auzim oameni strigând desnădăjduiți pentru că au încercat din greu să ducă o vieță de dreptate, dar au fost înfrânți și au dat greș. Foarte adesea ei încearcă să facă numai ceea ce Dumnezeu poate să facă. Fără a fi cu adevărat născuți din nou, ei se luptă să forțeze vechea natură omenească să facă ceea ce numai natura cea nouă, divină, poate face. Ori, fiind născuți din nou, ei încearcă să facă prin propria lor străduință ceea ce Spiritul care locuiește în ei va face ca răspuns la credință și consacrare lor. Noi trebuie să ne aducem aminte continuu de făgăduințele ocrotirii supranaturale.

Noi trebuie să fim „păziți de puterea lui Dumnezeu”. El „poate să vă păzească de orice cădere”. „Cel ce v'a chemat este credincios, și va face lucrul acesta”.

„Când noi ne supunem lui Hristos, inima este unită cu inima Sa, voința e cufundată în voința Sa, mintea devine una cu mintea Sa, gândurile sunt aduse în ascultare de El; noi trăim vieța Sa.

Aceasta înseamnă a fi îmbrăcat cu haina îndreptăririi Sale". Isus vine în inimă, rămânând acolo prin credință, creind-o din nou, mântuindu-ne din lăuntru, și rămânând acolo ca să ne păzească. Ascultați aceste cuvinte pline de încurajare:

„Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală care aduce un element supranatural în natura omenească. Sufletul care s'a predat lui Hristos devine propria Lui fortăreață pe care El o păstrează într'o lume revoltată, și El vrea ca nicio altă autoritate să nu fie recunoscută acolo decât a Sa proprie. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cerești nu mai poate să fie biruit de asalturile lui Satana". — „Hristos, Lumina lumii", p. 273.

Dumnezeu a pus la îndemână mijlocul pentru lăsarea naturii vechi, căzute, degenerate, printr'o moarte supranaturală. Apostolul Pavel zice: „Am fost răstignit împreună cu Hristos". „Eu mor în fiecare zi" (trad. engleză). „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru". Noi trebuie să aducem vechea natură a cărnii la picioarele crucii zi după zi, și să o socotim moartă prin puterea morții lui Isus. Atunci Dumnezeu va întipări natura Sa în suflet, noi trebuind s'o hrănim, s'o păstrăm, s'o cultivăm, și prin virtutea căreia chipul lui Dumnezeu este refăcut în noi. Iată ce ne este spus mai departe în aceeași carte prețioasă:

„Dacă noi îngăduim, El Se va identifica cu

gândurile noastre și cu tendințele noastre în așa măsură, ar lega așa de mult inima și mintea noastră cu voința Sa, încât atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile noastre impulsii. Voința, rafinată și sfințită, va afla cel mai înalt deliciu în slujirea Lui". — Idem, p. 567.

Dacă studiem Cuvântul lui Dumnezeu cu atenție și rugăciune, vom găsi mijloacele Sale mărețe nu numai pentru această naștere și curățire supranaturală, ci și pentru o moarte a naturii și a vieții celei vechi în cea nouă, pentru liberarea din păcat, pentru serviciu, tovărășie, iubire și putere.

„Vieța în Hristos este o vieță de binecuvântată odihnă. Poate că nu se simte omul extaziat sau încântat, dar se simte totdeauna cuprins de o pașnică încredere. Sperața noastră atunci nu este în noi, ci în Hristos. Slăbiciunea noastră se unește atunci cu puterea Lui, neștiința noastră cu înțelepciunea Lui, șubrezenia noastră cu veșnica lui tărie. Atunci noi nu ne mai uităm la noi înșine, nu mai ocupăm mintea cu propria noastră persoană, ci privim la Hristos și cu Dânsul ocupăm mintea noastră întruna. Să cugetăm mereu la iubirea Lui, la frumusețea și desăvârșirea Lui, la caracterul Său. Hristos în lepădarea Sa de Sine, Hristos în curătenia și sfințenia Sa, Hristos și nespus de marea Sa iubire — acesta este subiectul asupra căruia să cugete mereu sufletul nostru. Iubindu-L pe El, imitându-L pe El, așa ajungem să fim schimbați după chipul și asemănarea Lui". — „Calea către Hristos", p. 88.

Cunoașterea adevărului

Louis K. Dickson

Adevărul lui Dumnezeu este pe punctul de a ajunge la completa și finala lui biruință. Planul lui Satana a fost ca adevărul, multă vreme îngropat sub veacuri de necredință și păcat, să fie pentru totdeauna uitat. Sub puterea lui Dumnezeu, în aceste ultime ore ale sfârșitului, adevărul își rupe legăturile și ridicându-se ca o puternică flacără de slavă, și în ciuda tuturor planurilor vrăjmașului, merge cu neputință de a fi oprit până la marginile pământului într'o finală apărare și biruință.

Tocmai spre acest mare sfârșit tinde orice în cer și pe pământ. Impotriva acestei tendințe, Satana își mobilizează acum toate forțele răutății, știind că „puțin timp are". A sosit ceasul ultimei mari lupte între adevăr și rătăcire, dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, nimic nu se poate face împotriva adevărului, ci numai pentru el.

Pentru acest minunat, dar îngrozitor ceas, Tatăl și Fiul au plănuit mereu de-a-lungul veacurilor. Pentru ca adevărul să poată triumfa, Tatăl dădu pe Fiul Său. Pentru același motiv de covâr-

șitoare importanță Isus muri și învie. Tot pentru ca adevărul lui Dumnezeu să dănuiască și să fie glorificat, patriarhii, profeții, apostolii și martirii, lucrară și îndurară greutăți, prigoniri și batjocori nemiloase din partea lumii, și nu-și iubiră vieța chiar până la moarte. Poporul lui Dumnezeu prin toată istoria păcatului a trăit, a dorit, a lucrat și s'a rugat ca adevărul lui Dumnezeu să poată birui. Nouă ne este dat să trăim chiar pe pragul rodirii tuturor speranțelor lor, și să avem o parte însemnată la terminarea și împlinirea marelui plan al lui Dumnezeu pentru înălțarea adevărului Său.

Acesta este un timp de nesiguranță și de neliniște cu privire la adevărul religios. Spiritul de critică se înalță cu o mare putere și aduce în discuție învățături fundamentale și chiar reguli de purtare deja permise.

Multe curente religioase din lume au arătat un drum nesigur, și au făcut pe mulți să se îndoiască de adevărurile cari timp de veacuri au fost socotite de urmașii lui Hristos a fi tot atât de tari cât

cerurile însăși. Indoiala, scepticismul și agnosticismul au pus stăpânire puternică pe multe amvoane, până ce și lumina pe care o mai aveau a ajuns întunec. Multă lume religioasă sau nu, afară de rămășița poporului lui Dumnezeu, stă ferecată în indoială și nesiguranță și nu poate nimeri calea.

Pentru un ceas ca acesta, Hristos a ales un popor care să devină „lumina lumii”. Celor ce formează acest popor, El le spune: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”. Ioan 8, 32. Ca să înțelegem mai bine ce vrea să spună Isus prin această declarație, ne va fi de ajutor dacă cetim și versetul precedent: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”.

Aci pare a fi o strânsă legătură între „rămâneți în cuvântul Meu”, ceea ce înseamnă a-l trăi, cu urmarea în viață de a cunoaște adevărul și de a avea slobozenie și libertate în el. Slobozenia din legăturile necredinței și liberarea din sclavia păcatului, vin ca urmare a cunoașterii adevărului în sensul biblic, și cunoașterea adevărului vine ca urmare a rămânerii în cuvântul lui Dumnezeu.

Importanța cunoașterii adevărului

Niciodată n'a fost de mai mare însemnătate pentru poporul lui Dumnezeu să dispună de o cunoaștere personală a adevărului, câștigată prin studiu biblic individual, prin rugăciune și prin experiență în împlinirea voiei lui Dumnezeu așa cum ne este descoperită, ca acum. Adevărurile ce ies singure în evidență sunt observate. Adevărurile desvăluite sunt aprofundate, înțelese și trăite. Adevărul lui Dumnezeu nu este atât de mult numai pentru mintea ageră, nici numai pentru mintea activă și studiosă, ci pentru inima deschisă. În „Mărturii”, Vol. V, pag. 704, cetim:

„Se întâmplă uneori cazul că bărbați cu agerime a minții, desvoltăți prin educație și cultură, nu pot să înțeleagă unele pasagii din Scriptură, în timp ce alții cari nu sunt educați, a căror înțelegere pare slabă și ale căror minți nu sunt cultivate, vor prinde înțelesul, găsind tărie și mângâiere acolo unde cel dintâi socotea că este taină, sau ceva care nu ar merita importanță. De ce să fie oare aceasta? Mi s'a explicat că cei din urmă nu se bizue pe propria lor înțelegere. Ei merg la Izvorul luminii, Cel care a inspirat Scripturile, și cu inima umilită, cer înțelepciune dela Dumnezeu, și o primesc. Există mine de adevăr ce încă trebuie să fie descoperite de către cercetătorul sincer. Hristos înfățișă adevărul ca pe o comoară ascunsă într'o țarină. Ea nu se găsește chiar la suprafață; noi trebuie să săpăm după ea. Dar succesul nostru de a o găsi nu depinde atât de mult de puterea noastră intelectuală, cât de umilnța inimii noastre, și de credința ce se va prinde cu putere de ajutorul divin”.

E destul de trist să constați că mulți dintre iubiții noștri membri nu sunt în stare să spună ce cred și de ce cred. Unii n'au săpat niciodată ei înșiși în mina adevărului, ca să descopere aci temeinicia cuvântului lui Dumnezeu prin propria lor cercetare. „A venit timpul când noi înșine trebuie să știm de ce credem așa. Noi trebuie să stăm pentru Dumnezeu și pentru adevăr, împotriva unei generații nepăsătoare și necredincioase”. — Idem, Vol. IV, pag. 596.

Cercetând ca după o comoară ascunsă

Din nou serva Domnului ne-a atras atenția asupra primejdiei de a neglija studiul personal al Bibliei, în următoarele cuvinte:

„Noi trebuie să depunem toate puterile minții în vederea studierii Scripturilor, și să impunem priceperii să pătrundă, atât pe cât este cu putință celor muritori, adâncimea lucrurilor lui Dumnezeu; totuși nu trebuie să uităm că ascultarea și susținerea unui copil este adevăratul spirit al învățacelui. Chestiunile biblice nu pot fi niciodată înțelese prin aceleași metode cari sunt folosite în tratarea problemelor filosofice. Studierea Bibliei nu trebuie începută cu acea încredere în sine cu care așa de mulți intră în domeniul științei, ci cu o încredere evlavioasă în Dumnezeu, și o dorință sinceră de a afla voința Sa. Noi trebuie să venim cu un spirit umil și ascultător spre a căpăta cunoștința dela marele EU SUNT. Altfel, îngerii cei răi vor orbi în așa fel mințile noastre și vor îngreua inimile noastre, că nu vom fi deloc mișcați de adevăr”. — „Marea Luptă”, p. 599.

Bine întemeiat pe adevăr

Una din armele cele mai alese ale lui Satana pentru aceste zile din urmă este de a influența pe poporul lui Dumnezeu să se clatine cu privire la adevărurile cari multă vreme au fost socotite ca fiind bine întemeiate pe Scripturi. „Satana folosește acum orice fel de amăgire în acest timp de sigilare ca să rețină mintea poporului lui Dumnezeu dela adevărul prezent, și să-i facă să se clatine. Văzui un acoperământ pe care Dumnezeu îl întindea peste poporul Său ca să-l ocrotească în vremea strâmtorii; și orice suflet care era hotărât de partea adevărului, și era curat cu inima, avea să fie acoperit cu acoperământul celui Atotputernic. . . . O, de-ar putea primi toți o vedenie despre aceasta așa cum Dumnezeu mi-a descoperit mie, ca să poată ști mai mult despre șiretlicurile lui Satana și să se păzească! Văzui că Satana lucra în aceste chipuri să distragă, să amăgească și să rătăcească pe poporul lui Dumnezeu, tocmai în acest timp de sigilare. Văzui pe unii cari nu stau tare pentru adevărul prezent. Genunchii lor tremurau și picioarele lor alunecau, pentru că ei nu erau bine întemeiați pe adevăr, și acoperământul Dumnezeului Atotputernic nu putea fi tras peste

ei în timp ce tremurau astfel". — „Experiențe și Viziuni", pag. 43. 44.

Să nu uităm faptul că **niciun punct** al adevărului care a făcut din Adventiștii de Ziua Șaptea ceea ce sunt, nu trebuie să fie slăbit. Noi avem vechile pietre de hotar ale adevărului, experienței și datoriei, și trebuie să stăm tari în apărarea principiilor noastre, în fața lumii". — „Mărturii", Vol. VI, pag. 17.

A cunoaște adevărul în chip neșovăelnic însemnează a cunoaște pe Hristos, și a cunoaște pe Hristos însemnează a avea viață veșnică. Ioan 17, 3. Dar această cunoaștere nu poate fi niciodată obținută prin simpla învățare cu mintea despre adevăr, sau despre Domnul Isus Hristos. Sunt unii cari așteaptă ca orice îndoială să sboare din mințile lor înainte de a se prinde cu tărie de adevăr. Mintea lor este în nesiguranță pentrucă ei nu pot îndepărta fiecă îndoială ce licărește prin mintea lor. Unora ca aceștia le sunt adresate următoarele cuvinte:

„Voi nu trebuie să mergeți în nesiguranță și îndoială. Satana este gata să vă însufle diferite îndoieli; dar dacă veți deschide ochii în credință, veți găsi dovadă îndestulătoare pentru a crede. Dar Dumnezeu nu va îndepărta niciodată dela vreun om toate motivele de îndoială. Aceia cărora le place să rămână într'o atmosferă de îndoială și necredință neclară, vor avea parte de un rezultat de neînviat. Dumnezeu dă dovadă îndestulătoare inimii sincere ca să creadă; dar cei cari se întorc dela dovada cea temeinică din pricina cătorva lucruri pe cari priceperea lor mărginită nu le poate lămurii, vor fi lăsați în atmosfera cea rece și înghețată a necredinței și îndoelilor întrebătoare, și vor suferi naufragiu de credință". — Idem, Vol. IV, pp. 232. 233.

Noi trebuie să ajungem nu numai la o mai clară înțelegere a nevoii după un mai adânc studiu personal al Bibliei, astfel ca noi înșine să putem cunoaște adevărul, ci și la un simțământ al necesității absolute de a cunoaște adevărul în chip practic. O trăire mai intensă a adevărului este singura noastră cale de scăpare în acest ceas, cel mai solemn ceas din toată istoria omenirii. Până când torentele înviorătoare ale adevărului din ființele viei nu vor năvăli în biserică, lucrarea ce ne așteaptă nu va putea fi săvârșită. Pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să poată fi terminată, nu este nevoie numai de o tărie a adevărului în viață ci și ca mai multă lumină să strălucească asupra noastră din Cuvântul sfânt. Prin trăirea adevărului noi știm deja că mai multă lumină va străluci asupra noastră din Sfintele Scripturi.

Trăirea Cuvântului

De această trăire a adevărului depind urmări veșnice și solemne. Innobilarea și curățirea caracterelor noastre pentru împărăția cerurilor este fă-

găduită prin primirea adevărului de către noi în viață. Iată ce ne spune serva Domnului:

„Adevărul lui Dumnezeu nu va înjosi niciodată, ci va înnobila pe primitor, va rafina gustul său, va sfinți judecata sa și-l va desăvârși pentru societatea îngerilor curați și sfinți din împărăția lui Dumnezeu. . . . Conversația sa va fi sinceră, curată și de un caracter așa de înălțător, încât necredincioșii nu se pot folosi de ea, sau să aibă vreun motiv întemeiat s'o vorbească de rău, și nu sunt desgustați din pricina felului ei nelingușitor și vorbirii sale bine judecată. El va aduce influența sfințitoare a adevărului în familia sa, și va face ca lumina sa să strălucească înaintea lor, pentru ca ei văzând faptele sale bune să slăvească pe Dumnezeu. În toate umblările vieții el va ilustra viața lui Hristos". — Idem, Vol. I, pp. 415. 416.

Prin persoanele cari trăiesc adevărul în fața oamenilor Dumnezeu intenționează să termine lucrarea Sa pe pământ. În felul acesta se va aduce la îndeplinire cea mai mare lucrare de evanghelizare.

Când privim în jurul nostru și ne dăm seama de fapt cât de puțini sunt cei cari vin sub stindardul adevărului ca urma a vieții trăită de fiecare dintre noi, oare nu auzim chemarea lui Dumnezeu la o nouă căutare după Spiritul Său pentru o astfel de înzestrare cu putere ce va avea ca urmare rezultatele atât de mult dorite? Noi dorim și ne rugăm pentru împlinirea în viața noastră zilnică a textului din Sfintele Scripturi, care zice: „De dragostea Sionului nu voiui tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voiui înceta, până nu se va arăta neprihănirea Lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie, care se aprinde. Atunci Neamurile vor vedea neprihănirea ta, și toți împărății slava ta; și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotări gura Domnului". Isa. 62. 1. 2.

Această strădanie după adevărata viață de creștin trebuie să se găsească în aceste vremuri la poporul lui Dumnezeu. Dacă ne vom lua timp să cugetăm și să cumpănim bine lucrurile, nu vom pierde ocazia de a auzi apelurile lui Dumnezeu către o astfel de descoperire a adevărului înaintea oamenilor. Unii dintre voi vă gândiți poate la unele persoane pe cari le cunoașteți și pe cari ați dori foarte mult să le vedeți împărțându-se de Hristos și de adevăr, așa cum ne împărțim noi, și cari au poate o dorință foarte mare de a putea avea o experiență curată, adevărată și netăgăduită de ceea ce este adevărul, și ce poate să facă el în viață.

Gândiți-vă în această oră liniștită la bărbații și femeile cari duc o viață de indiferență, de nepăsare și lipsită de răspundere. Gândiți-vă la aceia cari duc o viață trudită și coplesitoare. Gândiți-vă la aceia cari duc o viață împovărată, doborâți sub greutatea ei. Gândiți-vă la aceia a căror viață este plină de grele ispite. Apoi amin-

țiți-vă de cuvântul apostolului Iacob: „Cine întoarce pe un păcătos dela rătăcirea căii lui, va mântui un suflet dela moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate“. O de i-am putea aduce la fluviul dător de vieață al prețiosului adevăr al lui Dumnezeu!

Gândiți-vă la puterile cele atât de multe ale răului cari tind să distrugă caracterul și credința, și să împiedece înaintarea planului de mântuire al lui Hristos. Și nu este numai mărimea acestor forțe, totdeauna îndestulătoare ca să ne clatine, dar mai este și lucrarea lor neîncetată. Aceste forțe nu se odihnesc niciodată, asemenea forței gravitației: constantă și în jos. Oare această stare de lucruri nu ne impune să ieșim din acest cerc al compromisului, nepăsării și moleșelii, spre a ajunge la o consacrare deplină, la o întoarcere hotărâtă împotriva necreștinismului, precum și la o iubire activă și gata de jertfă?

Inălțând pe Hristos

Gândindu-ne la încordarea acestui veac căruia aparținem, poate cel mai încordat veac pe care l-a cunoscut vreodată lumea, la urechile noastre vine din nou apelul de o nouă trăire a adevărului. Gândiți-vă cât de preocupați sunt oamenii. Ce va pune capăt acestei grozave încordări? Ce minune îi va face să se oprească dela preocupările lor după bani, fie că sunt bogați sau săraci? Ce îi va determina să înțeleagă starea lor pierdută înaintea lui Dumnezeu, și îi va face să stea departe dela căutarea de plăceri? Există numai un răspuns: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii“. N'are importanță cât de absorbiți sunt ei, deoarece Hristos, Marele

Magnet, va atrage pe oameni dela legăturile lor lumești, și-i va ridica la Sine.

Noi trebuie să ne dăm seama acum că situația actuală a lumii, fără precedent altcândva oferă nu numai cea mai mare ocazie pe care Biserica a cunoscut-o vreodată, ci de asemenea, în măsura în care o privește, singura ei ocazie. Nimeni, afară de cel plin de Spirit nu va îndrăzni să răspundă apelului acestei ore. Adevărul cunoscut în chip practic și exemplificat prin lucrurile viețuirii zilnice va preceda venirea binecuvântatului nostru Domn și Maestru. Oare nu ne vom consacra noi chiar în ora aceasta la o mai eroică trăire a adevărului înaintea lumii? Iarăși cetim în Spiritul profeției:

„Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie ținut în caracterul viu al aceluia cari-l cred. Singura credință folositoare este cea credință care primește și asimilează adevărul până când acesta devine o parte din ființă, și puterea mișcătoare a vieții și acțiunii. Isus este numit Cuvântul lui Dumnezeu. El primi Legea Tatălui Său, trăi principiile Sale în vieață, dădu pe față spiritul său (al legii), și arătă puterea sa binefăcătoare asupra inimii. Ioan zice: „Și Cuvântul S'a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“. Urmașii lui Hristos trebuie să fie părtași la experiența Sa. Ei trebuie să asimileze cuvântul lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie schimbați în asemănarea sa prin puterea lui Hristos, și să reflecteze însușirile divine. Ei trebuie să mănânce carnea și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu, altfel nu este nicio vieață în ei. Spiritul și lucrarea lui Hristos trebuie să devină spiritul și lucrarea ucenicilor Săi“. — „Mărturii“, Vol. V, p. 576.

Căminurile noastre, lumini pentru vecini

O. Montgomery

Căminul

Cât farmec cuprinde în sine cuvântul acesta! Câte amintiri nu se leagă de el! Câte influențe sfinte cari se revarsă mereu mereu! Nu, nici casa, nici pământul, nici grădina, nici florile, nici ferma; nici mobilierul — fie el oricât de simplu sau umil, ori costisitor sau mare. Toate acestea își au locul lor. Ele ajută căminului să fie cât mai confortabil și plăcut. Dar ceea ce ne ține sunt legăturile familiei. Spiritul familiei, tovărășiile și consacrarea sunt cele ce ne leagă în banda iubirii.

Căminul este locul unde locuiește familia. Familia face din cămin tot ceea ce este el. În felul acesta termenii sunt sinonimi. Sfințenia căminului, importanța și influența sa în vieața socială și religioasă a unui popor nu poate fi prețuită și prezentată atât cât ar trebui.

Locul său în biserică și societate

Căminul este fortăreața întregii ordini sociale. Căminul este temeliea vieții bisericii. Este de asemenea temeliea vieții naționale. Planul dela început al lui Dumnezeu era de a face din cămin biserică. Tatăl era preotul; căminul era sanctuarul. În măsura în care căminul este clădit și întărit, în aceeași măsură și biserica se clădește și crește în tărie, frumusețe și servire. După cum influența bisericii se resfrânge asupra căminului, la fel și influența căminului se resfrânge asupra bisericii. Factorii cari contribuie la vieața spirituală, educația mintală, și desvoltarea generală a copiilor dintr'o familie sunt contribuțiuni directe la clădirea și întărirea bisericii și națiunii.

Chestiunea aceasta este foarte bine exprimată în următorul citat din cartea „Pe urmele Marelui

Medic" p. 349:

„Restabilirea și înălțarea omenirii începe în cămin. Lucrarea părinților stă la temelia oricărei alteia. Societatea este formată din familii și ea este ceea ce capii de familii fac dintr'însa. Din inimă „ies izvoarele vieții”; și inima societății, a bisericii și a națiunii este familia. Bunul mers al societății, succesul bisericii și prosperitatea națiunii, depind de influențele căminului”.

Iarăși ne este spus că „Dumnezeu intenționează ca familiile de pe pământ să fie un simbol al familiei din ceruri. Căminul creștin, întemeiat și condus în armonie cu planul lui Dumnezeu, constituie unul dintre factorii cei mai de seamă pentru formarea caracterului creștin și pentru înaintarea lucrării Sale”. — „Mărturie”, Vol. VI, p. 430.

Cât de clare și puternice sunt aceste declarații. Observați, căminul creștin este „unul dintre factorii cei mai de seamă pentru formarea caracterului creștin și pentru înaintarea lucrării Sale”. Și iarăși, „bunul mers al societății, succesul bisericii și prosperitatea națiunii, depind de influențele căminului”. „Inima Comunității, bisericii și națiunii este familia”.

O mare răspundere

Ce răspundere grozavă pune aceasta asupra fiecărui Adventist de Ziua Șaptea și asupra fiecărui membru din fiecare familie! Față de această răspundere, acest înalt privilegiu și sfântă încredințare, care ar trebui să fie prima noastră grijă, prima noastră preocupare? De sigur trebuie să se depună o foarte mare grijă, cea mai serioasă, pentru o cercetare atentă și cu rugăciune a stării spirituale și experienței fiecărui membru al familiei.

Lumina spirituală și influența ce se dau pe față în cămin, și din cămin în vecinătate, este măsurată prin gradul de spiritualitate și putere a membrilor săi. Biserica celor rămași este binecuvântată și îmbogățită prin acele căminuri în cari Hristos primește locul Său cuvenit, drept cap al familiei. Și noi credem că sunt multe astfel de căminuri. Creștinismul sincer ca o experiență a vieții launtrice și așa cum este descoperit în caracterul acestora a căror vieță a fost schimbată și sfințită prin solia și nădejdea adventă, este o putere biruitoare. În adevăr un astfel de cămin este un far — un cămin de lumină — în orice Comunitate.

O stare tristă

Pe de altă parte, în trăirea unui creștinism rece, formal și ușuratic, nu este multă putere atrăgătoare spre Hristos. Prin influența și pilda unei astfel de vieți creștine pe care o văd la mulți preținși urmași ai lui Hristos, bărbații și femeile nu sunt aduși la pocăință și nu simt îndemnul să strige: „Ce să fac, ca să fiu mântuit”? Dimpotrivă,

mulți ajung să tragă concluzia că în definitiv nu este așa mare deosebire între vieța creștină și o vieță lumească cinstită și morală. Mă tem că mulți dintre membrii neconvertiți din familiile noastre ajung să tragă astfel de concluzii.

Tremurăm când ne gândim la stările spirituale ce există în căminurile multora dintre cei cari pretind a crede adevărul prezent. Simțim o mare povară asupra inimilor noastre și suntem adânc îngrijorați când vedem înclinația spre lume a multora dintre tinerii noștri; da, și chiar a multora dintre membrii noștri mai în vârstă. Lumea dă năvală în căminurile noastre; și prin căminurile noastre dă năvală în bisericile noastre. Și una din părțile cele mai alarmante ale întregii situații este vădita indiferență față de aceste înclinații a unor așa de mulți dintre capii de familie, lucrători și conducători. Aceasta nu este decât o recunoaștere sinceră și deschisă și o înțelegere dreaptă a unei stări alarmante și a unei nevoi copleșitoare.

O nevoie de seamă

Această nevoie este după o mai mare măsură de evlavie, — răstignirea omului cel vechiu păcătos și rămânerea dăinuitoare a lui Dumnezeu în vieță, manifestată prin Spiritul Sfânt. Aceasta, și numai aceasta, poate să ocrotească și să păstreze sufletul. Atunci puterea celui rău va fi zdrobită, păcatul va fi înlăturat, iubirea de lume va muri, și vieța va fi o lumină. Când tatăl și mama ajung la această experiență și rămân în ea, atunci vor fi în stare în și prin harul Său să-și călăuzească familiile pe căile dreptății. Atunci căminul va fi cu adevărat o lumină pentru vecini. Mântuitorul nostru ne cheamă pe fiecare din noi la această experiență. În cartea „Parabolele”, pag. 303, cetim:

„Inteligențele cerești ajută de aproape pe orice om, care, cu credință hotărîtă, caută desăvârșirea caracterului care duce la desăvârșirea în purtări și în fapte. Fiecărui din cei ocupați cu această lucrare Isus îi zice: Eu sunt cu tine, ca să-ți ajut”.

Pe acei cari au ajuns la această experiență de adâncă evlavie Domnul Isus îi face părtași cu Sine la mântuirea familiei și a vecinilor. Și într'adevăr, caracterul se desvoltă și este încercat în dosul ușilor închise ale căminului, în legătura intimă a vieții de familie. Tocmai pentru motivul acesta căminul deține un loc așa de important în biserică și în societate. Tocmai pentru aceasta Domnul pune așa de mare temeiul asupra locului și a importanței căminului în vieța spirituală și lucrarea bisericii. Iarăși cetim:

„Dacă această lucrare ar fi îndeplinită cu credincioșie, dacă tații și mamele ar lucra pentru membrii propriilor lor familii, și apoi pentru cei din jurul lor, înălțând pe Hristos printr'o vieță

evlavioasă, mii de suflete ar fi salvate". — „Mărturii", Vol. VIII, p. 11.

Privilegiul mamei

Vorbind despre înaltul privilegiu al mamei de a sluji și educa în familie, ni se spune:

„Există un Dumnezeu în cer, iar lumina și slava dela tronul Său se revarsă asupra mamei credincioase, când se străduiește să-și crească copiii astfel încât să se poată împotrivi influenței răului. Nicio altă lucrare nu se poate egala în importanță cu a ei. Ea nu are de pictat, ca un artist, un chip frumos pe pânză, nici ca un sculptor, să-l cioplească din marmură. Ea nu are ca un orator să îmbrace o idee nobilă în cuvinte puternice, nici ca un compozitor, să-și exprime simțimintele alese în melodie. Lucrarea ei este de a desvolta, cu ajutorul lui Dumnezeu, chipul divin în sufletul omenesc". — „Pe urmele Marelui Medic", p. 377.

Și serva Domnului mai zice: „Fericirea bărbaților și femeilor și succesul bisericii depind într-o mare măsură de influențele căminului". — „Slujitorii Evangheliei", p. 204.

Bine zicea R. W. Dale când vorbea despre împlinirea voii lui Dumnezeu: „Prin împlinirea datoriilor simple ale familiei, în milosteniile nepretențioase și vitejiile lipsite de romantism ale căminului, în serviciile neînsemnate făcute aproape pe neabăgate în seamă și primite aproape fără recunoaștere, mulți dintre noi împlinim voia lui Dumnezeu".

Vorbind înaintea Conferinței Internaționale a Curățeniei sufletești despre desvoltarea celor mai prețioși bărbați și femei din istorie, evangelista Victoria Booth-Clibborn Demarest zicea: „Caracterele se formează mai de grabă în cămin decât în biserică sau școală. Tot aci se desvoltă și cresc sufletele și se creiază soarta. Bărbații și femeile cele mai nobile și mai prețioase din istorie s'au desvoltat sub protecția și în atmosfera sfântă și curățitoare a căminului creștin".

O largă sferă de influență

Intinsa influență a unui cămin creștin în Comunitate nu poate fi îndeajuns prețuită. Principiile pentru cari stă o astfel de familie și cari sunt manifestate în vieța membrilor săi, devin cunoscute dincolo de cercul prietenilor și cunoscuților apropiați. Uneori la o depărtare de zeci de kilometri adevărul trăit în această familie aparte devine ceva cunoscut de toți. După cum Dumnezeu a întemeiat biserica Sa ca o lumină în lume, la fel a orânduit ca fiecare familie să fie o Comunitate sau o lumină pentru vecini.

Odată am ajuns într'un oraș care ne era cunoscut. Ne-am oprit la o tabără de turiști la marginea orașului. Era Vineri după amiază, și făcuserăm planul să petrecem Sabatul aci, cu gândul

de a continua călătoria Duminecă. În Sabat de dimineață am întrebat pe cei ce se găseau în această tabără dacă nu există vreo adunare a Adventiștilor de Ziua Șaptea în acel oraș — oraș ce număra aproape la 60.000 de locuitori. Numele acesta nu le era deloc cunoscut. Atunci li s'a explicat că Adventiștii de Ziua Șaptea țin Sabatul zilei a șaptea, și serbează ziua aceasta. „O, ei merg la adunare Sâmbăta? Da, știm despre o adunare care se află la o depărtare de câțiva km de aici unde se țin adunări Sâmbăta". Atunci ni s'a arătat drumul, și am avut privilegiul de a serba Sabatul împreună cu frații noștri.

De curând am auzit pe un conducător vorbind despre o experiență pe care a făcut-o acum câțiva ani când a dat peste câțiva credincioși în niște ținuturi foarte îndepărtate. El spunea că atunci când se găsea la o depărtare de vreo câteva sute de kilometri de reședința lor, auzea vorbindu-se despre credința lor ciudată și despre felul lor de viețuire.

O familie Adeventistă s'a mutat într'un sat. Nu după multă vreme o persoană care locuia la câțiva kilometri se îmbolnăvi foarte greu, și i s'a spus că această familie Adeventistă se mutase în vecinătate și că trebuie să trimeată după ea, deoarece Adventiștii se pricep de minune să îngrijească de bolnavi.

Acum câțiva ani, o tânără Adeventistă avea o prietenă foarte intimă care nu era Adeventistă. Amândouă mergeau la școală împreună, și se iubeau foarte mult. Deseori prietena aceasta mergea în vizită pe la această tânără. Dar după un timp oarecare veni și despărțirea. Și una și alta se căsătoriră. După mai mulți ani, când se întâlniră din nou, prietena spuse sorei noastre Adeventistă: „Știi că din toate amintirile mele din copilărie ce le păstrez din familia voastră, un singur lucru mi-a rămas în toată claritatea în mîntea mea, urmărindu-mă toată vieța. Este amintirea tatălui tău, ce ședea la fereastra din spre apus în camera de locuit cu o Biblie în mână, Vineri seara, așteptând apusul soarelui și adunându-și familia laolaltă pentru rugăciune, când soarele cobora după orizont". Apoi mai adăugă: „Cred că este una din cele mai plăcute amintiri din toată copilăria mea, și niciodată, niciodată nu voi uita influența căminului vostru asupra vieții mele tinere".

Raze de lumină din cămin

Sunt multe, foarte multe căi prin cari lumina adevărului prezent poate să strălucească dintr'un cămin închinat și consacrat Domnului Isus spre o viețuire evlavioasă și spre înaintarea Impărăției lui Dumnezeu. Căminul însuși, curtea, ferma, trebuie să fie model în curățenie, prosperitate și bună rânduială. Atmosfera căminului, curățenia în toate amănuntele ei; mobila, — simplă, curată și în ordine, dar cu gust aranjată; literatura, — cărțile,

revistele, ziarele, — pe masă sau în bibliotecă — toate trebuie să impresioneze pe cel care vine mai des sau întâmplător la noi, arătându-i că aci este un cămin deosebit, un cămin unde numele lui Dumnezeu este cinstit, unde adevărul Său este iubit, și unde servirea Sa este o plăcere.

Îmbrăcămintea fiecărui membru al familiei trebuie să fie demnă, curată și cu gust. Hainele murdare, lipsa de curățenie în îmbrăcăminte, cu siguranță nu pot fi spre onoarea Tatălui ceresc. Isus trebuie să fie slăvit, înălțat, exemplificat în această latură a vieții fiecărui Adventist.

Purtarea și felul de viață trebuie să fie plăcut, demn, plin de amabilitate și grație. O purtare morocănoasă și lipsită de nobleță trebuie să fie cu grijă evitată.

Principiile sănătății și cumpătării vor fi repede cunoscute în toată împrejurimea, dacă acele principii sunt menținute într'un cămin Adventist într'un mod bine cumpănit, cu judecată și practic.

Vieța de consacrare a individului și a familiei, cultul zilnic al familiei, cântările de laudă, regularitatea și punctualitatea în participarea la serviciile religioase, vor fi repede cunoscute și apreciate în orice loc. Mărturia personală în ce privește puterea salvatoare a lui Dumnezeu, plăcerea prezenței Sale dăinuitoare, pacea ce umple sufletul, vor fi foarte mult apreciate de vecini și prieteni cari fac cunoștință cu credincioșii adevărului prezent.

Apoi este lucrarea personală a căminurilor ce alcătuiesc Comunitatea, — vizitarea de bolnavi, mângâierea celor întristați, ajutorarea celor săraci și nevoiași. Într'un chip prietenos și social, făcând legături personale, se pot crea ocazii cu scopul de a pregăti drumul pentru o convorbire asupra vreunui punct de credință, pentru ținerea unei lecturi biblice, dăruirea unui tractat sau reviste, sau împrumutarea unei cărți.

O, dacă cineva este îndemnat de o inimă plină de iubire pentru suflete, atunci există așa de multe

căi prin cari el poate găsi primire la oameni, bine înțeles dacă este totdeauna doritor să prindă ocaziile într'un chip înțelept și cu pricepere.

Acestea sunt numai câteva din razele de lumină ce pot străluci din fiecare cămin Adventist de Ziua Șaptea, și tocmai pentru scopul acesta Dumnezeu a așezat pe poporul Său în strânsă legătură cu alte familii și căminuri. Avem această Mărturie:

„O familie creștină bine încheagată este un puternic argument în favoarea realității religiei creștine, — un argument pe care necredinciosul nu-l poate contrazice”. — „Patriarhi și Profeți”, p. 144. „În tot ce privește succesul lucrării lui Dumnezeu, primele biruințe trebuie să fie câștigate în viața de cămin”. — „Mărturii”, Vol. VI, p. 354.

Timp de înaintare

Această Săptămână de Rugăciune va mișca biserica lui Dumnezeu ca niciodată mai înainte. Cu adevărat a venit timpul când trebuie să împlinim aceste cuvinte de îndemn ale Domnului: „Scoală-te luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine”. A sosit ceasul pentru o puternică mișcare de înaintare a poporului advent. Orice familie din orice Comunitate trebuie să caute pe Domnul cu adevărată umilință, cu adâncă mărturisire a greșelilor și păcatelor, și cu o puternică hotărîre a inimii de a împlini voia Sa. El ne va auzi, ne va binecuvânta, ne va ajuta și ne va mântui.

Imi sună încă în urechi, și păstrez în inima mea cuvintele puternice și încurajatoare pline de asigurare rostite de serva Domnului cu un an mai înainte de a adormi în Isus. Și-a luat rămas bun dela mine, și strângându-mi mâna, mă privi în față și zise cu cea mai adâncă seriozitate: „Frate Montgomery, Dumnezeu va ajuta pe poporul Său. El va ajuta pe poporul Său numai dacă-I vom îngădui”. Să-I îngăduim, iubiți frați și surori, o, să-I îngăduim!

Tineretul, școlile și solia noastră

H. A. Morrison

„Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. Te caut din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat dela poruncile Tale. Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” „Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, cari-L caută din toată inima lor”. Ps. 119, 9—11. 2.

Trăim într'un timp de mari tragedii; furtuni, revărsări de ape, războaie, vești de războaie, anarhie și revoluție ne înconjoară din toate părțile. Dar cea mai mare tragedie dintre toate este faptul

că copiii și tineretul cresc spre maturitate fiind împresurați de învățătura filosofiei moderne care ignorează principiile de bază pe cari a fost clădită civilizația creștină, și pune la îndoială toate temeiurile credinței creștine.

Cred că ținta oricărui adevărat credincios ar trebui să fie ca să ia parte la ocrotirea tineretului nostru de această tragedie îngrozitoare. Niciodată în toată istoria n'a fost o perioadă când tineretul să aibă de luptat cu așa de multe ispите subtile. De aceea noi avem nevoie de o mai strânsă le-

gătură cu Divinitatea, și de mai mare putere spirituală decât oricând mai înainte, pentru ca să putem duce lupta cu problemele cari ne stau în față. Eu am mare încredere în tineretul nostru, în credința lor, nădejdea și consacrarea lor. Dar trebuie să fim atenți și să depunem toate eforturile pentru ocrotirea lor. Cetim:

„Dumnezeu cere ca Biserica Sa să se deștepte din somn, și să vadă ce fel de lucrare i se cere pentru acest timp primejdios. Miei turmei trebuie să fie hrăniți. Domnul cerurilor privește să vadă cine face lucrarea pe care El a făcut-o pentru copii și tineret”. — „Sfaturi către Invățători”, p. 42.

Și tineretul este răspunzător

Dar și tinerii trebuie să ia asupra-le răspunderea. Aceasta nu poate rămâne numai asupra părinților și membrilor mai în vârstă ai Comunității. Nevoia cea mare a tineretului nostru este exprimată în următoarele cuvinte din „Mărturii”, Vol. VIII, p. 329:

„Cunoașterea de Dumnezeu care săvârșește transformarea caracterului este nevoia noastră cea mare. Dacă noi împlinim ținta Sa, atunci în viața noastră va avea loc o descoperire a lui Dumnezeu ce va corespunde învățăturii Cuvântului Său. Experiența lui Enoh și a lui Ioan Botezătorul ne arată care ar trebui să fie și experiența noastră. Noi trebuie ca într'o măsură mult mai mare decât am făcut până acum să studiem viețile acestor bărbați, — a aceluia care a fost dus la cer fără să vadă moartea, și a aceluia care, înainte de prima venire a lui Hristos, a fost chemat a pregăti calea Domnului, și să facă drepte căările Lui”.

În mod deosebit tineretul este chemat la consacrare și serviciu. Vieța le stă înainte; ei pot să profite de o viețuire creștină, și să lărgească vieța lor prin ascultare de cuvintele adevărului dat nouă prin cuvântul lui Dumnezeu. „Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale”. Ecles. 12, 1. Ni se spune că Domnul „așteaptă cu o iubire neobosită să audă mărturisirile celor rătăciți, și să primească pocăința lor. El așteaptă un răspuns de recunoștință din partea noastră, așa cum mama așteaptă după un zâmbet de recunoaștere din partea copilului ei iubit. El ar dori ca noi să înțelegem cât de stăruitor și iubitor suspină inima Sa după noi. El ne invită să schimbăm încercările noastre cu simpatia Sa, întristările noastre cu iubirea Sa, rănilor noastre cu vindecarea Sa, slăbiciunile noastre cu tăria Lui, goliciunea noastră cu plinătatea Sa. Nimeni din cei cari au venit la El n'a fost desamăgit. Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie, și nu ți se umple fața de rușine”. — „Cugetări de pe Muntele Fericirilor”, p. 126.

Dumnezeu merită cel mai bun serviciu al vieții noastre

Următoarea întâmplare este povestită de Gipsy Smith, un vestit evanghelist. Călătorea din Anglia spre America pe același vapor cu Ella Wheeler Wilcox, o mare scriitoare americană. Aceasta știa că merge acasă pentru ultima dată. Ea fusese o femeie care se bucurase de o stare fizică și o frumusețe deosebită, dar acum era sleită de puteri și a trebuit să fie dusă pe un fotoliu pe bordul vasului. Într'o zi ea chemă pe predicatorul Smith și-i zise: „Am ajuns în momentul când doresc pe Dumnezeu”. El răspunse: „O, dacă ai fi ajuns aci mai înainte! Răul”, continuă el, „constă în faptul că oamenii sunt gata să primească pe Dumnezeu în căminurile lor, în inimile și în activitatea, când vieța le este irosită, în loc de a fi gata să-L primească atunci când în ei este focul tinereții și au perspectivă pentru lucru. De ce nu aduc ei la picioarele Lui alabastrul plin cu parfumul prețios atunci când este plin de dă pe din afară, în loc să-I aducă cioburile unei vieți istovite?”

Astăzi când în lume mai sunt numai așa de puține lucruri la cari creștinul se poate alătura, este foarte învederat că tineretul trebuie să ducă o luptă dintre cele mai aprigi. Conflictul se întinde tot mai mult cu trecerea anilor. Recunoașterea neputinței noastre este primul pas spre încredințarea noastră în mâna Dumnezeirii. Lupta vieții nu ne va vătăma, ci, dimpotrivă, ne va întări, dacă am învățat să pășim departe de sgomotul și necazurile ei, și să mergem în locurile pline de liniște unde putem sta în legătură cu El și unde El poate vorbi direct inimilor noastre deschise. Numai când Iacob a ajuns la omorîrea eului său, a învățat să se roage cu deplină încredere în Tatăl Său. Potrivit cu declarația divină, numai atunci a devenit prinț.

Strălucirea și podoabele lumii devin fără valoare

În timpul ultimelor câteva luni am venit în contact cu numeroși tineri crescuți în familia Adventiste de Ziua Șaptea, ce au frecventat Comunitățile noastre, și poate unii dintre acești tineri au urmat vreun timp la școlile noastre, dar acum au pierdut în întregime calea. Ei au fost învinși de strălucirea și podoabele lumii. Ei și-au însușit obiceiurile prietenilor necreștini. Am avut privilegiul să fac cunoștință cu unii dintre aceștia cari se simt obosiți de deșertăciunea lumii și acum doresc și se străduiesc să găsească drumul înapoi spre Dumnezeu și spre Comunitatea Sa. Este regretabil că așa mulți dintre ei s'au pierdut în acești ani, dar cu toate acestea cât de plăcut este să vezi harul lui Dumnezeu care lucrează asupra inimilor acelor ce odată erau împietriți în păcat. Deși aceștia acuma sunt foarte fericiți în adevăr, totuși ei au

de dus o luptă teribilă, și părerea lor de rău pentru pierderea anilor nu poate fi descrisă decât ca vrednică de milă.

Acum câțva timp povesteam într'una din marile noastre Comunități, istoria unora dintre acești tineri cari au găsit calea înapoi spre staul. După terminarea serviciului divin trebuia să mă duc la o altă Comunitate dintr'un oraș apropiat spre a ține adunarea de după amiază. Un tânăr m'a invitat să iau loc alături de el în trăsura sa. Abia apucărăm să ne așezăm bine și să pornim la drum, că el își exprimă dorința de a avea o convorbire cu mine. Apoi se referi la experiența povestită despre un tânăr care se duse în lume pentru multă vreme, dar care acum se reîntoarce în Comunitate și era foarte fericit de noua sa experiență. El îmi povesti că fusese crescut într'o familie Adventistă, în tinerețe se lăsase la voia întâmplării și se căsătorise cu o fată care nu cunoștea nimic despre adevăr. Locuise în orașul acesta mulți ani, ducând o vieță pe jumătate lumească; fusese la adunări poate de vreo douăsprezece ori în vremea aceasta, și tocmai se întâmplase să fie de față și în acest Sabat deosebit. Când ne apropiam de oraș el își deschise inima și îmi povesti despre dorința sa arzătoare de a se reîntoarce în Comunitate, cum ar fi gata să renunțe la orice numai să poată veni înapoi și să poată aduce împreună cu sine și mica sa familie la cunoașterea adevărului. În hohote de plâns el își exprimă hotărârea de a aduce la îndeplinire cât mai repede cu putință această experiență în vieța sa.

În adevăr Dumnezeu vorbește astăzi inimilor prin Duhul Său, și dacă noi dăm atenție acestui glas ce de abia mai poate fi auzit, ar fi mult mai mulți acei cari caută cu grabă să găsească drumul lor spre împărăție.

Iubiți tineri, cari nu v'ați dus cu totul în lume, dar cari ați simțit alunecându-vă picioarele, vă rog, întoarceți-vă numaidecât la cetatea de scăpare și plecați-vă în umilința la picioarele crucii. Aceste căi lăaturalnice sunt alunecoase și primejdioase, și odată ce ați apucat să umblați pe ele va fi din ce în ce mai greu să găsiți o ocazie de reîntoarcere. Cuvintele încurajatoare din cartea „Soliu către Tineret”, pag. 63, ar trebui să fie experiența fiecăruia, și în felul acesta biruința va fi asigurată în orice conflict:

„Satana va căuta să descurajeze pe urmașii lui Hristos, ca ei să nu se mai roage și să nu mai cerceteze Scripturile, și va arunca umbra sa plină de ură de-a-curmezișul căii spre a ascunde pe Isus din vedere, spre a împiedeca viziunea iubirii Sale, și măreția moștenirii cerești. El are plăcere să facă pe copiii lui Dumnezeu să meargă șchio-pătând, tremurând și anevoios, sub continuă îndoaială. El caută să facă drumul cât mai trist cu putință; dar dacă privești continuu sus, nu jos la greutățile tale, nu vei slăbi pe cale, vei vedea îndată pe Isus întinzând mâna ca să-ți ajute, și nu

vei avea altceva de făcut decât să-I dai mâna în simplă încredere, și să-L lași să te conducă. În măsura în care ești încrezător, în aceeași măsură vei fi plin de nădejde”.

Mari ocazii de a răspândi lumina

În veacul acesta ocaziile tineretului nostru sunt într'un număr mult mai mare decât în oricare alt timp din istoria lumii. Pentru tineretul Adventist de Ziua Șaptea care rămâne credincios lui Dumnezeu și marilor principii prezentate în Cuvântul Său, este o ocazie mai mare ca oricând înainte pentru răspândirea luminii adevărului. Dumnezeu a dat fiecăruia talentul său și datoria noastră cea mai mare este de a depune orice efort cu putință spre a crește și a mări aceea ce El ne-a încredințat.

Nu este numai de dorit și important, ci este un lucru absolut necesar ca fiecare tânăr Adventist de Ziua Șaptea să primească o educație creștină. Școlile noastre sunt adevărate cetăți de scăpare pentru tineret. Ele constituie cea mai bună ocrotire pe care o putem pune la dispoziție împotriva înclinațiilor nedorite. Sute și mii dintre lucrătorii noștri de astăzi își datoresc experiența lor, ideile lor, inspirația și consacrarea lor acestor școli creștine și acestor învățători creștini. Aci este locul unde se modelează planurile vieții.

Nicio străduință depusă pentru tineret sau prin tineret spre a căpăta aceste foloase nu costă prea scump. Sute dintre tinerii din școlile noastre se jertfesc acum și se luptă ca să-și poată continua pregătirea în acest mediu. Sute de familii, tați, mame, frați și surori și membri ai Comunității, se luptă și se sacrifică pentru același țel.

Avem alte sute de tineri cari, nici ei și nici părinții lor, n'au prins viziunea acestei mari nevoi. Își face fiecare membru din Comunitatea voastră partea sa spre a prezenta aceste lucruri oricărui copil și tânăr încredințat grijei Comunității voastre?

Serva Domnului pune întrebarea: „Cine poate hotărî care ins dintr'o familie se va dovedi a fi folositor în lucrarea lui Dumnezeu?... Cu toții au nevoie de educație, spre a putea fi pregătiți pentru a fi folosiți, capabili pentru locuri de răspundere, atât în vieța particulară cât și cea publică. Este o mare nevoie a se face planuri ca să poată fi un mare număr de lucrători destoinici, și mulți trebuie a se pregăti ca învățători, iar alții să fie educați și instruiți pentru marea lucrare a viitorului”. — „Sfaturi către învățători”, p. 44.

Nevoia unei pregătiri desăvârșite

„Tinerii și tinerele ar trebui să fie îndrumați să prețuiască binecuvântatele ocazii trimese de Cer spre a deveni bine instruiți și înțelepți. Ei trebuie să se folosească de școlile cari au fost înțemeiate cu scopul de a împărtăși cea mai bună

cunoștință. Nepăsarea și neglijența cu privire la căpătarea unei educații constituie un păcat. Timpul este scurt, și de aceea, pentru că Domnul va ajunge în curând la încheierea scenelor istoriei acestui pământ, este de cea mai mare nevoie a folosi ocaziile și privilegiile actuale". — „Solii către Tineret", p. 185.

Poporul acesta asupra căruia Dumnezeu a pus răspunderea de a duce această solie a adevărului în toată lumea, pregătind-o pentru revenirea în curând a Mântuitorului, poate aduce la îndeplinire această însărcinare numai dacă pregătește tineretul nostru spre a purta răspunderile, și a lua asupra-le sarcina de a duce lumina și yieața din Cuvântul lui Dumnezeu acela cari sunt în întunec. Educația tineretului nostru și terminarea lucrării în toată lumea nu pot fi despărțite.

Este o mare bucurie pentru noi de a vedea pe tineretul nostru luând asupra-și aceste răspunderi și câștigând o experiență în aducerea de suflete la Dumnezeu. Inimile lor sunt mișcate de bucurie și fericire, și merg la lucru cu o nouă căldură și cu un nou zel, ducând în inimile lor asigurarea că Dumnezeu îi binecuvintează în străduințele lor.

Școlile noastre au fost întemeiate cu scopul ca tineretul nostru să poată câștiga o educație într'un mediu creștin, și cu scopul ca educația lor să conștie din ceea ce va fi îndeosebi folositor pentru ducerea soliei Evangheliei unei lumi în nevoie.

Dumnezeu Și-a arătat măreția iubirii Sale nu numai prin faptul că a îngăduit omenirii să intre în comuniune cu Sine, ci și prin aceea că ne-a dat ocazie să fim conlucrători cu El în a face cunoscută iubirea și puterea vieții lui Hristos acela cari sunt morți în nelegiuire și păcat și dându-ne o parte în ducerea deosebitei noastre solii la oameni în această oră de mare nevoie a lumii. Acest înalt privilegiu este descris în cuvintele cele mai frumoase în cartea „Cugetări de pe Muntele Fericirilor", pag. 122. 124:

„Nimeni nu poate să facă să curgă din inima și vieața sa torențele binecuvântărilor lui Dumnezeu asupra altora, fără să primească pentru sine o bogată răsplătire. Dealurile și câmpiile cari formează albia pentru râul de munte ca să ajungă la mare, nu suferă nicio pierdere prin aceasta. Ceea ce dau, li se răsplătește însutit. Pentru că râul care merge șipotind în calea sa, lasă în urmă darul său de verdeață și rodnicie. . . . Aceia cari au căutat să desvolte și să desăvârșească un caracter creștin, punând la lucru prin fapte bune facultățile lui, vor secera în lumea viitoare aceea ce au semănat. Lucrarea începută pe pământ va ajunge desăvârșirea sa în vieața aceea mai înaltă și mai sfântă, ce va dura în toată veșnicia".

Un apel

Tați și mame, aveți vreun fiu sau vreo fiică ce a plecat din cămin părăsind învățăturile sfinte primite pe genunchii mamei în copilărie, și care astăzi băjbăe în întunec în lume? Dacă lucrurile stau așa, atunci vă îndemn să vă uniți cu noi în consacrare și rugăciune cu scopul ca toți acești tineri rătăciți să fie aduși înapoi la picioarele crucii și aci să găsească pe Mântuitorul lor, iertare și biruință. Domnul a făgăduit: „Eu voiu scăpa pe fiii tăi".

Tați și mame, cari în căminurile voastre aveți copii ce mai sunt încă alături de voi în Comunitate, dar cari n'au avut privilegiul și ocazia de a urma școlile noastre creștine, oare nu vă veți uni cu noi în consacrare și rugăciune, ca Dumnezeu, într'un fel sau altul să trezească inimile tinerilor, părinților și membrilor Comunității spre a ajuta acestor tineri să-și găsească drumul spre aceste porturi de scăpare, unde mediul este mai favorabil unei creșteri și unei pregătiri creștine în vederea serviciului credincios în ducerea soliei îngerului al treilea unei lumi întunecate și muribunde?

Părinților cari aveți copii ce se bucură de privilegiile și ocaziile ce le procură școlile noastre creștine, oare nu vă veți alătura nouă în consacrare și rugăciune cu scopul ca aceste școli să fie așa fel înzestrate cu Spiritul și planul lui Dumnezeu, ca ele să poată însufleți în gradul cel mai înalt pe tineretul încredințat lor cu marea dorință de servire pentru omenirea pierdută?

Tineri ai Comunităților noastre, cari n'aveți privilegiul de a merge la școlile noastre, oare nu ne veți însoți în consacrare și rugăciune ca să vi se poată deschide calea spre a vă continua educația într'un mediu de influență creștină, și sub inspirația profesorilor Adventiști, cari pot să vă pregătească mai bine pentru a servi lui Dumnezeu?

Tineri și tinere, cari aveți aceste privilegii minunate, oare nu vă veți uni cu noi în consacrare și rugăciune pentru tot tineretul acestui popor, și pentru toți cei cari se găsesc în școlile noastre ca să poată fi acel factor puternic prin care Dumnezeu țintește să-Și termine lucrarea în această lume?

Și tu tinere ce stai cu noi aci și care te-ai depărtat cu totul de Dumnezeu, de idealurile tatălui și mamei și de căminul Adventist de Ziua Șaptea, nu vrei să te hotărăști chiar în ceasul acesta și să-ți dai seama de lipsa de valoare a lucrurilor pe cari le săvârșești în vieața zilnică, și să le compari cu marea lucrare și marea bucurie de cari te-ai putea împărtăși dacă ai fi gata să te întorci acum la picioarele crucii și la Dumnezeu, unindu-te cu noi în consacrare și rugăciune pentru ca să ajungi la această experiență minunată?

Puterea lui Dumnezeu spre mântuire

I. H. Evans

S'a spus bine despre Saul din Tars că el „nu era un bărbat care să facă lucrurile pe jumătate”. De când deveni conducător al lucrării de nimicire a sectei urâte a creștinilor după moartea lui Ștefan, „el se arunca cu îndrăsneală în lucrarea sa”, mergând din casă în casă și din sinagogă în sinagogă, târind afară bărbați și femei, biciindu-i, aruncându-i în temniță și chiar dând poruncă să fie omorâți. Ca urmare a acestei îngrozitoare prigoane așătată și întreprinsă de conducătorii ludei în Ierusalim, biserica „fu sfărâmată în bucăți, și membrii ei cari scăpară de urgia prigonitorului se împrăștiară în provinciile și ținuturile învecinate”.

Când Saul înțelese că această prigoană, departe de a nimici creștinismul, nu-l făcea decât să prindă rădăcini și să crească și în alte părți, el începu să prigonească pe credincioși „chiar în cetățile străine”. Căpătând dela marele preot scriitori către sinagoga din marele oraș comercial Damasc, se hotărî să prindă pe creștinii cari și-ar fi găsit refugiu acolo, și să-i aducă legați la Ierusalim.

Călătoria aceasta nu-și va pierde niciodată interesul pentru creștini. Pe când Saul, în tovărășia altor călători, se apropia de oraș, „deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui”, și Saul auzi o voce de mustrare zicând: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”

Răspunsul lui Saul arată că el recunoștea glasul divin care-i vorbea. „Cine ești Tu, Doamne?” întrebă el. Și răspunsul fu: „Eu sunt Isus, pe care-L prigonești”.

Pavel nu uită niciodată privescerea acestui eveniment, care pentru el era o descoperire personală a lui Isus Hristos. Astfel când scrie: „Căci mie nu-mi e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului”, el scria ca unul care cunoștea pe Isus. Nu numai că puterea Evangheliei transformase inima sa, dar el văzuse pe Domnul și din această vedenie izvorî o experiență ce schimbă tot cursul vieții sale. De aci înainte Pavel avea să fie o mărturie de ceea ce Dumnezeu poate să facă pentru mântuirea oamenilor. El renunță la lumea aceasta și la tot ce putea să nădăjduiască dela ea, numai ca să aibă pe Hristos.

Schimbare completă a vieții și planurilor

Pavel este o pildă de ceea ce poate să facă Domnul pentru un om păcătos. El schimbă viața, întregul ei cuprins, prin lucrarea pe care o face asupra inimii. El nu Se mărginește la hotare naționale sau limbi; ci oriunde abundă păcatul — și

aceasta este pretutindeni — harul divin și mila Sa sunt de asemenea abundente.

Mântuirea este oferită tuturor păcătoșilor. Nu păcătoșilor buni, pentru că nu există păcătoși buni; ci oamenilor răi, oamenilor nelegiuți, fără credință, și disprețuitori a tot ce este bine. Pentru că Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți: El vrea ca niciunul să nu piară. „Care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului”. 1 Tim. 2, 4. Hristos muri pentru toți, și către toți este invitația de a veni la Domnul în deplină predare, pentru ca să poată fi mântuiți. Hristos zicea: „Și după ce voiți fi înălțat de pe pământ, voiți trage la Mine pe toți oamenii”. Nu numai pe Iudei, nu numai pe oamenii buni de pe pământ, ci „pe toți oamenii”.

Gândiți-vă la această a-tot-cuprinzătoare invitație: „Și Duhul și Mireasa zic: 'Vinol' Și cine aude, să zică: 'Vino!' Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” Apoc. 22, 7. Această invitație n'a fost niciodată retrasă. Ea stă încă așa cum a fost pronunțată acum 19 veacuri, pentru ca toată lumea să vină la Hristos și să fie mântuită. Domnul invită cu iubire pe păcătoși să vină la El, și spune aceasta destul de lămurit în propriile Sale cuvinte: „N'am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși”. Cu siguranță că El nu va invita pe aceia cari nu vor să-L primească.

În prima sa epistolă către biserica din Corint, Pavel scria despre idealurile morale ale celor ce formau acea biserică, înainte de a fi primit Evanghelia. Odinioară ei erau răi. Biserica cuprindea în sine bărbați și femei ce odinioară se făcuse vinovați de mari păcate, blestemați, străini de făgăduințele lui Dumnezeu; dar Duhul lui Dumnezeu vorbise inimilor lor, și când au aflat despre Evanghelia, au primit-o cu bucurie. Iată ce scria Pavel despre ei:

„Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru”. 1 Cor. 6, 9—11.

Minunată este mărturia pe care o aduce Pavel despre acești Corinteni, cari odinioară erau închinători la idoli, desfrânați, hoți, lacomi, bețivi, defăimători, hrăpăreți: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele

Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeu-lui nostru". Evanghelia are putere de a schimba inima cea mai coruptă și de a face dintr'o ființă rea un sfânt al lui Dumnezeu.

Hristos creiază inimi noi

Odată am auzit pe un bărbat de neam păgân aducând o mărturie care m'a impresionat adânc. El spunea, în rezumat, unei adunări de păgâni: „Eu locuiesc în acest oraș. Am locuit totdeauna aci. M'am născut aci. Am crescut aci. Nu există niciun păcat pe care să nu-l fi săvârșit. Eram hoț, ucigaș, desfrânat, închinător la idoli. Am săvârșit orice păcat pe care poate să-l săvârșescă omul. Odi-noară voi aveați mare teamă de mine; când mă vedeți că vin, fugeați de mine. Nu vroiați să stați unde eram eu. Acum lucrurile stau cu totul altfel. Hristos m'a găsit și mi-a schimbat inima. Acum niciunul din voi nu se mai teme de mine. Acum ședeți în tovărășia mea. Nu mai incuiați ușile când mă vedeți că viu. Cine a făcut toate acestea pentru mine? Mărturisesc că Isus Hristos. Eu sunt al Său, și El m'a mântuit și mi-a schimbat inima".

Un tată și o fiică nu se înțelegeau. Fiica sta retrasă de tatăl ei, și la rândul său tatăl nu-i da nicio importanță. Fiica se făcu mare. Intr'o zi spuse mamei sale că vrea să plece de acasă. Mama spuse lucrul acesta soțului său, care era predicator. Părinții erau foarte întristați. Soțul mustră pe mamă, iar aceasta la rândul ei mustră pe tatăl. În cele din urmă își dădură seama că neînțelegerea n'are să îmbunătățească situația. Ei căutară pe Domnul cu mare stăruință, și în frământarea lor tatăl începu să plângă în timpul rugăciunii. El avu o vedenie despre răceala și lipsa sa de iubire. Văzu cât de lipsit de iubire se purtase față de singura sa fiică. Voința sa fusese lege. El condusesese casa prin forță. Se ridică dela rugăciune un om nou, se îndreptă spre camera fiicei sale, și bătu la ușă. Fiica se arătă indiferentă până când tatăl începu să vorbească. El își ceru iertare pentru severitatea și răceala sa, și spuse fiicei sale cât de mult o iubește. Frământarea sa sufletească sfărâmă inima fiicei sale, și în cameră se făcu o nouă legătură. Fiica iubea acum așa de mult pe tatăl ei, încât îi rămase ascultătoare și deveni o creștină devotată.

Un băștinaș convertit din Africa mărturisea că atunci când era păgân își părăsise soția și pe cei trei copilași lăsându-i să se îngrijească singuri. El se duse departe de acolo luându-și o altă femeie. Dar acolo găsi pe Hristos. Conștiința îl mustră. În cele din urmă se întoarse la soția legitimă și la copiii săi, și familia sa ajunse una în adevăr, slujind Domnului în toată umilința. El găsi bucurie și pace când se hotărî să repare răul făcut.

Un creștin foarte devotat, un slujitor al Evangheliei, avea grele turburări în familia sa. Soția sa era păgână, și după ce el a primit adevărul, ea părea a fi stăpânită de un spirit rău. Mulți o cre-

deau nebună, iar alții își dădeau părerea că este stăpânită de diavolul. Ea făcea tot ce putea ca să nimicească influența soțului său, care suferea cu răbdare furia și defăimările ei, și se ruga pentru ea continuu. De multe ori acest frate ceruse conlucrătorilor săi să se roage pentru el și pentru soția sa, dar timp de mai mulți ani lucrurile se înrăutățeau din ce în ce. Soțul deveni aproape desnădăjduit. Adeseori ceruse să fie concediat din lucrare din cauza stărilor de lucruri din familia sa. Intr'o zi, în timpul unei predici solemne, Duhul Sfânt vorbi inimii acestei sărmane femei, și spre surprinderea tuturor, ea se ridică și mărturisii pe Hristos. Ea declară că spiritul cel rău o părăsise, și că în loc de a urî pe soțul ei, îl iubește, și în loc să urască pe Dumnezeu și pe Hristos, ea li iubește. Din ceasul acela ea a fost o ființă schimbată. Ea primi botzul, și vieța ei aduse mărturie despre faptul că fusese cu adevărat născută din nou.

Insemnătatea mântuirii

Cu adevărat Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede". Mântuirea despre care este vorba în acest text este mântuirea din vieța de păcat, — nu numai din păcatele din trecut, ci și mântuire pentru prezent, de a ne păzi de păcătuire. Mântuirea nu însemnează iertare cu îngăduința de a rămâne mai departe în păcat; de sigur că ea cuprinde în sine iertare, dar mai cuprinde și o vieță biruitoare asupra păcatului și asupra oricărei îngăduințe păcătoase, așa că cel care o primește nu trebuie să mai rămână în păcat. Pavel punea întrebarea: „Să păcătuim mereu ca să se îmulțească harul?" Și iarăși: „Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har?" Rom. 6, 1. 15. La aceste întrebări, apostolul răspunde cu glas tare: „Nicidecum!"

Mântuirea însemnează a fi mântuit din păcat și de pedeapsa sa, moartea. Mai însemnează că individul o termină cu vieța de păcătuire, și se face deplin ascultător de orice cerință din partea Domnului.

Apostolul dădea principiul călăuzitor al vieții creștine, când zicea:

„Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularile voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularile voastre, ca pe niște unelte ale neprihăririi. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har. Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege ci sub har? Nicidecum. Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți

robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, „pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățăturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v'ați făcut robi ai neprihănirii“. Rom. 6, 11—18.

Pavel avea practica de a aplica sieși soliile sale, și de a descoperi ascultătorilor săi cum pot să trăiască învățăturile sale. El arată în scris ținta de atins, și apoi ilustrează mai departe cum a trăit el pentru acest ideal. Astfel el scrie: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc . . . dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru mine“. Gal. 2, 20. După cum Pavel trăia în ascultare de Hristos, la fel ar trebui să trăim și noi. El nu ajunsese la desăvârșirea caracterului, dar metoda sa de a fi creștin este o pilă desăvârșită de felul cum trebuie să trăiască un creștin viața creștină.

Creștinul nu este lăsat singur

Apostolul vedea pe Hristos în persoana Duhului Sfânt și zicea: „Hristos trăiește în mine“. Creștinul are dreptul să fie așa pe deplin identificat cu Dumnezeu, așa de hotărât să facă voia Domnului, încât este continuu conștient de faptul că Duhul Sfânt trăiește în el. El recunoaște că Dumnezeu este cu el și în el. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui. . . . Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el“. Ioan 14, 21. 23.

Dumnezeu trăiește cu creștinul în viața sa zilnică. Creștinul nu este niciodată lăsat singur. După ce spuse ucenicilor Săi despre mergerea Sa la Tatăl, Hristos zise: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi“. Ioan 14, 18. Mergând la ceruri, Hristos n'a lăsat singuri pe copiii Săi, ci le-a trimes Duhul Sfânt care să rămână cu ei în veci.

Ne place gândul că nu suntem niciodată lăsați singuri; dar pentru ca lucrul acesta să se adevărească în viețile noastre, trebuie să-l primim prin credință în chip individual. „Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme ce mi-ar putea face omul?“ Ebrei 13, 6. Noi avem pe Isus Hristos ca Mântuitor al nostru, și Duhul Sfânt ca ajutor al nostru. De aci înainte El trebuie să trăiască în noi, și cu ajutorul Său prin Duhul Sfânt, noi trebuie să trăim în El.

Creștinul nu este scutit de încercări și ispite

Pentru Dumnezeu nu este greu să măntuiască pe oameni. El poate să măntuiască în chip desăvârșit pe toți cei cari vor să se predea Lui și să

creadă în El. Toată armata cea mare de creștini cari au trăit înainte au avut ispite la fel cu ale noastre, și cu toate acestea Dumnezeu i-a iubit și i-a mântuit. Tocmai la lucrul acesta se gândea apostolul Petru când scria: „Prea iubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimele lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui“. 1 Petru 4, 12. 13.

Cele mai multe din ispitele noastre sunt tot așa de vechi ca și păcatul. Acum câteva mii de ani Cain urî pe fratele său Abel din cauza unei invidii amare. Turburări familiare, pierdere de avere, sărăcie, boală și toate vaiurile pământului începură în momentul când păcatul intră în lume, și vor continua până la sfârșit. În orice țară, în orice cămin, în orice inimă, există frământări, încercări și ispite. Păgânul, necredinciosul și creștinul, toți au temerile lor, supărările, bolile și moartea lor. Mergi unde vrei, dacă scapi de o greutate, dai peste alta. Tot poporul lui Dumnezeu a avut greutăți, și acestea se îmulțesc pe măsură ce ne apropiem de sfârșit.

Mântuirea nu ne scapă de durerile acestei vieți. Atât oamenii buni, cât și cei răi suferă și mor. Hristos a zis tânărului care venise să-I ceară ajutor pentru o chestiune familiară: „Omule . . . cine M'a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?“ Mântuirea ne scapă de păcat și de pedepșirea sa cu a doua moarte, dar nu de greutățile și de suferințele acestei vieți. Acestea constituie o parte din blestemul original.

Noi cei ce stăm astăzi aci avem siguranța că am găsit pe Mântuitorul. Noi nu trebuie să trăim în îndoială în ce privește mântuirea noastră; noi trebuie s'o experimentăm, și este privilegiul nostru să știm că o avem prin credință în Hristos. „Căci mie nu-mi e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință“. Rom. 1, 16. 17.

Dumnezeu Se îngrijește de mântuirea noastră; partea noastră este să credem că El ne măntuește. Credința noastră este cuprinsă în mântuirea noastră. Deși Hristos a murit pentru noi, noi trebuie să și credem din partea noastră, altfel moartea Sa nu are nicio valoare pentru noi. Prețul păcatelor noastre a fost plătit; dar dacă noi nu primim mântuirea, moartea Sa va fi în zadar în ce ne privește pe noi. A crede aceasta nu înseamnă a mai pune la îndoială; mântuirea este a noastră de drept, prin privilegiu, un dar de bună voie din partea lui Dumnezeu în Hristos prin credință în făgăduințele Sale. „Dar tuturor celor ce L-au primit,

adică celor ce cred în Numele Lui, le dăe putere (dreptul sau privilegiul) să se facă copii ai lui Dumnezeu". Ioan 1, 12. Noi trebuie să credem fără să ne îndoim că sângele lui Hristos a ispăşit toate păcatele noastre trecute, şi de aci înainte trebuie să luăm hotărârea de a trăi vieţa lui Hristos în carne.

Hristos zicea: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă vieţa veşnică". Dumnezeu nu iubeşte numai pe câţiva aleşi sau vreo sectă deosebită. El iubeşte pe orice fiu sau fiică înfiiţi, cari cred în Isus Hristos. El iubeşte şi pe oamenii sârmani, pierduţi, plini de păcate, mânjiţi şi decăzuţi, cari nu ascultă de El, cari nu doresc să fie mântuiţi, ci cari doresc să trăiască în păcat. Cu toată starea sa păcătoasă şi pierdută, niciun om nu rămâne dincolo de marginile iubirii lui Dumnezeu; pentru că El iubeşte pe toţi oamenii cari sunt pierduţi.

El te iubeşte şi pe tine, iubite Cetitor sau ascultător. El te iubeşte cu o aşă iubire şi doreşte aşă de mult să te salveze, cât nu poţi cuprinde cu mintea ta. „Dumnezeu Işi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi", şi cuvântul acesta noi

cuprinde pe toţi oamenii. Hristos doreşte ca noi să fim mântuiţi.

Nu există nicio ispită exterioară sau lăuntrică asupra căreia să nu putem fi biruitori. Nu există nicio împrejurare, nicio situaţie, nicio dorinţă a cărnii, asupra căreia să nu putem triumfa. Vorbind despre experienţa sa personală, Pavel scria: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, Care ne poartă totdeauna cu carul de biruinţă în Hristos, şi care răspândeşte prin noi în orice loc mireasma cunoştinţei Lui". 2 Cor. 2, 14. Cât priveşte pe Dumnezeu, nu este nimic ce nu s'a făcut pentru a ne feri de cădere în păcat. Domnul nu Se schimbă. El este Acelaşi din veşnicie în veşnicie. Voinţa Sa pentru fiecare din noi este să fim mântuiţi. Dacă ne pierdem, cauza trebuie căutată în noi înşine. Noi nu trebuie să uităm niciodată că Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede".

„Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, şi să vă facă să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, să fie slavă, măreţie, putere şi stăpânire, mai înainte de toţi vecii, şi acum şi în veci. Amin". Iuda 24. 25.

Trăind vieţa lui Hristos

F. M. Wilcox

„Hristos în voi, nădejdea slavei". Acesta este creştinismul practic. Apostolul Pavel ştia ce însemnează a trăi vieţa lui Hristos. Iată care era mărturisirea sa de credinţă: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc . . . dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. Şi vieţa, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit şi S'a dat pe Sine însuşi pentru mine". Această vieţă primită prin credinţă de către credincios, îl face copil al lui Dumnezeu.

Hristos ne este dat ca exemplu desăvârşit. Să-L privim ca exemplul nostru în câteva din legăturile practice din vieţă. Ce-ar face El dacă ar trăi în căminul nostru, în vecinătatea noastră, în aceleaşi condiţiuni în cari trăim noi. Care ar fi atitudinea Sa în chestiunile religioase, de afaceri, sociale, sau în orice altă chestiune a vieţii?

Vieţa de rugăciune

Dacă Hristos ar trăi în căminul tău de câte ori S'ar ruga? S'ar ruga oare aşă la voia întâmplării, numai când ocupaţia sau îndatoririle sociale I-ar da oarecare răgaz? Sau El Şi-ar lua timp, pentru rugăciune, fără să ţină seama de lucru care I-ar cere neapărat timpul şi judecata Sa? Aşa a făcut

El acum două mii de ani când a trăit pe pământul acesta, şi cu cât erau mai mari cererile pentru timpul Său, cu atât mai mult El căuta comuniunea cu Dumnezeu.

Şi noi credem că El nu Se ruga numai dimineaţa, la amiază şi seara, aşă după cum Spiritul Său îndemna pe David şi pe Daniel să facă, ci El va fi cultivat spiritul rugăciunii neîncetate. El va fi adunat pe membrii familiei Sale în jurul Său, şi uniţi, ei vor fi înălţat cererile lor înaintea cerului pentru călăuzire şi îndrumare. Noi suntem aşă de înclinaţi să neglijăm lucrul acesta! Este dureros, dar trebuie să spunem că în multe căminuri Adventiste de Ziua Şaptea rugăciunea la altarul familiar este neglijată. Dea bunul Dumnezeu ca să aibă loc o reînviore în privinţa aceasta în orice cămin!

Ce-ar ceti Hristos ?

Ce-ar ceti Hristos, dacă ar trăi în căminul tău? Cu siguranţă primul şi cel mai de seamă studiu al Său ar fi Cuvântul lui Dumnezeu. Nimic nu I-ar fi răpit din timpul consacrat răsfoirii paginilor sfinte pentru conducere şi înţelegere divină. El făcea aceasta odinioară când era pe pământ. Isus era aşă de familiarizat cu scrierile profeţilor încât

dușmanii Săi se minunau de cunoștințele Sale, știind că n'a urmat niciodată la vreuna din școlile iudeilor.

Ar fi pierdut El timpul cetind nuvele și cărți de povești, și ziare sau reviste cari vorbesc despre crime și scandaluri, desfătându-Se în descrierile scârnave de dragoste murdară și desfrâu, pe cari le găsim așa cu foc descrise? Un asemenea gând despre Hristos, Domnul, este nepotrivit. Dacă Hristos n'ar fi făcut aceasta, oare pentru mine și pentru tine ca urmași ai Săi este potrivit s'o facem? Oare este drept ca să umplem mințile noastre cu gânduri nesfinte, și apoi să căutăm pe Dumnezeu să ne facă curați și sfinți? Aceasta este o întrebare de foarte mare importanță pentru noi.

Hristos și viața socială

Dacă Hristos ar trăi în căminul tău, în ce relații ar sta El cu vecinii tăi? S'ar amesteca El în viața lor socială? Credem că sub oarecare rezerve ar face lucrul acesta. Când a fost pe pământ, acum două mii de ani, a luat parte la nunta din Cana Galileea; El primi invitația lui Simon ca să ia parte la ospățul dat în cinstea Sa. Noi credem că și astăzi ar primi invitații în unele ocazii.

Care va fi fost ținta Sa luând parte la adunările de societate? Oare ca să Se dedea la petreceri? Imposibil! Când a fost pe pământ, în orice ocazie ținta Sa vădită era de a prezenta marele scop al misiunii Sale, de a reprezenta pe Dumnezeu, de a deveni un centru de lumină și binecuvântare. Cu alte cuvinte, vizitele Sale sociale erau vizite misiunare. Nu că ar fi prezentat neapărat vreo doctrină sau ar fi debătut vreo chestiune religioasă, ci dela El pornea o influență așa de înaltă și sfântă încât Il deosebea de toți cei ce erau împreună cu El. Influența Sa era înălțătoare și înnobilitoare. Dacă și noi participăm la adunările sociale cu această țintă, vom fi în stare să păstrăm necoruptă curățenia inimilor noastre, și vom deveni izvoare de lumină și binecuvântare, ca și El.

Dacă Hristos ar trăi în căminul tău, ar merge El la teatru, cinematograful sau alte localuri de distracție? Nici nu ne putem gândi! În astfel de locuri El n'ar avea niciun prilej să înfățișeze înalta și sfânta Sa misiune lumii. El S'ar pierde în învălmașeala unei mari mulțimi care n'ar avea nici timp sau gând de Dumnezeu sau de religie. Apoi, de asemenea, nu putem concepe că Hristos ar privi cu satisfacție și bucurie la scenele reprezentate la teatru, sau pe ecran, despre slăbiciunea omenească, despre iubirea josnică, speranțele desamăgite, sau despre plăcerea sensuală. Participarea în astfel de locuri ar însemna durere pentru El.

Cum stau lucrurile cu voi? Găsiți voi plăcere în ceea ce ar fi pricinuit durere inimii marelui Mamestru? Dacă este așa, atunci trebuie să vă gândiți bine la legătura voastră cu Domnul Isus. Și dacă nu vă puteți închipui că Hristos ar merge la astfel

de scene, oare puteți voi îngenunchia și a-L ruga să vă însoțească atunci când voi vă duceți acolo?

Căsătoria cu necredincioșii

Tineretul nostru de astăzi întâmpină o mare primejdie în contractarea de căsătorii cu necredincioșii. Dumnezeu ne-a avertizat în mod credincios despre această mare primejdie. Vorbind vechiului Izrail despre neamurile vecine, Domnul dădu aceste instrucțiuni poporului Său: „Să nu te încuscrești cu ele, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor, și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi“. Și El dă și motivul pentru această neîngăduire. „Căci ar abate dela Mine pe fiii tăi, și ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul S'ar aprinde de mânie împotriva voastră și te-ar nimici îndată“. Deut. 7, 3. 4.

Aceiași adevăr este arătat de către apostolul Pavel Bisericii creștine: „Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. . . De aceea „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei“, zice Domnul“. 2 Cor. 6, 14—18.

Mare mahnire s'a abătut, de-a-lungul anilor, asupra unor tineri cari s'au încurcat în astfel de căsătorii, și ca urmare, mulți au fost târâți departe de adevăr. Este lucru sigur, tineretul nostru nu se poate aștepta ca Dumnezeu să-l binecuvinteze în plănuirea unor astfel de legături, pentru că El ne-a dat o credincioasă avertizare împotriva lor. Numai dacă lucrăm potrivit instrucțiunilor Sale, ne putem aștepta la conducerea Sa divină.

Iată care este solia ce ne este dată prin apostolul Ioan: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, iubirea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este dela Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac“. 1 Ioan 2, 15—17.

Păzirea Sabatului

Cerințele lui Dumnezeu cu privire la păzirea Sabatului sunt aceleași astăzi, ca și de-a-lungul veacurilor trecute. Conducătorii reprezentanți ai Bisericii, adunați în Comitetul de Toamnă în Louisville, Kentucky, au discutat în amănunțime modul de păzirea Sabatului în Biserică, și au adresat următoarea chemare serioasă membrilor noștri. Cred că aceasta merită cea mai serioasă atenție din partea noastră:

„Deplângem tendința spre delăsare în ce privește păzirea Sabatului din partea unora din membrii noștri. Cumpărarea de benzină pentru automobil, cumpărarea de ziare, cumpărarea de alimente, conversațiile de afaceri, cetirea de ziare sau de alte scrieri lumești, trebuie să fie evitate în ziua aceasta. Aceste ore sfinte aparțin lui Dumnezeu. Ele trebuie să fie folosite pentru El. Plăcerile noastre, cuvintele, ocupațiile, gândurile

noastre nu trebuie să aibă loc în păzirea zilei Domnului din partea noastră. Isa. 53, 18. Radio trebuie să fie închis înainte de începerea zilei Domnului, și ținut astfel în tot timpul acesta sfânt. Incepeți ziua Domnului cu cântare și rugăciune. Inchideți-o cu cântare și rugăciune. Lăsați la o parte lectura lumească, muzica lumească, ocupațiile lumești, conversațiile lumești. Faceți o deosebire între ceea ce este sfânt și ceea ce este profan, între ceea ce este prețios și josnic, curat și necurat, sacru și obișnuit. Numai dacă păzim Sabatul în chipul acesta putem aștepta cu încredere binecuvântarea primirii, odihnei și păcii“.

Folosirea automobilului ca mijloc de transport pentru călătorii de plăcere în ziua aceasta este lucrul cel mai nenorocit. În zilele noastre mulți fac aceasta în defavoarea lor. Dar să ne punem întrebarea dacă Hristos ar face ceea ce facem noi. Simțul nostru despre caracterul Său cel sfânt ne învață că n'ar face aceasta. El este pilda noastră.

Nu numai în ziua Sabatului trebuie să fim atenți în ce privește folosirea radio-ului, ci această grijă trebuie dată pe față în fiecare zi din săptămână. Nu ne putem închipui că Domnul Hristos ar asculta orice subiect care se difuzează la radio. Mă refer la muzica de jazz, la piesele de teatru, la vorbirile comicilor populari. Cred că niciun credincios creștin care se pregătește pentru a fi schimbat n'ar avea nici timp și nici dorință de a risipi ore prețioase în chipul acesta, sau să-și umple mintea cu astfel de gânduri nefolositoare și nesfinte.

Trăind spre slava lui Dumnezeu

Dacă Hristos ar trăi în căminul tău, cum S'ar îmbrăca, ce ar mânca și ce ar bea El? Fii sigur că toate acestea le-ar face spre slava lui Dumnezeu. Iată ce ne spune El prin apostolul Său: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul spre slava lui Dumnezeu“. Același apostol ne spune că corpul creștinului este templul Duhului Sfânt și că cel care-și mănâncă corpul său, va fi nimic.

Dacă socotiți corpul vostru templul Duhului Sfânt, veți mânca și veți bea numai aceea ce este bun pentru tărie și sănătate. Nu veți mânca peste măsură. Nu veți fi nici băutori de vin și nici lacomi. Veți alege o hrană simplă și sănătoasă, conținând elementele hrănitoare necesare. Cereale, fructe, nuci și vegetale, — originala listă de mâncare recomandată omului la început, va constitui în chip obișnuit dieta voastră. Alimentele pregătite din carne, ținând seama de planul original al lui Dumnezeu, plan arătat și de serva Domnului spre a fi urmat de cei cari așteaptă să fie schimbați, trebuie să fie folosite numai ca o hrană la nevoie, să fie mâncate numai atunci când nu este la îndemână o hrană mai bună.

Diferitele plăcinte umplute și pateurile trebuie

să fie îndepărtate. Ceaiul, cafeaua și orice altceva asemănător să fie înlocuite cu apă, mustul de fructe și vegetalele. Studiați corpul pe care vi l-a dat Dumnezeu, legile sănătății, principiile de igienă și căutați metodele cele mai bune pentru a aplica aceste principii în căminul vostru și în experiența voastră personală.

Dacă credeți că corpul vostru este templul Duhului Sfânt, veți alege o îmbrăcăminte care să reprezinte principiile de curățenie, modestie și demnitate. Principala voastră considerație nu va fi „Ce va zice lumea?“ ci „Ce va zice Hristos despre felul cum îl reprezint prin îmbrăcămintea mea?“ Nu voi căuta să apar ciudat și deosebit de ceilalți de dragul originalității, ci voi căuta să reprezint pe Mântuitorul meu, fără să țin seama de ce va zice lumea. Dacă lumea adoptă un fel modest și demn de îmbrăcăminte, aceasta n'ar constitui un motiv pentru care să nu urmez și eu același fel de îmbrăcăminte; dar dacă modul lumii de a se îmbrăca înclină spre extreme sau reprezintă o îmbrăcăminte lipsită de modestie și demnitate, eu nu trebuie să mă las influențat de exemplul ei. Mă voi îmbrăca cum se cuvine unui simplu și umil urmaș al lui Hristos, fără să țin seama ce fac sau nu fac alții.

Hristos și Biserica

Dacă Hristos ar trăi în căminul tău, în ce relațiuni ar sta El cu Biserica? Atitudinea Sa ar fi de critică sau de ridicare? Atunci când ar sta în familie la gura sobii, ar critica El pe fratele Său greșit, sau ar căuta mijlocul prin care să-l ridice? Ar critica El pe predicator pentru predica din Sabatul trecut, pe instructorul școlii de Sabat de felul cum a condus lecțiunea, sau ar căuta să găsească greșeli în viețile acestor indivizi ca o contrabalansare pentru influența ce ei caută s'o exercite? Ce credeți? Ar face Hristos aceasta? Știu că vreți să răspundeți: Imposibil! Faceți voi aceasta? Cu adevărat aceasta este întrebarea principală la care trebuie să ne gândim, deoarece pretindem că aparținem lui Hristos și de aceea trebuie să-L reprezentăm pe El în viețile noastre.

„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iușime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul; cum v'a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos“. Efes. 4, 30—32.

Ar lua parte Hristos la serviciile Comunității? Ar asculta El la predicarea Cuvântului? Ar fi El un participant la școala de Sabat? Ar sprijini El Cercul Tinerilor Misionari Voluntari, adunările de rugăciune, adunările misionare? Fără îndoială!

Se vede o mare neglijență a multora din Comunitate în ce privește participarea la astfel de servicii. Din nefericire, mulți lipsesc chiar dela

orândueile casei Domnului, cari se celebrează odată pe trimestru. Toate aceste servicii sunt mijloacele rânduite de Hristos pentru susținerea și însuflețirea vieții spirituale. Noi le neglijăm spre marea noastră pierdere spirituală.

Iată ce ne spune în Cuvântul Său: „Să nu dați uitării adunăile voastre cum au unii obiceiui; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie”. „Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înainte Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc numele Lui”. Ebrei 10, 25; Mal. 3, 16.

La fel, Hristos ar sprijini Biserica prinzecimi și daruri. El ar trăi simplu și economic, ca și acum două mii de ani, pentru ca să aibă să dea mai mult pentru lucrarea Evangheliei. Acelora cari vor aduce partea ce se cuvine lui Dumnezeu, li se face această prețioasă făgăduință: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciueile, ca să fie hrană în Casa-Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazurile cerului, și dacă nu voi turna o binecuvântare de nu va fi destul loc s'o primiți”. Mal. 3, 10.

Onestitate în afaceri

Dacă Hristos ar trăi în căminul tău, cum S'ar comporta în afacerile Sale? Noi știm că ar fi cinstit în toate ocupațiile Sale, ar da o măsură dreaptă când și-ar vinde produsele, ar face un lucru bun ca mecanic, n'ar trage vreun profit dela niciun om, S'ar achita în mod cinstit de toate obligațiile, cuvântul Său ar fi tot așa de temeinic și valoros ca și obligațiunea Sa. Faceți și voi experiența aceasta? Sunteți voi cinstiți în afaceri? Vă plătiți datoriile? Când vă este cu neputință să vă achitați de obligațiunile voastre la timpul hotărît, evitați pe creditorii voștri și nu dați nicio explicație, sau ați căuta în mod cinstit să vă păstrați creditul înaintea lor?

Dacă Hristos ar trăi în căminul tău, care ar fi caracterul convorbirii Sale? Ar fi El încâpăținat, supărăcios, gelos, invidios, mândros, sau ar fi amabil și bine dispus, vesel și curajos, plin de nădejde și fericit? O, de sigur că ultimile însușiri L-ar caracteriza! Neegoist, iubitor, îndatoritor, El ar trăi numai spre a ajuta pe alții. Dela El s'ar răspândi lumină și vieață, iubire și simpatie, nădejde și curaj. El este pilda noastră; să fim și noi ca El.

Lucrarea de câștigare de suflete

Dacă Hristos ar trăi în căminul tău, ce atitudine ar lua El față de lumea pierdută pentru mântuire? Credeți că inima Sa ar fi atinsă de un sentiment de iubire și simpatie pentru acei cari se găsesc în întunerec? Cum ar putea fi altfel? El iubi așa de mult lumea, încât acum două mii de ani

veni aci ca să-Și dea vieața pentru salvarea omenirii. Și El ne-a dat nouă cunoștința acelei mântuirii.

Văzând iubirea lui Hristos și tot ceea ce El a făcut pentru noi, suntem datori la rândul nostru față de toți oamenii. În rugăciunea Sa către Tatăl, zicea: „Cum M'ai trimes Tu pe Mine în lume, așa i-am trimes și Eu pe ei în lume”. Noi suntem soli ai lui Hristos la cei din întunerec. Să fim credincioși față de această însărcinare.

Dacă Hristos a trăit în căminul tău, mai trăiește și azi? Da, trăiește dacă ești copil al Său. „Dacă n'are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui”, dar dacă cineva are Spiritul lui Hristos, atunci Hristos locuiește în inima Sa și trăiește în căminul său. „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și El cum a trăit Isus”.

Bucuria Domnului

În lupta noastră cu păcatul, să nu uităm ajutorul acela care a fost pus asupra Acelui care are putere să mântuiască. Noi n'avem de luptat împotriva lui Satana în propria noastră tărie. Hristos cunoaște cercările și greutățile noastre, și El stă gata să întindă brațul Său plin de putere și tărie ca să ne salveze în ceasul nevoii. Cetim: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; Iși aduce aminte că suntem fărănă”. Pierdem mult prin faptul că nu căutăm o strânsă legătură cu Domnul și Maestrul nostru. Jugul Său este ușor și sarcina Sa este ușoară. Pentru sufletul umil, încrezător și credincios servirea Sa este o servire de bucurie și plăcere.

Cum putem căpăta această experiență? O putem câștiga dând la o parte orice păcat din viețile noastre, îndreptând orice rău săvârșit față de Dumnezeu și față de semenii noștri. O putem face prin predare, consacrare, predându-ne cu totul pe altarul Său. O putem face prin rugăciune și meditație, prin studierea Cuvântului și printr'o credință simplă ca de copil. Și cultivând spiritul rugăciunii și meditației și cugetând la bunătatea lui Dumnezeu în toate câte a făcut pentru noi; studiind caracterul Său așa cum este schițat în Cuvântul Său, privind vom fi schimbați, iar cuvântul Său păstrat în inimile noastre prin puterea Duhului Sfânt, ne va transforma viețile și ne va modela după chipul divin. Dea bunul Dumnezeu ca aceasta să fie experiența noastră în această Săptămână de Rugăciune.

Nu uita după amiază când vii să aduci și darul frumos pe care l-ai pregătit spre a-l prezenta Domnului în semn de iubire și consacrare pe altarul Său.

O nouă înaintare în misiuni

L. H. Christian

„Eu sunt dator și Grecilor și Barbarilor, și celor învățați și celor neînvațați”. Rom. 1, 14.

În lucrarea mondială a mișcării advente cauza misiunilor externe trebuie să fie foarte mult întărită. Aceasta nu înseamnă că lucrarea din țările de bază este prea extinsă, dar în raport cu ea, lucrarea misionară externă are prea puțini oameni și prea puțini bani. O biserică ce dorește să prospereze trebuie să sacrifice pentru misiunile externe. Dacă noi dorim să progresăm și mai mult acasă, trebuie să închinăm o mai mare parte din veniturile noastre, din rugăciunile noastre, fiii noștri și fiicele noastre pentru câmpurile externe. Izrail era chemat să fie un neam de profeți. Ei trebuiau să facă cunoscut pe adevăratul Dumnezeu întregului pământ. Cauza principală a lepădării și nenorocirii lor a fost faptul că ei n'au adus la îndeplinire marele scop misionar al lui Dumnezeu.

Hristos orându-i ca Evanghelia să fie vestită în toată lumea. Înaintea lui Dumnezeu nu există niciun neam care să se bucure de mai multă trecere decât altul. Întregul neam omenesc este cuprins în planul Său de iubire, și toți au un drept egal la Evangheliie. În primele zile ale bisericii însărcinarea Evangheliei era puternicul ordin de plecare. Fiecare Comunitate era o Comunitate misionară, fiecare membru un misionar, și zeci de oameni au mers în ținuturi necunoscute cu vestea cea bună a mântuirii. Cea mai bună dovadă de faptul că Biserica Adventiștilor de Ziua Șaptea este apostolică, este apostolicul ei zel și țință misionară. Misionarii nu sunt trimeși ca agenți comerciali, lucru de care au fost învinuiți adesea, sau să pregătească drumul pentru stăpânirea omului alb. Ei sunt soli ai crucii. Ei sunt trimeși să predice pe Hristos cel răstignit.

Spiritul misiunilor este spiritul de lepădare de sine. Noi suntem adânc recunoscători pentru bunăvoința poporului nostru de a veni în ajutorul misiunilor. Noi am putea folosi pentru noi înșine ceea ce dăm pentru cei pierduți din ținuturile depărtate. Cu toate acestea marele sacrificiu nu este făcut de noi, ci de către credincioșii noștri misionari de peste mări. Misiunile nu sunt romane de aventuri. Ele înseamnă lucrare din greu, lipsuri, și adesea mari suferințe. Spre a duce lumina la aceia cari se găsesc în întunec mulți bărbați și femei distinse, fără niciun gând de câștig lumesc sau de slavă, și-au pus în joc viețile lor, și-au primejduit sănătatea, și-au luat adio dela cei iubiți ai lor din patrie, au rupt cele mai gingașe legături de familie, au sfidat malaria, frigurile negre, disenteria, și alte boli curaze. Indurără singurătatea, nepăsarea descurajatoare, temerile, dureri nenumărate, pe cari misionarii le întâmpină în ți-

nuturile păgâne în deosebi în primele zile. În prima noastră vizită pe la misiunile din Africa de răsărit de-a-lungul lacului Victoria, am numărat douăsprezece morminte de misionari, în fiecare dintre ele fiind pus la odihnă un martor pentru Dumnezeu. Pe primul dintre aceste morminte albe erau scrise în limba germană cuvintele: „Munca noastră nu este în zadar”. Solia de pe această piatră funerară trebuie să fie luată în seamă.

Anul trecut a însemnat un adevărat sacrificiu pentru misionarii noștri. Experiența lucrătorilor noștri din Etiopia a cerut mult curaj și eroism. Curajul lor, bunul simț, și serviciul desinteresat au făcut un bun nume cauzei advente. Moartea mult stimatei noastre surori, Estera Bergman, a fost o mare pierdere și mahnire. După aceea, soția dr. A. R. Stadin, o femeie distinsă și evlavioasă, a fost omorâtă de un glonte rătăcit, iar fratele Stadin a rămas singur. Acum de curând am primit vestea despre fratele A. Hessel, din Germania, și fratele și sora Erik Palm, din Sanatoriul din Skodsborg că au fost luați prizonieri de către armata biruitoare dela stațiunea lor misionară din Etiopia Centrală, și au petrecut douăzeci și cinci de zile în închisoare. Ei adaugă: „Suntem recunoscători față de Dumnezeu Care ne-a păstrat sănătoși prin aceste greutăți”. Toți au auzit de moartea fratelui C. C. Crisler, vestitul conducător misionar din China. A murit în timpul unei călătorii, într-o Vineri noaptea, din luna Martie. După ultima scrisoare a lui, trebuia să plece „într-o călătorie foarte nesigură timp de șase săptămâni, spre hotarele Chino-Tibetane din nordul-vestul Chinei, într'un ținut foarte turbure”. El spunea că „de mulți ani nu li se mai permisese străinilor să pătrundă în acele părți”, dar dorind „să facă o cercetare a posibilităților de înaintare a lucrării între Tibetani”, el avea să întreprindă călătoria. Fratele Crisler avea presimțirea că aceasta putea să fie ultima lui călătorie; totuși el era gata să se jertfească și s'a jertfit pentru China. Ultimele sale cuvinte dau pe față spiritul primului mare erou misionar: „Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o dela Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu”. Fapte 20, 24. Dar misiunile nu ne aduc numai sacrificiu și pierdere triste, ci aduc și mare bucurie în inimile noastre când vedem suflete prețioase aduse la Hristos din toată lumea.

Unul dintre bărbații noștri din India scrie: „Niciodată în istoria lucrării noastre din Asia sudică n'au fost așa de multe suflete cari să se intereseze de calea mântuirii. Este uimitor cum se

ivesc interese pretutindeni în câmp. Mulți ani am așteptat după manifestarea puterii lucrătoare a lui Dumnezeu asupra inimilor păgânilor de aci din India, Burma și Ceylon; și toți lucrătorii sunt foarte bucușoși de ceea ce s'a făcut în diferite părți ale Indiei".

Cât de mult doresc misionarii să pătrundă în câmpuri noi se vede din cuvintele lui Julio Garcia din America de Mijloc: „Aș dori să spun câteva cuvinte cu privire la ultima mea călătorie în interiorul Venezuelei de răsărit, care se deșteaptă acum la puternica chemare a ultimei solii pe care Dumnezeu o dă prin noi unei lumi muribunde. . . . Cum am putea noi să le-o ducem lipsiți de mijloace? Cum am putea răspunde chemărilor lor fără să avem un mijloc cu care să-i vizităm? Câteodată mă simt foarte mâhnit când mă gândesc la miile de persoane dornice de adevăr, cari locuiesc dincolo de orizont, tocmai acolo unde cerul se întâlnește cu pământul". Ei lucrează cu străduință în locurile cele mai grele. Doctorul James din Tibet, scrie: „Mă deșteptam dimineața la ora 5 și jumătate, și găseam pacienți stând la intrare. Din momentul acesta și până seara oamenii veneau continuu, și de abia aveam timp să mâncăm".

Aceste străduinți credincioase nu rămân fără roade. Acum câteva luni cineva scria din Argentina: „Efortul public al fratelui Walter Schubert în Buenos-Aires se desfășoară în chip favorabil. Seara a prezentat subiectul ‚Inspirația Bibliei‘, și invită pe aceia cari doreau să cunoască cum să studieze Biblia, să vină cu patruzeci de minute mai de vreme în Dumineca următoare, și el are să le dea îndrumări practice de folosirea Bibliei. Rămase foarte surprins când găsi o sută de necredincioși prezenți pentru studiul Bibliei. După predica sa despre ‚Inspirația Bibliei‘, douăzeci de Biblii fură vândute de frați celor interesați". Mai târziu urmă un seceriș bogat.

H. L. Wood, din Alaska, raportează: „Acum doi ani am mers aproape de Marea lui Bering unde am botezat zece Eschimoși. Fratele Hanson îi adusesese la adevăr. Ei sunt credincioși. In deosebi apreciez aceasta pentru faptul că foarte mulți misionari veniți între Eschimoși au spus că ei nu sprijinesc lucrarea misionară. Dar ei fac aceasta. Ei sprijinesc lucrarea misionară când adevărul lui Dumnezeu pătrunde în inimile lor. In timpul primelor nouă luni, acești Eschimoși aduseră o zecime de aproape 4100 lei de fiecare, și în 18 luni de când au fost botezați au adus mai mult de 96.000 lei zecime. Aceasta mă bucură foarte mult". In Islanda și dincolo de cercul polar al Norvegiei și Suediei avem acum peste o mie de membri, totuși mai este încă mult de făcut în nordul înghețat.

In India, un hindus din clasa înaltă a societății în timp ce deținea un post însemnat în cârmuire, începu să se intereseze de creștinism. Cam în vremea aceasta adevărul lui Dumnezeu ajunse la omul acesta, și el îl primi. Peste câteva zile bă-

trânul său tată veni să încerce să-l convingă a se reîntoarce acasă. O zi și o noapte s'a rugat de el. El făgădui că va da fiului său bani destui ca să se căsătorească, să-i mobileze casa, și de asemenea îi oferi câmpuri întinse de cultivat orez. Mai mult încă, ar fi fost făcut părtaș cu tatăl său și cu un frate mai în vârstă într'o foarte rentabilă întreprindere în sat. Dar el își întoarse fața spre Domnul și Mântuitorul Isus Hristos, părăsind in-duismul pentru totdeauna.

Tatăl se înapoie acasă spre a se sfătui cu familia și cu sătenii. Peste o săptămână el se întoarse la misiune. Imprună cu el era și o ceată de oameni hotărâți să ia pe băiat cu forța și să-l pedepsească spre a se lepăda de creștinism, sau dacă aceasta se va dovedi fără succes să-l omoare. A fost adus în fața tribunalului, și iată ce mărturie a depus el în fața judecătorului: „Eu îmi iubesc neamul și îmi iubesc familia, dar mai mult iubesc pe Dumnezeu și cerul. Ca și oricui, mie îmi place o cale ușoară, dar constat că aceasta nu este calea lui Dumnezeu. Mi-ar place să-mi întemeiez propriul meu cămin și să fiu cu cei ai mei în afaceri, dar nu pot să fac aceasta și în inima mea să mai pot fi credincios lui Hristos. Nimeni n'ar alege să se coboare din casta cea mai înaltă, al cărei membru sunt prin naștere, ca să se alătore unei mari masse de proscrși, dacă aceasta n'ar fi dintr'o puternică convingere. Știu că sunt multe învățături frumoase în religiunea hindusă, dar nu este niciun Mântuitor. Eu sunt păcătos și am nevoie de Mântuitor. Dumnezeu să mă ajute, eu voi rămâne pe calea creștină". Astfel tatăl pierdu procesul.

„Frații noștri din Chumar au fost chemați de mai multe ori la judecată înaintea rajahului spre a răspunde la aceste învinuiri", zice unul dintre bărbații noștri din India, „dar ei răspunseră: ‚O, stăpâne Sahib, nu ne pasă dacă ne arunci în închisoare sau pui să ne bată, căci în modul acesta n'ai să poți scoate niciodată pe acest Isus din inimile noastre. Poți să ne oprești de a lua apă pentru vitele noastre și pentru noi din fântânile tale, și să ne faci sclavi, sau să ne lași să murim de foame, dar noi nu putem să uităm pe Isus care lși dădu viața pe cruce ca să ne mântuiască pe noi păcătoșii. El ne va învia iarăși în ziua învierii, chiar dacă ne vei omori'. Aceste cuvinte îmmuiară inima rajahului și au scăpat". Aceste mărturii pline de curaj arată că cei convertiți prin misiunile noastre iubesc pe Isus.

Despre greutatea femeilor în țările păgâne, sora J. F. Wright, din Africa, scrie: „In unele părți fetele sunt date în căsătorie foarte de timpuriu. Adesea ele devin mame la vârsta de 12 sau 14 ani. Nu de mult am văzut o fetiță care fugise să vină la școală. Părea a avea doisprezece ani. Era foarte fericită când i s'a spus că poată să rămână la misiune, și lucra cu bucurie orice i se da. Intr'o zi, în timp ce sta afară și dădea ajutor altor fete la

spălat, deodată se întunecă la față; ea privea îngrozită. În momentul acela apărui un bărbat înalt, zicând: „Am venit să-mi iau soția. Vreau s'o iau acasă la mine. Ea a fugit ca să vină aci". Când a fost întrebat care este soția lui, arătă spre copilul acesta. Ea începu să țipe, zicând că nu vrea să meargă cu el. Dar nu era altceva de făcut. Era soția lui, și o luă cu el. Cu siguranță că atunci când a ajuns acasă a pedepsit-o strașnic ca să nu mai îndrăznească să mai fugă altădată. Putem noi să lășăm pe aceste sărmane suflete suferinde să moară fără Hristos? Putem noi să iubim cu adevărat pe Isus și să neglijăm pe aceia pentru cari El Și-a dat viața? Solia adventă aparține la fel oricărei rase. „Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului". Fapte 13, 47. Noi trebuie să împlinim profeția ca și Isus, care lucra zi și noapte ca să mântuiască pe păcătoși. Oamenii de dincolo de Iordan, cari nu erau din Izrael, au fost vizitați de El, „ca să se îplinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: „Norodul acesta, care zăcea în întunec, a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și umbra morții, a răsărit lumina". Mat. 4, 14—16.

De curând am primit o scrisoare din partea unuia dintre învățătorii noștri din Burma, în care povestea despre o familie ce lepădase închinarea la idoli și păzea Sabatul. Ei ne-au rugat să venim să dăm afară din casă altarul păgân. După o rugăciune arzătoare ca binecuvântarea lui Dumnezeu să rămână asupra acestor noi credincioși, am îndepărtat din casă altarul folosit pentru închinarea la spirite. Acesta era ultimul semn al păgânismului. Masa pe care era așezat altarul, este acum locul unde este așezată Biblia familiei.

Din Nigeria, W. McClements povestește despre puterea lui Dumnezeu de a mântui. „Un fruntaș al „doctorilor" băștinași chemă pe lucrătorii noștri să distrugă idolii și farmecele sale. El omorîse pe mulți în timpul vieții sale. Oamenii săi își dădură osteneala toată noaptea să-l convingă a nu-și părăsi cultul. „Nu" răspunse el, „eu părăsesc pentru totdeauna serviciul diavolului". Credincioșii noștri îi dădură ajutor să strângă laolaltă toate uneltele cultului diavolului și să le pună pe foc. În timp ce flăcările se întindeau, credincioșii făcură cerc în jurul focului, bătând din palme și intonând cântarea: „Așa cum sunt". Același „doctor" colindă acum prin satul său cu ruloul școlii de Sabat, povestind oamenilor despre Mântuitorul care l-a liberat din întunecatul păgânismului.

Când oamenii vin la Hristos, ei dau. O întâmplare mișcătoare este povestită de J. L. Halliwell, din Amazonul Inferior. „Un băștinaș care se bucurase de o deplină pocăință, ajunsese în cele din urmă casier al Comunității locale. Deoarece zecimea și darurile primite de el erau în cea mai

mare parte fructe și vegetale cari se stricau repede, nefiind piață, el a mai înfiat încă cinci copii ca să poată consuma aceste produse și să pună banii în cassă.

Toți avem nevoie de un „portofoliu botezat". Unul dintre predicatorii noștri din America era gata să boteze un nou convertit. Înainte de a merge în apă, acesta puse laoparte unele lucruri pe cari le avea în portofelul său. Cineva îl întrebă: „Ce vrei să faci cu portofelul? Nu vrei să-l dai soției d-tale să-l țină?" „Nu", răspunse el, „vreau ca și el să fie înmormântat cu mine în botez, deoarece știu că Dumnezeu dorește ca și portofelul meu să fie botezat ca și mine, și pe deplin consacrat Lui. Și soția mea este de aceeași părere". Cât de mare nevoie avem și noi de spiritul acesta de a da totul lui Hristos!

Avem nevoie de bani. Avem nevoie de mai mulți misionari tineri și viguroși. Este nevoie de planuri mai întinse, mai mult zel, o viziune mai clară și un curaj eroic. Totuși cea mai mare nevoie a misionarilor noștri nu este de bani și oameni, ci de rugăciune și putere. Arma cea mai puternică pentru misiunile externe este rugăciunea biruitoare în țările de bază. Noi trebuie să ne rugăm săptămâna aceasta și în tot anul acesta care vine, ca Dumnezeu să ungă pe toți lucrătorii noștri de peste mări — băștinași și străini — cu Duhul Sfânt. Noi avem nevoie de darul acesta, iar ei au nevoie de el acolo departe în mijlocul ateștilor, moslemilor, hindușilor și păgânilor. Dumnezeu intenționează ca rapoartele inspiratoare ale ultimei Conferințe Generale să însemneze o nouă zi în planul misiunilor noastre externe — o mare mișcare de înaintare. Această înaintare trebuie să însemneze mai presus de toate o nouă zi în străduința personală de câștigare de suflete. În adevăr aceasta este singura țință a tuturor activităților noastre educaționale, medicale și misionare. „Noi ar trebui să ne aducem mereu aminte că ținta lucrării noastre misionare medicale este să arate oamenilor și femeilor bolnavi pe Omul de pe Calvar, care ridică păcatele lumii". — „Pe urmele Marelui Medic", p. 144.

Să ne rugăm cu ardoare în această oră pentru misiuni. Să amintim pe misionari pe nume, și să nu uităm pe lucrătorii băștinași și pe cei noi veniți la credință. În mod deosebit să ne rugăm pentru țările unde lucrarea are de dus lupte grele. Și pentru ele este dată făgăduința: „Ți-am pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni n'o poate închide". Apoc. 3, 8. Spre slava lui Dumnezeu, misiunile noastre din lumea întreagă au adus o mare faimă lucrării advente. În milioane de inimi a pătruns convingerea că: **Această solie adventă este adevărată.** Mulțumim lui Dumnezeu pentru minunile harului transformator dovedit în misiunile noastre în anul trecut, și li mulțumim pentru lucrurile cu mult mai mari pe cari le va face pentru noi în anul care va veni.

PRELEGERI PENTRU COPII

Cuvânt către conducători

O nouă Săptămână de Rugăciune! Ce ocazie minunată aduce ea aceluia care a fost chemați să lucreze pentru mântuirea băieților și fetelor din rândurile noastre! „Putem aduce sute de băieți și fete la Hristos”. Ce chemare! Ce răspundere! Cum am putea oare să tratăm cu ușurință această ocazie dată de Dumnezeu? De sigur, vom dori să atingem acea putere care să ne facă în stare să putem câștiga pentru Isus sufletele mieilor turmei.

Săptămâna de Rugăciune nu va fi o vreme aducătoare de putere, dacă nu va fi mai întâi o vreme de rugăciune în viața conducătorilor. „Dacă rugăciunea este ceva, atunci este totul. E cea mai mare putere în univers”. Este de mare importanță organizarea grupelor de rugăciune.

Pentru prezentarea prelegerilor tabla va fi de mare ajutor. Scriți titlul și textul. Puneți pe copii să citească textul oricâteori credeți de cuviință. Dacă veți studia prelegerile pentru adulți, veți avea mai mult material pentru studiul vostru. Ținta noastră să fie de a aduce pe băieți și fete la Isus, Prietenul copiilor, de a face ca rugăciunea să fie o realitate în viața lor, și de a-i întări în serviciul creștin pentru viitor.

De un lucru trebuie să ne aducem aminte când stăm înaintea acestor copii. Nu va însemna prea mult lucru ce spunem sau cum spunem noi. Numai Spiritul poate să dea viață cuvintelor noastre și să le facă să cadă în pământul inimii mieilor turmei spre rodirea unui seceriș bogat.

Lucrarea personală cu copiii nu poate fi îndeajuns prețuită. Răspunsul lor îi va arăta adevărata ei valoare.

Iubiți conducători, aceste prelegeri vă sunt trimise cu adâncă și sincera dorință ca să vă ajute să faceți din această Săptămână de Rugăciune tot ceea ce cerul dorește pentru scumpii copii ai credinței Advente.

Pentru darul ce se va strânge cu ocazia ultimei adunări se vor face planuri din vreme. Cu câteva zile mai înainte să se împartă tuturor plicuri de o culoare vie, strălucitoare. Fiecare copil poate să aducă darul său și să-l pună în coșulețul de pe masă. Apoi toți copiii să fie adunați în jurul mesei spre a înălța o rugăciune de consacrare în care nu se vor aminti numai darurile, ci și copiii. Faceți pe copii să-și dea seama de însemnătatea unui asemenea dar.

„Când copiii își predau inimile lui Dumnezeu, răspunderea noastră pentru ei nu încetează. Ei trebuie să fie interesați în lucrarea Domnului, și făcuți să vadă că El așteaptă dela ei să facă ceva pentru înaintarea cauzei Sale”. — „Serviciu creștin”, p. 30.

Lecțiunea 1 — Vineri 11 Decembrie, 1936

O invitație plină de har

Cântarea: „Un veșnic prieten am”, din „Flori de lăcră-mioare” No. 78.

Textul de introducere: Matei 11, 28—30.

(Dacă clasa juniorilor nu este prea mare, dați fiecărui copil câte o invitație cuprinzând cuvintele textului nostru de astăzi. Îngrijiiți-vă din vreme de hârtie și plicuri pentru acest lucru. Invitația să o faceți a avea o înfățișare personală: „Iubite Nicolae sau iubită Elena: Vino la Mine, tu care ești trudit (trudită) și împovărat (împovărată) și Eu

îți voi da odihnă. Prietenul tău, Isus”. Aceste invitații să fie împărțite și apoi cetite într'un glas cu toții imediat înainte de tratarea subiectului.)

Oare nu vom primi noi această invitație plină de har ce ne vine din partea unui iubit Mântuitor? Isus știe că noi avem nevoie de odihnă. Inimile noastre obosesc din cauza păcatului. Nu dorim noi pacea Sa dăinuitoare în inimile noastre?

Cuvântul „Veniți” se găsește în Biblie de 1900 de ori. În majoritatea cazurilor este în legătură cu o invitație la mântuire. Să ne gândim la câteva versete în cari găsim invitația „Veniți”.

Să deschidem cu toții Bibliile. Ionel să caute la Luca 18, 16. Costel, caută tu la Luca 14, 17. (Numește pe alții să caute următoarele texte: Luca 14, 22—24; Ioan 7, 37; Isa. 55, 1; Ebrei 4, 16; Apoc. 22, 17.)

Îată-ne gata să cetim aceste texte. Luca 18, 16. Intr'adevăr, Isus n'a uitat pe copii. Invitația Sa plină de har îi cuprinde și pe ei, ca și pe tați și pe mame. Această invitație a răsunat prin toate veacurile. Băieții și fete din alte generații au venit la El și I-au dat inimile pentru ca El să le curățe și să le spele prin sângele Său prețios. El a modelat viețile lor și le-a făcut canale de binecuvântare pentru lume. Vă întrebați cum au putut să vină la Isus? Nici nu e nevoie să căutați să vă faceți demni sau îndeajuns de buni ca să veniți. El dorește să veniți așa cum sunteți. Puteți să-I predați voința voastră, stăpânirea asupra minții voastre. Atunci El va schimba orice gând rău și neplăcut, și vă va da gânduri plăcute, curate și sfinte, cari vor călăuzi faptele voastre. Tocmai aceasta este ceea ce Isus dorește să facă pentru voi când vă roagă să veniți, și când sunteți gata să primiți invitația Sa.

Luca 14, 17. În legătură cu pilda cinei, s'a dat și invitația: Veniți și cinați. Oricine pregătește o masă specială pentru oaspeți, va pregăti și mâncăruri deosebite. Noi știm că o pildă este o istorioară pământească, cu un înțeles ceresc. Așa dar trebuie să căutăm o învățătură spirituală în această invitație la cină. Isus a pregătit multe lucruri bune pentru cei ce vor veni la El — lucruri cari sunt cu mult mai bune decât hrana noastră zilnică, sau decât bunătățile ce ar putea fi pregătite pentru un ospăț. Când sufletul este în pace, și acesta este unul din lucrurile bune pe cari ni le dă Isus, noi suntem cu adevărat fericiți, și mulțumire minunată vine în inimile noastre. Aceasta vine ca rezultat al cunoașterii că păcatele noastre sunt iertate, — anume orice păcat. Cât de fără de minte am fi dacă n'am veni și nu I-am da voie să ne facă fericiți!

În textele ce urmează găsim că unii cari au fost invitați, n'au venit, și alții au fost chemați să le ia locul. Luca 14, 22—24. Când Isus ne cheamă, noi trebuie să ne grăbim să ascultăm. Dacă nu facem astfel, alții se vor ridica și ne vor lua locurile. Dacă vreun prieten bun al vostru v'ar invita să veniți să luați masa la el acasă, ce ați face? Veți întârzia ca să dați un răspuns? Nu-i veți spune imediat că veniți? O, sigur că da! Să tratăm pe Isus așa cum merită să fie tratat cel mai bun dintre toți prietenii, Prietenul care este mai intim decât un frate, Acela care a fost așa de binevoitor să dea totul, ca noi să putem veni la El și să fim mântuiți!

Zilele de invitație se apropie de sfârșit. În curând se va adresa și ultima invitație. Ioan 7, 37. (Citește textul)

Trăind pentru Isus

Cântare. „Azi în Sabat ne-adunăm” din „Flori de lăcrămioare” No. 81.

Text de introducere: Ioan 15, 1—8.

Textul nostru de astăzi ne face să cugetăm la o experiență dănuitoare. Textul de ieri era nu numai o invitație, ci și o făgăduință de bucurie, fericire, și pace în Domnul. Când Isus ne cheamă la Sine, ne satisface orice dorință. El dorește ca noi să fim fericiți în El.

Isus rosti o solemnă invitație oamenilor ce stăteau în jurul Lui, îndemnându-i să vină spre a lua parte nu la un ospăț cu mâncăruri, ci la un ospăț spiritual în El. El este Pâinea Vieții. El este Apa Vieții. El este tot ceea ce sârmanii păcătoși ca noi au nevoie. El va împlini dorința fiecărei inimi. El dorește să facă aceasta.

Să cetim un alt text: Isa. 55, 1. Cu câtă stăruință este făcută această invitație. Nu putem noi auzi chiar acum pe Isus vorbind inimilor noastre? (Conducătorul va citi versetul 3 și 6). Isus vorbește inimilor noastre prin Cuvântul Său. El dorește să lăsam ca inimile noastre să audă invitația Sa plină de har. Versetul al șaselea ne dă să înțelegem că va veni un timp când nu se va mai auzi această invitație. Isus nu va lucra totdeauna cu inimile noastre ca astăzi. Dacă-L primim acum, și continuăm să-L ținem în inimile noastre, nu vom avea de ce să ne temem în ziua când nu va mai fi nicio invitație pe care băieții, fetele, bărbații și femeile s'o urmeze.

Acum să cetim un alt verset care are în sine invitația „Veniți”. Ebrei 4, 16. Această invitație ne îndeamnă să venim și să ne rugăm sau să vorbim Tatălui nostru ceresc. Aceasta fiind prima zi din Săptămâna de Rugăciune, să primim și această invitație. Să înălțăm inimile noastre în rugăciune la tronul harului ca să primim putere și ajutor spre a trăi pentru Isus.

Apoc. 22, 17. Această invitație este pentru „oricine vrea”. Aceasta înseamnă tu și eu, și toți cari vor auzi glasul Său. Veniți din toată inima la Isus, și puteți cere binecuvântarea Sa astăzi. Priviți la Isus fără îndoială și teamă, pentru că Isus, Prietenul copiilor, băieții și fete, trăiește ca să mijlocească pentru noi în ceruri. Plin de iubire și rugător, Isus privește spre noi, și cu inima îndurerată mai mult decât inima unei mame pentru copilul ei, El ne roagă să venim la El și să-L facem partea aleasă de noi. Oare nu vom veni cât mai de grabă?

Pe o noapte foarte friguroasă de toamnă acum câțiva ani, un om foarte sărăcăcios îmbrăcat rățacea pe străzile unui mare oraș. Picioarele îi erau numai râni, și el era foarte obosit și istovit de atâtea umbrel de colo până colo. Era sleit de neodihnă și lăhănit de foame. O noapte lungă își așeza din nou zăbranicul plumburiu peste marele oraș, și știa că acum trebuie să colinde străzile până dimineața pentru că n'avea unde să doarmă. Stătu pe treapta unei scări dela intrarea unei case să se odihnească un pic. Stând așa, prinse a se gândi la viața sa tristă și părăsită și cum ajunsesse într-o astfel de situație. Băutura îl sărăcise, și îl făcuse să-și piardă și cămin și prieteni. Căminul, cei iubiți ai săi, prietenii, avere, poziție, toate fusesse jertfite din pricina poftelor de rachiu și bere. Simțea că este pierdut, și nimic nu l-ar mai putea salva din starea aceasta.

În timp ce-și depăna astfel gândurile, auzi sunetele unei muzici cerești. Uimit, privi în partea din care năvăleau frumoasele sunete, și văzu peste drum o firmă mare cu cuvintele: „Misiunea Adventiștilor de Ziua Șaptea”. Fiind foarte fericit că poate părăsi strada friguroasă și mohorită, intră în clădirea misiunii. Când intră, o doamnă cânta:

De ești tu frânt și istovit, o, frate,
Cercat și ispitit, rănit de moarte,
De glasul lui Isus tu să ascuți!
„Veniți la Mine toți cei osteniți!”

Era tocmai ce trebuia inimii sale. Inima sa rece fusese mișcată. El dădu inima sa lui Isus, și deveni un sârguincios lucrător pentru sârmanele suflete pierdute, cum era și el mai înainte de a intra în misiune și de a primi invitația plină de har de a veni la Isus ca să găsească odihnă.

Să privim din nou la invitația noastră. Cu capetele plecate să spunem lui Isus în șoaptă că vrem să primim invitația Sa iubitoare.

(Alegeți pentru închidere o cântare potrivit cu prelegerea.)

Unii oameni își închipue că pentru a fi urmaș al lui Hristos, cineva trebuie să fie trist și numai rareori să suradă. Aceasta este o idee ciudată și nu reprezintă deloc experiența creștină. Alții au o idee ciudată despre Isus. Ei cred că El era aspru, sever, și nu zâmbea niciodată. Ei zic: „El plânse, dar nu fu văzut niciodată zâmbind”. Mântuitorul nostru era într'adevăr un om al durerilor, pentru că era obișnuit cu durerile și suferințele întregii omeniri. El Și-a deschis inima la greutățile oamenilor și le-a purtat în locul lor, și cu toate că viața Sa era umbrită de moartea îngrozitoare a crucii nemiloase pentru păcatele întregii lumi, totuși ni se spune în cartea „Calea către Hristos”, p. 148, că „fața Sa nu arăta expresia suferinței și a amărăciunii, ci expresia păcii și a seninătății. Inima Sa era cu adevărat izvorul vieții; și oriunde venea, Isus aducea acolo repausul și pacea, bucuria și fericirea. . . . Vieța celor cari vor să imiteze pe Domnul, va fi plină de planuri serioase; ei vor înțelege adânc însemnătate a răspunderii personale. Vieța ușurată va dispărea cu totul; nu va mai putea fi vorba de plăceri șgomoase și pătimașe, sau de glume ordinare și necuviincioase. Religia lui Hristos reversă pacea ca un fluviu. Ea nu stinge lumina bucuriei; ea nu scade amabilitatea și nu întunecă surâsul vioui, plin de lumina bucuriei curate”.

Copilașilor, aceasta trebuie a face ca religia lui Hristos să fie foarte atrăgătoare pentru noi. Din aceeași carte, la pagina 152 cetim: „Dumnezeu vrea să vadă pe toți fiii și fiicele Sale fericiți, plini de pace și de spirit de ascultare”.

Orice pas făcut mai aproape de Isus aduce iubire, și o mângâiere durabilă în inimile noastre. Ca să trăim pentru Isus și să experimentăm această bucurie durabilă, trebuie să ne consacram din nou în fiecare dimineață pe altarul Lui. Când deschidem ochii dimineața, ar trebui să fim cu o rugăciune ca aceasta pe buzele noastre: „Scumpe Isuse, primește-mă la Tine astăzi. Toate planurile mele le pun la picioarele Tale. Condu-mă Tu, ajută-mă Tu să fiu un canal de binecuvântare, și folosește-mă la lucrul Tău astăzi”.

Dacă ne consacram în fiecare dimineață, vom pune viețile noastre în mâinile lui Dumnezeu. El ne-a spus în Isaia 41, 10—13 că ne va ține de mână. Este o plăcere ca tata sau mama să ne ia de mână atunci când avem de trecut peste vreun loc primejdios sau alunecos. În deosebi când eram mai mici depindeam foarte mult de ajutorul părinților noștri când călătoream. Poate că acum nevoia aceasta nu o mai simțim așa de mare, dar în fața Tatălui nostru ceresc nu suntem decât niște copilași, și oricât de în vârstă am fi, n'avem destule puteri să mergem singuri pe calea creștină. Motivul pentru care mulți dau greș în ce privește trăirea pentru Isus în fiecare zi este că ei nu cer ajutorul lui Dumnezeu. Textul nostru zice: „Eu îți vin în ajutor”. Făgăduința este pentru noi.

Isus zice: „Rămâneți în Mine”. Ioan 15, 4. A rămâne înseamnă a sta, și tocmai aceasta este ceea ce Isus dorește să facem. V'a vizitat vreodată o rudă sau un prieten acasă? Ați dorit ca ei să plece sau să rămână cu voi? Dacă ați dorit să plece, este o dovadă că n'ați avut iubire în inima voastră pentru ei. Isus ne-a iubit atât de mult, că a dat tot ce a avut, bogățiile și slava cerului, ca să ne răscumpere pentru Sine. Să ne mai mirăm atunci de ce dorește El ca să rămânem în El? Orice creștin adevărat va face planul și se va hotărî să trăiască pentru Isus zi după zi. Aceasta înseamnă a rămâne în El.

Textul vrea să ne facă a înțelege că dacă rămânem în

Hristos, după cum mlădița rămâne în butuc, vom fi aducători de roade. Bucuria de a aduce roade în viețile noastre face ca această experiență să fie foarte plăcută. Vom aduce roadele neprihănitului despre care găsim scris în Galat. 5, 22. 23. Atunci vom aduce roade prin câștigarea de suflete prețioase pentru Impărăție.

Viețea noastră este singura Biblie pe care vor avea ocazie să o citească unii oameni. Dacă oamenii ne văd fericiți și voioși în viața noastră creștină dintr'o zi, și descurajați și abătuți în ziua următoare, credeți că le vom recomanda pe Isus? Cred că nu. Ceea ce exercită cea mai mare și cea mai dăinuitoare influență este experiența creștină continuă și sinceră. Trăind pe vârful muntelui cu Isus, vom scăpa de negura păcatului și nefericirii. Să părăsim valea păcatului, spre a nu ne mai reîntoarce niciodată în ea. Să căutăm chiar acum cu cea mai mare stăruință acea experiență dăinuitoare. O, cât de mare nevoie avem de aceasta! Isus zice: „Cel ce va răbda până la sfârșit, va fi mântuit”. Siguranța noastră este în rămânerea cu Hristos în fiecare clipă din zi, și în fiecare zi a vieții noastre. Iubiții mei, să ne rugăm Domnului ca să ne ajute a trăi și a rămâne cu Isus.

(După ce dați ocazie la mai mulți să se roage, încheiați cu o cântare potrivită cu subiectul).

Lección 3 — Sâmbătă 12 Decembrie 1936, p. m.

Cunoașterea soliei Sale pentru noi

Cântare: „Dați-ne'n mână Biblia”, din „Imnuri Creștine” No. 40.

Text de introducere: Ioan 5, 39; 2 Tim. 2, 15; 1 Tim. 4, 12—16.

Astăzi vom vorbi despre Biblie. Deschidem scoarțele sale, și chiar la început cetim despre Isus în legătură cu creațiunea lumii. Întorcem paginile până când ajungem la ultima făgăduință unde auzim pe Isus zicând: „Iată, Eu vin curând”. Da, toată Biblia vorbește despre Isus. Dacă vreți să vă împrieteniți cu Mântuitorul, cercetați Scripturile.

Biblia a fost scrisă în așa fel, încât copiii pot ceti o mare parte din ea și pot înțelege adevărurile sale. Unele părți cer un studiu foarte serios. Cel ce caută metale prețioase, trebuie să sape adânc în pământ ca să le găsească. La fel este și cu Biblia. Ea este o mină de metale și pietre scumpe. Cei ce vor să le descopere trebuie să caute ca după comori ascunse.

Există diferite căi de a ceti și studia Biblia. O putem ceti la rând. Acesta e un plan bun. Oricine ar trebui s'o citească la rând cel puțin odată. Unii dintre pionierii noștri, bărbați cari au fost lumini strălucitoare în primele timpuri ale acestei solii și luminile lor strălucesc încă prin influența cea bună pe care au exercitat-o în viața lor, au cetit Biblia de mai multe ori. Fratele S. N. Haskell a cetit Biblia de 63 de ori; J. N. Loughborough a cetit-o de 67 de ori; J. O. Corliss a cetit-o de 57 de ori. De zece ori a trecut oceanul. De câte ori se îmbarca pe vapor, începea să citească Biblia, și când debarca, terminase cu cetitul. Dacă până acum n'am cetit niciodată Biblia, să începem de acum încolo.

Iată aci o istorioară foarte mișcătoare despre o tânără irlandeză. Numele ei este Maria Jones. Ea iubea foarte mult Biblia, dar singura ocazie de a o ceti o avea numai când mergea la casa unei rudeni, ce se găsea la o depărtare de trei kilometri. Dar trebuie să știți, că ea trăia în vremea când Bibliile erau mult mai rari ca acum. Ea a economisit bănuș cu bănuș și la vârsta de 16 ani avea bani deajuns ca să-și cumpere una. Pe vremea aceea costul unei Biblii era de aproape 1.000 de lei. Ea străbătu 40 de kilometri pe drum greu și singuratec până când ajunse acolo unde știa că se vând Biblii, și aci spre marea ei mahnire, află că dl Carol, vânzătorul de Biblii, vânduse cu câteva timp mai înainte ultimul exemplar. Mișcat de lacrimile ei, îi dădu pe cea pe care o pusese deoparte pentru un prieten al său, și Maria Jones se înapoie acasă foarte fericită. Istoria ei povestită de dl Carol fu mijlocul întemeierii Societății Biblice pentru Bri-

tania și străinătate în scopul tipării și răspândirii Bibliei. Cât de mulțumitori ar trebui să fim noi, copiii, că avem privilegiul de a avea fiecare Biblia sa proprie. În cele mai multe din casele noastre se găsec mai multe Biblii.

Mai sunt și alte căi de a studia această prețioasă carte — planul verset cu verset, carte cu carte, găbind raportate toate cele trei mii de făgăduințe, și planul general. Planul acesta subiect cu subiect este cel pe care dorim să-l scoatem în evidență în această dimineață. Dacă Biblia este studiată în felul acesta, veți cunoaște solia lui Hristos pentru noi. Planul acesta a făcut pe Adventiștii de Ziua Șaptea tari cercetători ai Bibliei. Bărbați și femei au studiat Bibliile lor în orele de dimineață, căutând lumină și adevăr asupra subiectelor ei. Aceasta a făcut cu puțință cunoștința pe care o avem astăzi despre ceea ce ne învață Biblia cu privire la cerințele lui Dumnezeu în legătură cu viața noastră.

Biblia conține unele solii minunate pentru oamenii cari trăiesc în zilele sfârșitului — în timpul nostru. S'a dat o lumină deosebită, și Dumnezeu are dreptul să aștepte dela noi să studiem Cuvântul Său spre a găsi aceste adevăruri. 2 Tim. 2, 15. (Citește textul). Spiritul lui Dumnezeu vorbi prin serva Sa, Ellen G. White, și ea ne dădu solia în următoarele cuvinte: „Nimeni afară de cei cari și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei nu va putea sta în timpul ultimei mari lupte”.

Dacă cineva v'ar pune întrebarea de ce sunteți Adventiști de Ziua Șaptea, ce i-ați răspunde? N'o să vă cer acum să-mi dați un răspuns, dar să vă gândiți la aceasta. Ii veți spune că sunteți Adventiști pentrucă credeți în apropiata venire a lui Isus, și țineți ziua a șaptea a săptămânii ca Sabatul Domnului? Da, aceasta înseamnă numele Adventist. Mai sunt și alte puncte de credință cari ne fac un popor distinct și separat în lume. Unele dintre acestea sunt: botezul prin scufundare, zecimea (sprijinirea Evangheliei), actul umilinței (spălarea picioarelor), starea morților, mileniul, etc. Am curajul să spun că cei mai mulți dintre voi, mai ales aceia cari au luat parte la școala de Sabat mai mulți ani, pot să spună textele ce învață aceste adevăruri cari sunt arătate așa de răspicat de Cuvântul lui Dumnezeu. Toate acestea sunt cuprinse în solia pe care ne-o trimete Isus în Cuvântul Său. Acesta este un lucru foarte important. Inima fiecărui copil ar trebui să tresalte de bucurie la gândul că are privilegiul să cunoască aceste adevăruri, și de asemenea de a avea parte să le vestească lumii. Dacă sunteți credincioși în studierea și trăirea pentru Isus în fiecare zi, în curând veți fi chemați să mărturisiți despre credința voastră. Astfel, „caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n'are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept cuvântul adevărului”.

(Citește 1 Tim. 4, 12—16. Scoate în evidență îndemnul cu privire la valoarea ținerii „învățăturii”. Aceasta ar putea fi o bună ocazie de a lăsa pe copii să-și exprime apreciere lor față de Biblie, și dorința lor de a cunoaște și trăi adevărul, și de a-l vesti și altora. Inchide cu câteva rugăcini).

Lección 4 — Duminică 13 Decembrie 1936

Locul cel mai scump de pe pământ

Cântare: „Sus pe-o creangă de pom”, din „Flori de lacrimioare”, No. 85.

Text de introducere: 1 Tim. 5, 4.

Nu mai e nevoie să vă întreb unde este. Ii cunoașteți foarte bine. Da, este căminul. Cuvintele: Cămin, tată, mamă, soră, frate, sunt cele mai frumoase cuvinte în orice limbă, pentrucă ele spun foarte mult. Căminul este mai mult decât o clădire frumoasă cu mobila ei costisitoare. Căminul ideal este mai mult decât un loc unde să mănânci și să bei, să lucrezi și să dormi. Este un loc unde locuiesc inimi ce se iubesc.

Căminul fără copii este ca o grădină fără flori, sau ca un părau fără apă. Inchipuiți-vă lumea noastră fără niciun copil. Poate cineva să se gândească la vreun loc mai trist unde să trăiască?

În planul lui Dumnezeu este ca în cămin copiii să fie o binecuvântare. Dacă astfel stau lucrurile, atunci trebuie să fie vreun lucru pe care să-l facă ei pentru ca astfel căminul să devină locul cel mai scump și cel mai plăcut de pe pământ.

Să ne gândim la indemnul apostolului Pavel. Efes. 6, 1. 2. (Citește textul). Ascultarea de părinți. Noi trebuie să ascultăm imediat, întocmai și cu voioșie. Când ni se cere să facem ceva ceea ce poate n'am dori, să facem; dacă începem să plângem și să șovăim, distrugem fericirea căminului nostru. Numai ascultarea deplină poate să ne facă fericite căminurile. Noi trebuie să ascultăm de părinți chiar și când ei nu sunt lângă noi. Unii copii ascultă de părinți numai când sunt sub privirile lor.

Iată ce s'a întâmplat la două fetițe când mama lor a ieșit într'o după amiază și le-a lăsat singure pentru câteva ore. Ele doreau să facă zahăr ars. Mama le spuse că avea numai puțin zahăr, și să nu facă nimic. Fetele așteptară până când mama se depărtă de casă. Una șopti celeilalte: „Hai să facem zahăr ars. Mama n'are să știe nimic despre asta. Îl vom mânca tot până se va înapoaia dansa". „S'a făcut", zise cealaltă, și se apucară de lucru.

Zahărul era gata spre a fi luat de pe foc, dar când să ridice tingirea, tot zahărul se vărsă pe mâna fetei care o luase de pe foc. Ce s'a întâmplat mai departe e ușor de înțeles. Într'un timp foarte scurt mânuța ei era numai bășici. Urmăra dureri, țipete și gemete. Mama se reîntoarse după câțva timp și găsi pe ficele neascultătoare într'o stare îngrozitoare. Biblia ne spune: „Să știți că păcatul vostru vă va ajunge". „Calea celor stricați este pietroasă". Multe zile căminul acela a fost nefericit. A trebuit multe săptămâni până când să se vindece mâna, și era teama că are să fie vătămată pentru toată viața.

Dați-mi voie să vă spun o altă istorioară. Un om invită pe un băiat să meargă într'o zi la circ. „Nu, domnule", zise băiatul, „tatăl meu nu-mi dă voie să merg la circ". „Am să-ți dau eu bani, și tatăl tău n'are să știe nimic despre asta", zise omul acesta. „Nu pot să fac asta", zise băiatul. „De ce?" întrebă bărbatul acela. „Pentru că, dacă m'aș duce acolo, n'aș putea să mai privesc pe tata drept în față, ca acum". Băiatul acesta avea spiritul adevăratei ascultări.

Această aleasă însușire se formează mai ușor în copilărie decât în tinerete sau la vârsta bărbăției. Copilului care este ascultător de părinții săi nu-i vine greu să fie ascultător și de Dumnezeu.

Spiritul de ajutorare în cămin este de mare însemnătate. Serva Domnului vorbește foarte pe înțeles despre lucrul acesta în „Solii către Tineret", la p. 211. 212: „Copiii și tineretul ar trebui să simtă plăcere în a ușura grijile tatălui și mamei, dovedind un interes lipsit de egoism în cămin. Când ei suportă cu voioșie sarcinile ce le revin, primesc o educație care-i va pregăti pentru poziții de încredere și folos".

Uneori căminul este locul unde suntem în modul cel mai aspru încercați. Cineva a zis: „Căminul este locul unde suntem tratați în modul cel mai bun și murmurăm cel mai mult". Spiritul de căutare de greșeli distruge fericirea căminului nostru.

Ați văzut vreodată un băiat sau o fată șezând la gustarea de dimineață la masa dela prânz, bombănind și zicând: „Nu îmi place asta!" sau „Nu-mi place aceea!". „Vreau altceva!". „Niciodată n'am avut ceva bun!" Cu cât mai politic și mai înțelept ar fi dacă ne-am gândi că mama face totdeauna tot ce e mai bun, ca să ne dea ce este spre binele nostru, și dacă am fi totdeauna mulțumiți la masă, mama fiind bucuroasă văzându-ne că-i mulțumim pentru mâncarea pe care a pregătit-o pentru noi. Ce facem noi totdeauna când stăm la masă? Atunci, dacă mulțumim lui Dumnezeu pentru masă, cum putem să ne plângem?

Amabilitatea în vorbire este de asemenea un lucru de mare însemnătate. Mult rău se face în cămin prin cuvinte grăbite și lipsite de amabilitate. Un cuvânt de împotrivire duce la altul, și apoi se nasc sentimentele de ură. Cât de bine ar fi dacă aceste cuvinte neamabile n'ar fi rostite niciodată.

Un cămin fericit este un far. Ce vreau să spun cu aceasta? Este chiar așa. Influența unui cămin fericit trece dincolo de gembrii săi. Este un ajutor pentru aceia cari se luptă să găsească fericirea în viață.

Un cămin fericit va fi o putere spre bine în lume, mai mult decât o predică. „Când tinerii ies dintr'un astfel de cămin, învățăturile pe cari le-au primit sunt împărțite și altora. Principii mai nobile de viață sunt introduse în alte căminuri, și o influență înălțătoare lucrează în Comunitate". — „Pe urmele Marelui Medic". p. 352.

Putem deci să vedem că fericirea căminurilor noastre depinde nu numai de tata și de mama, ci în mare măsură și de noi. El pune asupra noastră o răspundere pe care n'o putem înlătura, ci trebuie s'o prețuim și s'o purtăm cu bucurie, pentru că toți dorim să avem un cămin fericit, un cămin pe care să-l putem numi locul cel mai scump de pe pământ.

(Ar fi timpul cel mai potrivit să dați ocazie copiilor să ia hotărâri noi în ce privește purtarea și luarea asupra-le de răspunderi în căminurile lor, dovedind o mai credincioasă ascultare de părinții lor, precum și o apreciere a tot ce fac părinții pentru confortul și fericirea lor.)

Lecțiunea 5 — Miercuri 16 Decembrie 1936

Băieții și fetele noastre — Pregătirea lor pentru lucrare

Cântare: „Pe mâini de dimineață" din „Imnuri Creștine" No. 307.

Text de introducere: Ps. 127, 3 (prima parte).

De asemenea, în cartea „Sfaturi pentru Invățători", p. 177, găsim următoarele cuvinte: „Copiii să fie educați și formați a lucra pentru Dumnezeu, deoarece sunt moștenirea Domnului".

Din aceste două citate vedem că fiecare băiat sau fată care se găsește aci de față astăzi, și alții cari sunt aci, aparțin lui Dumnezeu. El îi scotește ca moștenire a Sa. Acum să vedem ce înseamnă moștenire? „Este o proprietate ce trece dela un străbun la urmașii săi, un drept de naștere". Dumnezeu Tatăl a dat Fiului Său pe toți copiii lumii acesteia ca moștenire a Sa. Isus privește această moștenire ca fiind lucrul cel mai prețios din toată lumea. Pentru moștenirea aceasta Și-a dat El viața, și pentru ea „Dumnezeu a iubit atât de mult lumea". Să repetăm împreună acest frumos text. Ioan 3, 16.

Într'un sens special, fiecare copil născut în această lume aparține lui Isus — prin moștenire și prin răscumpărare. Dar Satana prin rătățiile sale încearcă să prindă orice copil pentru sine, nu ca o moștenire, ci ca pe o pradă. Veți înțelege ce este o pradă, dacă ați studiat obiceiurile animalelor sălbatece. Ele își prind prada. Uneori este o victimă nevinovată, lipsită de ajutor. Lupii se furizează în pășuni unde pasc oile, le împrăștie, și apoi își iau prada — un miel nevinovat.

Trebuie să fim recunoscători pentru făgăduința ce ne este dată în Isaia 49, 24. 25. (Citește textul). Isus va salva pe copiii cari vor alege să-I servească. Satana nu este atât de puternic ca să-i smulgă din mâinile Sale. (Citește Ioan 8, 20).

„Dumnezeu dorește ca orice copil de vârstă fragedă să fie copilul Său, să fie înfiat în familia Sa. Oricât de tineri ar fi, tinerii pot fi membri din familia credinței, și pot avea cea mai prețioasă experiență". — „Sfaturi pentru Invățători", p. 169.

Băieții și fetele formează cel mai mare tezaur pe care-l are denomițiunea noastră. Ei sunt cu mult mai de preț decât minunatele instituții și bunuri ce formează proprietatea Advențistilor de Ziua Șaptea. Chiar numai un băiat sau o fată este de mai mare valoare înaintea cerului decât toți banii și bogățiile lumii.

Deoarece băieții și fetele sunt așa de prețioși pentru noi și pentru cer, multe strădăni s'au depus pentru ei. Din când

în când serva Domnului, sora White, dădu solii dela Dumnezeu taților și mamelor și Comunităților ca să facă planuri pentru educarea copiilor. Planul Său era ca cei mici cari cresc în căminurile și Comunitățile noastre să poată fi pe deplin instruiți și formați pentru lucrarea Sa. Nimic nu este de mai mare importanță pentru Dumnezeu decât o educație potrivită pentru copii.

Poate v'ați întrebat vreodată de ce s'au întemeiat școli denominaționale și școli de Comunitate, și în loc să urmăim la școlile publice, ne găsim în aceste școli mai mici unde se dă o educație religioasă, cu învățători creștini, și unde Cuvântul lui Dumnezeu este studiat în fiecare zi, iar principiile sale sunt recomandate ca îndrumătoare pentru viețuire zilnică.

Vom citi din nou din cartea „*Sfaturi pentru Învățători*”, p. 173: „Comunitatea are o lucrare specială de făcut în educarea și formarea copiilor săi, pentru ca ei, mergând la școală sau în oricari alte asociații, să nu fie influențați de cei cu deprinderi rele. Lumea este plină de nelegiuire și nepăsare față de cererile lui Dumnezeu. Orașele s'au făcut ca Sodoma, și copiii noștri sunt expuși în fiecare zi la multe rele. Cei ce urmează la școlile publice se întovărășesc adesea cu cei cari sunt mai neglijenți decât ei, aceia cari, în afara timpului petrecut în clasă, sunt lăsați să capete o educație de stradă. Inimile acestor tineri sunt ușor impresionate; și dacă mediul nu este de un bun caracter, Satana se va folosi de acești copii părăsiți spre a influența pe aceia cari sunt educați cu mai multă îngrijire. Astfel, înainte ca părinții păzitori ai Sabatului să știe ce este de făcut, învățăturile decăderii sunt prinse, și sufletele micuților sunt corupte”.

Chemarea lui Dumnezeu din Apoc. 18, 4 este și o chemare de a ieși din instituțiile de învățământ ale lumii, unde Cuvântul lui Dumnezeu nu este socotit ca țintă a vieții. De aceea ni se spune: „Oriunde sunt câțiva păzitori ai Sabatului, părinții să se pregătească la pregătirea unui loc pentru o școală unde copiii și tineretul să poată fi instruit. Ei trebuie să folosească un învățător creștin, care, ca misionar consacrat, va educa pe copii în așa fel, încât să-i facă să devină misionari”. *Idem*, p. 174.

„Școlile noastre de Comunitate sunt orânduite de Dumnezeu ca să pregătească pe copii pentru această mare lucrare. Cum cântau copiii în curțile templului, Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!”, tot astfel în zilele din urmă, glasul copiilor se va ridica și dea ultima solie de avertizare unei lumi ce pierde. Când ființele cerești văd că oamenilor nu le mai este îngăduit să prezinte adevărul, Spiritul lui Dumnezeu va veni asupra copiilor, și ei vor face o lucrare în vestirea adevărului pe care lucrătorii mai în vârstă n'o pot face”. *Idem*, p. 176.

Copii, dacă a fost vreodată un timp când să lucrăm cu toată seriozitatea, atunci este chiar acesta. Trăim în ultimele scene ale istoriei acestui pământ. Se va întâmpla că Dumnezeu vă va folosi să faceți cunoscut această solie a Evangheliei — vestea cea bună a apropiatei revenirii a lui Isus. Fiece zi pe care o petreceți în școală, învățând bine lecțiile ce vă sunt date de către învățătorul creștin, vă va da pregătirea necesară pentru importanta lucrare pe care Dumnezeu și Isus a orânduit-o pentru voi.

Lecțiunea 6 — Vineri 18 Decembrie 1936

Solia Evangheliei la toată lumea

Cântare: „Unii la alții cu drag să dăm”, din „Flori de lacrimioare” No. 86.

Text de introducere: Marcu 16, 15.

Astăzi vom vorbi despre scopul denominațiunii noastre. Comunitățile noastre, școlile noastre, casele de editură, sanatoriile, orice ramură a lucrării organizate, are de scop educarea soliei Evangheliei, ascultând de marea poruncă: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia”.

Din primele zile ale soliei noastre, când acei doi băieți,

Luther Warren și Harry Fenner, merseră pe drumul prăfuit de țară, vorbind foarte aprins despre ce ar putea să facă tinerii spre a ajuta la răspândirea soliei despre revenirea în curând a lui Isus, și până astăzi, inimile tinerilor din orice țară, oriunde se cunoaște solia ingerului al treilea, au avut aceeași țintă. (Citește Isa. 43, 10). „Voi sunteți martorii Mei”. Să privim puțin și să vedem ce fac tinerii din alte părți pentru a vesti Evanghelia.

Din Africa ne vine un raport despre un simplu băiat. După ce venise în contact cu misionarul, și învățase în chip simplu cum să vorbească despre istoria Evangheliei, se duse în satele păgâne și începu să lucreze pentru suflute. Băștinașii se adunară nerăbdători în jurul ruloului său, privind cu mare atenție la frumoasele tablouri ce reprezentau istoria biblică. În timp ce ascultau la istoria mișcătoare despre iubirea lui Dumnezeu care a trimis pe Fiul Său ca să mântuiască pe păcătoși din puterea lui Satana, și le-a dat făgăduința vieții și fericirii veșnice; în timp ce istoria mișcătoare a morții lui Isus pe cruce era cetită de acest băiat care numai de câțiva vreme fusese câștigat dela păgânism, dar a cărui inimă fusese topită de iubirea lui Isus, lacrimile începură să curgă pe obrajii multora, și mai multe sute de sărmani băștinași au venit la picioarele lui Isus, căutând iertare pentru păcatele lor.

Intr'o zi a avut loc o privesiște demnă de aducere aminte. Era ziua când trebuia să se deschidă adunarea în tabără. Băștinașii veneau din toate satele de primprejur. Era cel mai important eveniment al anului. Deodată cineva întrebă: „Ce s'aude?” Sunetul devenea din ce în ce mai tare. Nu era altceva decât glasuri omenesti ce cântau o cântare creștină. „Dar unde să fie acești oameni?” „Ia uită-te pe colina aceea”, zise altul. Ei veneau pe un singur rând, aduși de acest băiat băștinaș. Pe măsură ce se apropiau, cântarea lor se auzea și mai frumos. Dar câți credeți că erau la număr în rândul acela? Cincizeci? O sută? Da, și mai mult. După scoteala făcută au fost ca la 3000 de băștinași cari au urmat pe tânărul acesta la adunarea de tabără unde au rămas mai multe zile spre a afla mai multe despre Isus.

Să mergem acum între Indienii din America de Sud, și să vedem dacă copiii și tinerii de acolo mărturisesc despre Isus.

„Vedeți pe acel tânăr Indian cu semnul pe cap?” zicea misionarul Stahl acum câțiva ani la o adunare de Indieni lângă lacul Titicaca. „Da”, ziserăm noi, privind mai cu atenție în mulțime. „Ei bine”, continuă misionarul, „aceia este semnul unde stăpânul său i-a tăiat pielea capului cu păr cu rând, bătându-l ca să nu mai vină la misiune, dar tânărul suportă mânia stăpânului său și se făcu creștin”.

La aceeași adunare tânărul Indian încă cu semnul pe cap, veni la misionar și zise: „Acum am învățat mai mult despre Isus, și pot să citesc Cuvântul lui Dumnezeu. Dați-mi voie să merg între acei Indieni sălbateci din jurul lacului, cari luptă împotriva misiunii. Voiu cumpăra o bucată de pământ, unul trăi în mijlocul lor și îi voiu învăța ceea ce știu. Poate voiu fi în stare să pregătesc calea ca misionarul să meargă la ei”. Lucrătorii cari erau de față, ziseră: „Bine, du-te!” Urmarea a fost că după câțiva ani acei Indieni sălbateci au fost îmblânziți, au cerut să li se înființeze o școală, și astăzi mulți din ei sunt membri botezați.

Tânărul acesta Indian n'avea multe talente pe cari să le aducă Maestrului, nici o zecime din ocaziile pe care le avem noi, totuși el a fost gata să aducă ce a avut. Domnul a zis: „Dacă este bunăvoință”, (2 Cor. 8, 12). El va folosi talentele pe cari le avem.

Băieții și fetele din țările creștine sunt foarte favorizați. (Citește 1 Petru 2, 9). „Voi însă sunteți o seminție aleasă”. Cu siguranță că Isus așteaptă ca noi să înștiințăm lumea de apropiata Sa venire. Noi cei cari am luat parte la școala de Sabat, și la alte adunări, sau școli de Comunitate, studiind adevărurile Bibliei, trebuie să fim pregătiți să dăm un răspuns oricui ne-ar cere scoteala de temelie a credinței noastre. Dacă putem face aceasta, atunci suntem martori pentru Isus. Trebuie să ne hotărîm în chip temeinic să facem lucrul acesta.

Tată ce ni se spune în cartea „Educație”, prin inspirație divină:

„Planul lui Dumnezeu față de copiii cari cresc în căminurile noastre este mult mai larg, mai profund, și mai înalt decât a cuprins vederea noastră mărginită. Din clasa cea mai umilă, Dumnezeu a ales în timpurile trecute pe aceia cari El îi văzu că sunt credincioși, chemându-i să mărturisească pentru El în locurile cele mai înalte ale lumii. Și mulți tineri de azi, crescând ca și Daniel în familia sa, studiind Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Lui, și însușindu-și învățăturile servirii credincioase, vor ajunge a sta în adunările legislative, în săli de judecată, sau la curțile de regi, ca martori ai Impăratului împăraților... Fiecărei familii și-fiecărei școli, fiecărui părinte, învățător și copil asupra căruia a strălucit lumina Evangheliei, îi vine în aceste timpuri întrebarea pusă reginei Estera într'un moment critic din istoria lui Izrael: „Cine știe dacă tu n'ai venit la regat pentru un timp ca acesta?” Pag. 252. 253.

(Înceiați cu o cântare potrivită, și dați ocazie copiilor să-și exprime dorințele lor înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, în ce privește puterea de a mărturisi pentru Numele Lui).

Lección 7 — Sâmbătă 19 Decembrie 1936, a. m.

Idealuri pentru copiii creștini

Cântare: „Iubirea ce ne face”, din „Imnuri Creștine” No. 286.

Text de introducere: Psalmul 144, 12.

(„Hristos, Lumina lumii”, p. 261, par. 2.)

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât poate cuprinde mintea noastră omenească. Totuși El prin Cuvântul Său, ne-a ajutat să înțelegem cari sunt cerințele Sale, și nu numai că ne spune ce să facem, dar ne și ajută să facem aceasta.

Sunt sigur că cunoașteți foarte bine idealul pus de Dumnezeu pentru copiii Săi, și puteți să-l repetați împreună cu mine. (Ex. 20, 3—17). Pe această temelie este clădit idealul viețuirii creștine.

Ca tineri creștini, noi nu suntem prea tineri ca să înțelegem planul lui Dumnezeu pentru viața noastră. El dorește ca noi să învățăm totdeauna și să punem în practică lucrurile pe cari le învățăm. Atunci, treaptă cu treaptă, urcăm înălțimile bucuriei și păcii având conștiința săvârșirii binelui.

Isus zice: „Fiți dar desăvârșiți”. Matei 5, 48. Aceasta se înțelege foarte clar dacă ne gândim că atunci când în fiecare zi lucrăm atât de desăvârșit cât înțelegem, vom fi desăvârșiți în ascultare de această poruncă a Domnului.

Trandafirul îmbobocit este desăvârșit în fiecare stadiu al dezvoltării sale. El vedem cum apare de prima dată ca un bobocel bine închis. În fiecare zi observăm cum crește. Apoi începe să-și desfășoare petalele și să răspândească mirosul său frumos. Sigur, fiecare va spune că e mai frumos atunci când se vede culoarea și își răspândește mirosul, dar nu putem spune că nu era desăvârșit în fiecare moment.

Copii, tocmai aceasta dorește și Isus să fim noi. În fiecare zi noi trebuie să creștem în har. Greșelile de ieri trebuie să fie trepte de astăzi.

„Un caracter bun trebuie să fie clădit cărămidă cu cărămidă. Acele însușiri ce vor face în stare pe tineri să lucreze cu succes în lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie câștigate folosind orice avantaj pe cari li-l dă Providența, și intrând în legătură cu Izvorul a toată înțelepciunea. Ei nu trebuie să fie mulțumiți cu o țintă joasă. Caracterele lui Iosif și Daniel sunt modele bune pe cari ei trebuie să le urmeze, și în viața Mântuitorului ei au un model desăvârșit”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 69.

Cari sunt unele din aceste cărămizi? Ar trebui să ne luăm mult timp, dacă ar fi să vorbim despre toate, pentrucă

este nevoie de multe fapte în viața noastră pentru formarea caracterului. Vom vorbi numai de câteva.

1 Tim. 4, 12—16. (Scoate în evidență cele 12 puncte din această îndemnare dată tânărului Timotei). Astăzi, ca și pe vremea când trăia Timotei, Dumnezeu cheamă tineretul ca să se înscrie ca purtători de standard. Dumnezeu așteaptă mult dela tineretul care trăiește în această generație.

Trăim în zilele despre cari fiecare cercetător al Bibliei știe că sunt zilele sfârșitului. Scripturile ne spun foarte lămurit că idealul lumii va fi foarte scoborit, deoarece mințile și inimile oamenilor se vor îndepărta de Dumnezeu. 2 Tim. 3, 4. (Citește textul). Dumnezeu dorește ca noi să avem plăceri și bucurii din cele mai alese, dar lumea caută plăceri rele. Acestea au mult de a face cu crima, boala și mizeria în lumea de astăzi, deoarece păcatul este așa de mare în lume în aceste zile din urmă. 2 Tim. 3, 1—4. (Citește textul). Tineretul din zilele acestea se luptă cu mari ispite. Idealul a fost scoborit, și dacă nu privim continuu la Isus, ne vom trezi pe aceeași treaptă cu cei cari întorc spatele lui Dumnezeu și aleg plăcerile de o clipă ale vieții în locul bucuriilor veșnice. Ps. 16, 11 (Citește textul).

Dar în mijlocul apucăturilor rele suntem fericiți să vedem că unii dintre tinerii noștri sunt tari în hotărîrea lor de a trăi deasupra lucrurilor comune ale vieții, alegând pe Dumnezeu și idealurile Sale pentru viața lor. Să ne hotărîm acum ca să fim credincioși față de Dumnezeu, față de Isus și față de înaltele idealuri pe cari El ni le-a pus în față.

Sănătatea

Corpul meu aparține lui Dumnezeu. (1 Cor. 6, 19, 20). Voiu trata corpul meu, îngrijind de el ca să poată fi o locuință potrivită pentru Duhul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că îmi voiu înfrâna poftele. Voiu mânca o hrană simplă și nutritivă. (1 Cor. 10, 31). Nu voiu folosi băuturi îmbătătoare, nici nu voiu mânji templul acesta cu tutun, țigări, cari ar primejdiu puterile mele fizice și morale. Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de toate puterile date de Dumnezeu. Le voiu păzi cu sfințenie, și le voiu consacra fără rezerve în serviciul Său.

Recreația

„Recreația este necesară, dar plăcerea nu”. Teatrul nu este un loc pentru creștin. Viața apare aci nereală. Înaltele idealuri de moralitate nu pot fi găsite aci, iar crima nu este înfățișată ca păcat. Cinematograful este în mare parte răspunzător de distrugerea moralității. Nouăzeci la sută din cazurile de crime săvârșite de tineri se datoresc filmelor. Milioane iau parte la cinematografe în fiecare zi. Băieții și fetele sunt victime ale acestei rele influențe. Un tablou nu este vătămător pentrucă se mișcă. Sunt alte tablouri cari nu se mișcă și totuși sunt așa de vătămătoare. Eu mă voiu abține să privesc la tablouri imorale, fie că se mișcă sau nu.

Muzica

„Muzica este un dar prețios al lui Dumnezeu. Ea are de scop să înalțe gândurile la subiecte înalte și nobile, să inspire și să înalțe sufletul”. În ce privește muzica aceea care este de natură degradatoare, precum este muzica de jazz sau de dansuri, mă voiu abține de a o cânta, și îmi voiu astupa urechile ca să n'o aud dela alte persoane sau la radio.

Imbrăcămintea

Ținând seama că imbrăcămintea creștinului trebuie să fie curată și modestă (1 Tim. 2, 9, 10), ca creștin mă voiu sili să reprezint pe Mântuitorul meu și în privința aceasta. Purtarea de giuvaeruri și podoabe costisitoare fiind oprită de Dumnezeu prin Cuvântul Său, eu mă voiu conforma acestei recomandării. „Curățenia este a doua după sfințenie”, nu se găsește în Biblie, dar este un principiu pus în Biblie. Păstrarea curățeniei corporale și a imbrăcămintei pe care o purtăm este un lucru foarte important.

Apel

Gândindu-ne la țintele înalte pe cari Dumnezeu le-a pus pentru copiii creștini, oare nu ne vom strădui să ajungem pe fiecare din ele? Hristos zice: „Harul Meu îți este deajuns”. 2 Cor. 12, 9.

Tăria de caracter constă în două lucruri — puterea voinței și puterea stăpânirii de sine. Acum este timpul ca să cultivăm puterea pe cari ni le-a dat Dumnezeu. De această răspundere nu ne putem libera. Faptele noastre, îmbrăcămintea noastră, purtarea noastră, prietenii noastre, trebuie să fie măsurate după măsura lui Dumnezeu. Vom suporta noi încercarea?

Lecțiunea 8 — Sâmbătă 19 Decembrie 1936, p. m.

Totul pentru Isus

Cântare: „Ești pe calea mântuirii”, din „Imnuri Creștine” No. 285.

Text de introducere: Prov. 23, 26.

(Citește capitolul „Consacrarea”, din cartea „Calea către Hristos”).

„Predându-ne pe noi înșine lui Dumnezeu trebuie în același timp să lepădăm tot ce ne-ar putea despărți de El... Ce dăm noi însă, chiar când dăm totul? O inimă murdărită de păcate, ca Isus s'o curețe cu sângele Său și s'o mântuiască prin iubirea Lui. Și totuși oamenilor le vine greu, să dea totul! Ce rușine, să cugete cineva astfel, și ce rușine, că trebuie să facem înscris asemenea constatări!” — „Calea către Hristos” p. 53, 56.

În toată lumea nu există un dar mai prețios pentru Isus ca inimile noastre, cu toate că ele sunt desnădăjduit de rele. De multe ori facem lucruri pe cari nu ne-am gândit să le facem. Ne simțim rău, și am dori de o mie de ori ca să nu le fi făcut. Dorim să biruim păcatele ce ne asaltează și am dori să fim deajuns de tari ca să ieșim biruitori și niciodată să nu mai cădem în asemenea greșeli.

Isus cunoaște dorințele inimilor noastre, și El vrea să ne ajute, dar mulți băieți și fete se aseamănă cu bătrânul Indian care avea un ceas ce nu mergea regulat. Într-o zi desfăcu arătătoarele ceasului și plecă cu ele să găsească pe cineva care știe să repare ceasuri. În cele din urmă găsi unul, și începu să-i povestească tărașenia ceasului său. Ceasornicarul încercă să-i explice Indianului că trebuie să aibă și ceasul și arătătoarele pentru ca să-l poată repara, dar Indianul zise: „Ceasul merge bine; arătătoarele nu arată bine ora”. Ceasornicarul încercă din nou să-i explice că trebuie să aducă *ceasornicul întreg* pentru ca să-l poată repara, dar toate fură în zadar. Indianul era sigur că arătătoarele erau răspunzătoare că ceasul nu mergea exact.

Cați dintre noi nu fac la fel! Ne hotărîm să slujim Domnului, și-L rugăm să ne ajute, dar ținem pentru noi tocmai lucrul pe care-l cere Dumnezeu. „Fiule, dă-Mi inima ta”. Numai dacă ne predăm cu totul lui Isus, El poate să ne ajute să câștigăm biruința asupra slăbiciunilor noastre.

„O inimă tânără este o jertfă de preț, cel mai valoros dar ce poate fi adus lui Dumnezeu. Tot ce sunteți și orice talent posedați, vine ca o încredințare sfântă dela Dumnezeu, și trebuie adus înapoi ca o jertfă sfântă și bineplăcută. Nu puteți da lui Dumnezeu nimic din ceea ce nu v'ar da mai înainte. Așa dar când inima este dată lui Dumnezeu, este dată ca un dar pe care El l-a cumpărat și li aparține... Lumea pretinde inima, dar inima aceea aparține Aceluia care a răscumpărat-o. Dacă este dată lumii, ea va fi plină de grijă, întristare și speranțe desamăgite; ea va deveni necurată și coruptă”. — „Solii către Tineret”, p. 407.

Sunt sigur că aceste cuvinte din partea servei Domnului ne vor fi de ajutor ca să vedem că inimile noastre aparțin lui Dumnezeu, și va însemna adevărat furt ca să dai lumii aceea ce aparține lui Dumnezeu. Isus dă făgăduința că dacă vrem să-I dăm inimile noastre, El le va ține curate, El va împlini orice dorință bună. El va da adevărata fericire. Toată

fericirea voastră, bucuria, pacea și succesul depind de ascultarea voastră imediată față de invitația de a-I da Lui în stăpânire vieța voastră.

Pilda cu fiul pierdut este dată pentru învățătura tineretului din zilele noastre. (Luca 15, 11—32). El alese să ducă o vieță de plăceri, crezând că astfel ar găsi fericirea, dar a dat greș. Dimpotrivă, inima sa a fost împovărată de durere, mâhnire și păcat. El rămase fără prieteni, umilit încât nu se poate descrie, într-o stare demnă de milă, îmbrăcat în sdrențe, lîhnit de foame, într-o țară străină. Singura sa nădejde era să se reîntorcă la casa tatălui său unde era belșug și să-i ceară iertare. La fel este cu orice copil care rătăcește departe de Isus. Ei sunt cei mai nefericiți copii din lume până când se reîntorc la Isus.

Toate gândurile, cuvintele, faptele, timpul, mâinile, picioarele, ochii noștri, cu un cuvânt, toată ființa noastră trebuie să le aducem la picioarele lui Isus astăzi. Nu trebuie să oprim nici cea mai mică parte pentru vrăjmașul sufletelor noastre. Satana va fi mulțumit dacă dăm nouă părți lui Isus și numai o parte lui. El știe că vom fi pierduți, și nu vom câștiga vieța veșnică tot așa de sigur ca și când i-am fi dat lui totul. Numai un singur păcat ne va ține afară din cer — un obicei rău nelăsat, sau păstrat în inimă. Ne putem noi îngădui să pierdem vieța veșnică pentru bucuriile aparente ale acestei vieți, cari durează numai o clipă în comparație cu veșnicia? Sunt sigur că vă veți preda cu totul lui Isus astăzi.

Aduceți-vă aminte, iubiți copii, că chiar atunci când aducem totul lui Isus, nu aducem decât o inimă mînjită de păcat pe care El o va curăți și o va albi. Nu ne putem face prin noi înșine demni de darul minunat al vieții veșnice, dar putem să dăm inimile noastre lui Isus.

„A-și da cineva inima lui Isus este fapta cea mai nobilă pe care o poate săvârși un tânăr”.

„Tot cerul se interesează de mîntuirea noastră”.

„Bucuria cea mai plăcută o au aceia cari prin pocăință, sinceră vin la Dumnezeu pentru iertare de păcatele lor”.

„Atăta timp cât căutăm să fimem ochii țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, vom fi în siguranță”.

„Domnul este aproape de aceia cu inima sdrobotită și scapă pe cei cu spirit umilit”.

„Spiritul vă invită astăzi. Veniți cu toată inima la Isus, și veți obține binecuvîntarea Sa”.

„Porțile cerului se vor deschide iarăși ca să primească pe copiii lui Dumnezeu, și de pe buzele Regelui mării binecuvîntarea va suna în urechile noastre ca cea mai sublimă muzică: „Veniți, binecuvîntați Tatălui Meu, de moștenii împărăția ce v'a fost pregătită dela întemeierea lumii”.

POVESTIRI PENTRU COPII

Vol. III

cuprinzând o mulțime de povestiri foarte frumoase și ilustrații bogate, a apărut și s'a pus în vânzare. Prețul 30 lei.

„Curierul Misionar”.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

Predicatori și slujbași ai Comunităților!

a apărut

Manualul Comunității

lucrare cuprinzând pe larg toate chestiunile în legătură cu organizația Bisericii noastre, arătând toate îndatoririle slujbașilor și felul cum să se procedeze în toate chestiunile înăuntrul și în afara Comunității.

Prețul 70 lei, legat în pânză

In curând va apare

Experiențe și Viziuni

de E. G. White

în traducerea fratelui Șt. Demetrescu

De asemenea este în lucru

Mărturii pentru Comunitate

Vol. II

de E. G. White

în traducerea fratelui D. Florea